

செழியன்

சாலையில் நடந்து செல்லும்போது, வாகனத்தில் வரும் இருவர் மோதிக்கொள்வதைப் பார்க்கிறீர்கள். உடனே ஓடிச் சென்று உதவுகிறீர்கள். மோதி விழுந்த இருவர், உதவிக்குச் சென்ற நீங்கள் என அவரவர் வேலையாகச் சாலையில் போய்க்கொண்டு இருந்த மூவரையும் அந்த விபத்து இணைக்கிறது. மூன்று பேருக்கும் மூன்று விதமான வாழ்க்கைச் சூழல், மூன்று விதமான கதைகள். விபத்து எனும் புள்ளியிலிருந்து விரியும் அந்த மூன்று பேரின் கதைகள்தான் 'Amores perros'.

ஆக்டேவியா பதற்றத்துடன் காரை ஓட்டுகிறான். பின் இருக்கையில், ரத்த வெள்ளத்தில் ஒரு நாய் கிடக்கிறது. பின்னால் எதிரிகள் துரத்தி வர, அவர்களிடம் சிக்கிவிடாமல் ஆக்டேவியா காரை வேகமாக ஓட்ட, எதிரில் வரும் இன்னொரு கார் மீது மோதுகிறது. 'ஆக்டேவியாவும் துசனாவும்' என்ற எழுத்துக்கள் தோன்ற... ஆக்டேவியாவின் முதல் கதை விரிகிறது.

நாய்களுக்கிடையில் சண்டை நடத்தி, சூதாட்டம் நடத்தும் வழக்கம் அந்த ஊரில் இருக்கிறது. அன்று சண்டையில் வெற்றி பெற்ற நாய், போட்டியில் வென்ற பிறகும் வெறி அடங்காமல் இருக்கிறது. அப்போது ஆக்டேவியாவின் நாயான கேபி, அந்தப் பக்கமாக ஓடி வருகிறது. அதன் மீது தன் நாயை ஏவி விடுகிறான் வென்ற நாயின் சொந்தக்காரன்.

ஆக்டேவியா, தன் வீட்டில் அண்ணி துசனாவுடன் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறான். அப்போது ஆக்டேவியாவை அவனது நண்பன் தேடி வருகிறான். "உன் நாய், அவங்க நாயைக் கடிச்சுக் கொன்னுருச்சு" என்கிறான். ஆக்டேவியா எழுந்து அவனுடன் போகிறான். போட்டியில் ஜெயித்த நாயின் சொந்தக்காரனுக்கும் ஆக்டேவியாவுக்கும் சண்டை மூண்டு, பகை வளர்கிறது.

திரும்ப வீட்டுக்கு வரும் ஆக்டேவியாவிடம் துசனா, தன் கணவன் செய்யும் கொடுமைகளைச் சொல்லி அழுகிறான். மனமிரங்கும் ஆக்டேவியா, "சரி வா, நாம எங்கேயாவது போயிடலாம்" என்கிறான். அதைக் கேட்டு, துசனா அதிர்ச்சி அடைகிறான்.

மறுநாள், ஆக்டேவியா தன் நண்பனிடம், "அண்ணன், துசனாவைக் கல்யாணம் பண்ணுதுக்கு முன்னடியே, நான் அவளை விரும்பினேன். இப்போ அவன் அவளைக் கொடுமைப்படுத்துறான். அவளை நான் காப்பாத்தணும்" என்கிறான். "அதுக்குப் பணம் வேணுமே... என்ன செய்வே?" என்று கேட்கிறான் நண்பன். "நம்ம கேபியை சண்டைக்கு விடலாம்" என்கிறான் ஆக்டேவியா.

மறு நாளிலிருந்து, நாய்ச் சண்டையில் ஆக்டேவியாவின் நாய் கேபியே தொடர்ந்து ஜெயிக்கிறது. அதன்மூலம் கிடைத்த பணத்தையெல்லாம் துசனாவிடம்

கொடுக்கிறான் ஆக்டேவியா. பணம் அதிகம் சேர, ஒரு கார் வாங்குகிறான். சேரும் பணத்தில் தனக்கும் ஒரு பங்கு வேண்டும் என்று அண்ணன் கேட்க, அவனை ஆள் வைத்துத் தாக்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, துசனாவுடன் கிளம்பத் திட்டமிடுகிறான் ஆக்டேவியா. ஆனால், தாக்கப்பட்ட அண்ணன், துசனாவையும் கைக்குழந்தையையும்

அழைத்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டதை அறிந்து, அதிர்ச்சி அடைகிறான். சூசனாவிடம் அவன் கொடுத்துவைத்த பணத்தையும் காணவில்லை. "அவ உன்னைத் தந்திரமா ஏமாத்தியிருக்கா" என்கிறான் நண்பன்.

மறுநாள், பந்தயத்தில் ஆக்டேவியாவின் நாய் ஜெயிக்கும் நிலையில் இருக்கும்போது, அதைச் சூடுகிறான் எதிரி. ஆக்டேவியா ஆத்திரம் அடைந்து, கத்தியால் எதிரியின் வயிற்றில் குத்துகிறான். எதிரியின் ஆட்கள் துப்பாக்கியுடன் துரத்த, ஆக்டேவியா தன் நாயை அள்ளிப் போட்டுக்கொண்டு வேகமாக காரைக் கிளப்புகிறான்.

இன்னொரு புறம், டி.வி. பேட்டி முடிந்து வெளியே வரும் மாடல் அழகி வலேரியா, தனது செல்ல நாயான ரிச்சியை காரில் ஏற்றிக்கொண்டு கிளம்புகிறாள். வேகமாக வரும் ஆக்டேவியாவின் கார், அவள் கார் மீது மோதுகிறது.

திரை இருள், 'டேனியலும் வலேரியாவும்' என்ற எழுத்துக்கள் தோன்ற... விபத்துக்குள்ளான வலேரியாவின் கதை விரிகிறது.

வலேரியாவின் காதலனான டேனியல், மருத்துவமனையில் சோகமாக அமர்ந்திருக்கிறான். ஏற்கெனவே திருமணமாகி, இரண்டு பெண் குழந்தைகளும் அவனுக்கு உண்டு.

வலேரியாவின் மருத்துவச் செலவுகளுக்கு டேனியல் பொறுப்பு எடுத்துக்கொள்கிறான். சில நாட்களில் சற்று குணமானதும், டேனியல் அவளைச் சக்கர நாற்காலியில் வைத்து, தான்

அவளுக்கு வாங்கிக்கொடுத்திருக்கும் புது வீட்டுக்கு அழைத்து வருகிறான்.

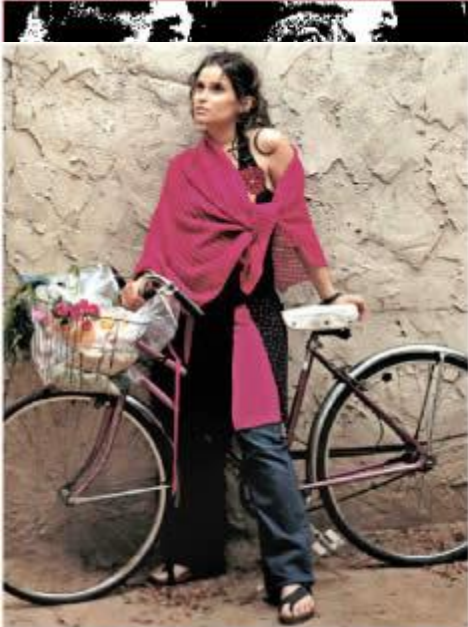
மறுநாள் காலையில், டேனியல் வேலைக்குக் கிளம்பிப் போனதும், தனது நாய் ரிச்சியிடம் ஒரு பந்தைத் தூக்கிப்போட்டு

விளையாடுகிறான் வலேரியா. பந்தை எடுப்பதற்காக ஓடும் ரிச்சி, மரத் தளத்தின் அடியில் இருக்கும் ஓட்டைக்கு அடியில் போய் மாட்டிக்கொள்கிறது. "ரிச்சி... ரிச்சி..." என்று கத்துகிறான் வலேரியா. சத்தமே இல்லை. சாயந்திரம் அலுவலகம்விட்டு டேனியல் வந்ததும் விஷயத்தைச் சொல்கிறாள். "கவலைப்படாதே, அது வந்துடும்!" என்கிறான் டேனியல் ஆறுதலாக.

அடுத்த நாள் காலை, "உள்ளே ஆயிரக்கணக்கான எலிகள் இருக்கு. எல்லாம் ரிச்சியைக் கடிச்சுத் தின்னுடுச்சு!" என்கிறார்கள். "எலிகள் நாயைத் தின்னாது. நாம எலிக்கு விஷம் வெச்சுடலாம்!" என்கிறான். "வேணாம். அதை ரிச்சி தின்னுட்டா...?" என்று வலேரியா அழுகிறாள். "அப்ப, என்னை என்னதான் செய்யச் சொல்றே?" என்று டேனியல் எரிச்சலாகிறான். "எப்படியாவது என் ரிச்சியைக் காப்பாத்து!" என்று அழுகிறாள் வலேரியா.

இருவருக்கும் வாய்ச் சண்டை வலுக்கிறது. மறுநாள், டேனியல் அலுவலகம் போய், மாலையில் திரும்பி வந்ததும்,

வீட்டில் தரையில் சில இடங்கள் உடைக்கப்பட்டு இருப்பதைப் பார்க்கிறான். வலேரியா மயக்க நிலையில் விழுந்து கிடக்கிறாள். டேனியல் அவளை உடனே மருத்துவமனையில் சேர்க்கிறான். அவளது காலில் மீண்டும் அடிபட்டு செப்டிக் ஆகியிருப்பதால், காலை எடுக்க வேண்டும் என்கிறார் டாக்டர். கண்கள் கலங்க வீட்டுக்குத் திரும்பும் டேனியல், ரிச்சியின் சத்தம் கேட்டு, ஆவேசம் வந்தது போல தரையில் இருக்கும் பலகைகளை உடைக்கிறான். கீழே ஒரு ஓரத்தில், ரிச்சி உடல் முழுக்கக் காயங்களோடு படுத்திருக்கிறது. அதை வெளியே எடுத்து அன்புடன் கட்டிக்கொள்கிறான்.

ஒரு காலை இழந்த நிலையில், சக்கர நாற்காலியில் வலேரியாவை வீட்டுக்கு அழைத்து வருகிறான் டேனியல். ஜன்னல் வழியே பார்த்தால் தெருவில், அழகிய கால்கள் தெரிய அவளது புகைப்படம் இருக்கும் ஹோர்டிங் தெரியும் என்பதால், அதைப் பார்ப்பதற்காக ஆவலோடு ஜன்னல்

பக்கம் வருகிறாள் வலேரியா. ஹோர்டிங் இருந்த இடத்தில் அவளது படம் எடுக்கப்பட்டு, அடுத்த விளம்பரத்துக்காக அந்த இடம் காலியாக இருக்கிறது. மனம் கலங்கி அழும் வலேரியாவை டேனியல் ஆறுதலாகப் பற்றுகிறான்.

திரை இருள், மூன்றாவது கதை துவங்குகிறது. 'சிவிட்டோவும் மாருவும்' என்ற எழுத்துக்கள் தோன்றி மறைகின்றன.

கார் வேகமாகப் போய்க்கொண்டு இருக்கிறது. காரில் இருக்கும் இருவர், சிவிட்டோ பற்றிப் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். "அவர் நாம சொல்ற வேலையைத் தெளிவா செய்வாரா?" என்று ஒருவர் கேட்க, "செய்வார். அவர் இருபது வருஷம் ஜெயிலில் இருந்தவர். கல்லூரி ஆசிரியராக இருந்தவர், கெரில்ல போராளியாக மாறினார். இதனால் அவரின் மனைவி மறு கல்யாணம் செய்துகொண்டுவிட்டாள். நான்தான் சிவிட்டோவுக்குப் பணமும் தங்க இடமும் கொடுத்திருக்கேன். அவர் எனக்காக இந்தக் கொலையைச் செய்வார்!" என்கிறார் மற்றவர்.

இருவரும் சிவிட்டோவின் இடத்துக்கு வருகிறார்கள். நிறைய தெரு நாய்களை வளர்க்கும் அவர், இருவரையும் உள்ளே அழைக்கிறார். "இவர் என் நண்பர். இவருக்கு நீங்க ஒரு உதவி செய்யணும்" என்று சொல்லி, ஒரு போட்டோவைக் கொடுக்கிறார் முதல் நபர். "இந்த போட்டோவில் இருப்பவன் என் பார்ட்னர். இவன் எனக்குத் துரோகம் பண்ணிட்டான். இவனைத் தீர்த்துக் கட்டணும்" என்று சொல்லி, நண்பர் பணத்தைக் கொடுக்க, சிவிட்டோ ஒப்புக்கொள்கிறார்.

மறுநாள் காலையில், சிவிட்டோ தான் கொல்ல வேண்டியவனை எதிர்பார்த்து மரத்தடியில் அமர்ந்திருக்கும்போது, தெருவில் அந்த விபத்து நடக்கிறது. ஆக்டேவியாவின் காரும் வலேரியாவின் காரும் மோதுகின்றன. ஓடி வரும் சிவிட்டோ, காருக்குள்ளிருந்து ஆக்டேவியாவைத் தூக்குகிறார். அங்கு விரைந்து வரும் ஆம்புலன்ஸ், அடிபட்டவர்களைத் தூக்கிச் செல்ல, நாய் கேபியைக் காப்பாற்றுகிறார் சிவிட்டோ.

ஒரு வாரம் ஆனதும், தான் கொல்லவேண்டியவனைத் தேடி மீண்டும் கிளம்புகிறார். அவனைக் கண்டுபிடித்து, கொல்லாமல் துப்பாக்கியைக் காட்டி மிரட்டி, அவன் கையில் விலங்கிட்டு, அவனது காரிலேயே தன் இடத்துக்கு அழைத்து வருகிறார். வீட்டில் அவனைக் கட்டிப் போட்டுவிட்டு, அவனது காரை எடுத்துக்கொண்டு போய் விற்கிறார். பின்பு, கொலை செய்யச் சொல்லிப் பணம் கொடுத்தவனுக்கு போன் செய்து, அவனைத் தன் இடத்துக்கு வரவழைக்கிறார். அங்கே தனது பார்ட்னர் கட்டிப்போட்டுக் கிடப்பதைப் பார்த்து, "இது நியாமில்லை" என்கிறான். "இவனைக் கொல்லச் சொன்னது மட்டும் நியாயமா?" என்று கேட்டு, அவனை அடித்துக் கீழே வீழ்த்தி, அவனையும் கட்டிப் போடுகிறார் சிவிட்டோ.

மறுநாள் காலை... குளித்து, முடியை வெட்டி, தாடியைச் சவரம் செய்து, தனது பழைய கண்ணாடியை எடுத்து அணிகிறார் சிவிட்டோ. வைத்திருந்த பணத்தையும், தன் குடும்பத்தின் புகைப்பட ஆல்பத்தையும், தன் மகளின் சிறுவயது போட்டோவையும் எடுத்துக்கொண்டு கிளம்புகிறார். உடன் கேபியும் கிளம்புகிறது. கைகள் கட்டப்பட்டுக் கிடக்கும் இருவரையும் பார்த்து, "ரெண்டு பேரும் பேசி ஒரு முடிவுக்கு வாங்க. முடியலைன்னா, இந்தத் துப்பாக்கி இருக்கட்டும்" என்று சொல்லி, இருவருக்கும் நடுவில் துப்பாக்கியை வைக்கிறார். பின்பு, வெளியில் நிற்கும் அவனது காரை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்புகிறார்.

நேரே தன் மகள் வசிக்கும் வீட்டுக்கு வந்து, அவள் இல்லாத சமயத்தில், கதவைத் திறந்து வீட்டுக்குள் நுழைகிறார். மகளின் தலையணைக்கு அடியில் தன்னிடம் இருந்த பணத்தை எல்லாம் வைக்கிறார். அங்கிருக்கும் போனில் தன் குரலைப் பதிவு செய்கிறார்... "மாரு! இது உன்னோட அப்பா. உண்மையான அப்பா. இத்தனை வருஷமா நான் உன்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் இறந்தவனா இருக்கலாம். கடைசியா நான் உன்னைப் பார்த்தபோது உனக்கு ரெண்டு வயசு. அதன் பிறகு, ஒவ்வொரு நாளும் நான் உன்னையே நினைச்சுட்டு இருக்கேன். அன்னிக்கு மதியம் நான் உன்னைவிட்டுப் போகும்போது, உன்னை இறுக்கமா அணைச்சுக்கிட்டேன்" என்று சொல்லி அழுகிறார். "உன்னோடவும் அம்மாவோடவும் இருக்கிறதைவிட முக்கியமான விஷயங்கள் இருக்கிறதா அன்னிக்கு நான் தவறா நினைச்சேன். நான் தோத்துட்டேன். ஜெயிலுக்குப் போனேன். அம்மாவும் நானும் பேசி முடிவு செஞ்சது மாதிரி, உன்கிட்டே நான் இறந்துட்டதா சொல்லச் சொன்னேன். உன்னை எப்பவுமே பார்க்க முயற்சிக்க மாட்டேன்னு அவ கிட்ட சத்தியம் செஞ்சு கொடுத்தேன். ஆனா, முடியலை!" என்று குலுங்கி அழுகிறார்.

“நான் செத்துட்டிருக்கேம்மா மாரு. உன் கண்ணை நேருக்கு நேர் பார்க்கிற தைரியம் வரும்போது, திரும்பவும் உன்னைப் பார்க்க வருவேன், என் மகளே!” என்று அடக்க முடியாமல் அழுகிறார். பிறகு, காரை எடுத்துக்கொண்டு, பழைய பொருட்கள் விற்கும் கடைக்கு வருகிறார். காரை விற்றுப் பணத்தை

வாங்கிக்கொள்கிறார். கேபிக்கு பிளாக்கி என்று பெயர் வைக்கிறார். கையில் ஒரு தோல் பையுடன் தனியாக நடக்கிறார். வறண்டு, நிலம் வெடித்துக் கிடக்கும் அந்த வெளியில், அவருடன் பிளாக்கியும் நடந்து செல்கிறது. உறவுகள் இல்லாத இருவரும், திசையறியாத தங்கள் பயணத்தைத் துவக்குகிறார்கள். திரை இருண்டு, எழுத்துக்கள் நகரத் தொடங்குகின்றன.

மூன்று கதைகளையும் இணைத்த விதம் நம்மை ஆச்சரியப்படுத்துகிறது. ஒவ்வொரு கதைக்குள்ளும் மற்ற இருவரின் கதைகளையும், கதாபாத்திரங்களையும் சேர்த்த விதம் புதுமையானது. வலேரியா ஜன்னல் வழியே தெருவில் இருக்கிற தனது ஹோர்டிங்கைப் பார்ப்பதும், படுக்கிற இடத்தின் மேற்கவரில் தன் மகளின் குழந்தைப் போட்டோவை வைத்து சிவிட்டோ பார்ப்பதும் நெகிழவைக்கும் காட்சிகள். இழந்த காலத்தின் நினைவாக, படம் முழுக்கப் புகைப்படங்கள் பயன்படுத்தப்படும் விதம் நேர்த்தியானது. அறையில் இருக்கிற தெரு நாய்கள் அனைத்தையும் கேபி கடித்துக் கொன்றதும் சிவிட்டோ அறை திரும்புகிற காட்சி மிக முக்கியமானது. கடைசியில், தான் கொலை செய்ய அழைத்து வந்தவனிடம், “ரம், பால், தண்ணீர்... எது வேண்டும்?” என்று சிவிட்டோ கேட்பார். காமம், காதல், அன்பு என படத்தில் வரும் மூன்று கதைகளின் தன்மையை இத்துடன் பொருத்திப் பார்க்க முடியும். மனித அன்பு கிடைக்காத ஏக்கத்தில், தனிமையில், கதை முழுக்க நாய்கள் அன்பின் பிரதியாக இருக்கின்றன. கடைசி வரை லயம் குறையாத இந்தப்படத்தை, திரைக்கதையும் படத்தொகுப்பும் சேர்ந்து எழுதிய கவிதை எனலாம். ‘அமோரெஸ் பெரோஸ்’ என்பதன் அர்த்தம்... ‘அன்பு ஒரு பெண் நாய்’ என்பதாகும். ஒளிப்பதிவும் இசையும் சேர்ந்த நேர்த்தியான இந்தப் படம், உலகம் முழுக்க விருதுகள் பெற்றது. 2000த்தில் வெளியான இந்த மெக்ஸிகோ நாட்டுப் படத்தின் இயக்குநர் அலெஜாண்ட்ரோ கொன்சாலே இனாரிட்டு (Alejandro Gonzalez Inarritu).

தன்னையும் தனது செயல்களின் வழியாகப் பிறரையும் அங்கீகரித்துக்கொள்வதே அன்பாகவும், காதலாகவும், நட்பாகவும் இருக்கிறது. இந்த எளிய அங்கீகாரம் கிடைக்காமல் தோல்வி அடையும்போது, நம் மனம் ஒரு வெற்றிடத்தை உணர்கிறது. அதை ஏதோ ஒருவழியில் நிரப்ப விரும்புகிறோம். சிலர் பூச்செடி வளர்க்கிறார்கள். சிலர் நாய் வளர்க்கிறார்கள். இன்றைக்கும் நாயுடன் பேசிக்கொண்டே வாக் போகும் முதியவர்களின் முகத்தில் சிவிட்டோவைப் பார்க்க முடியும். எந்த வயதிலும், தனிமையின் கொடுமையிலிருந்து நம்மைக் காப்பது அன்பு ஒன்றுதானே!

அலெஜாண்ட்ரோ கொன்சாலே இனாரிட்டு

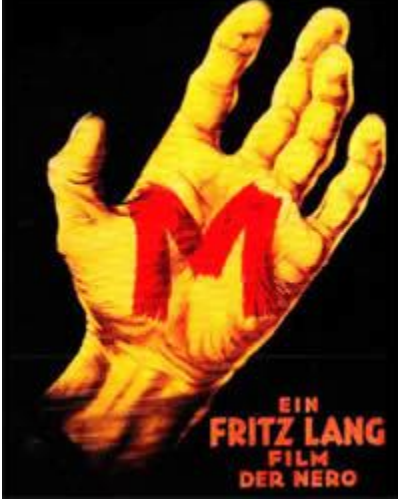
மெக்ஸிகோவின் டிஸ்ட்ரிமே ஃபெடரல் என்னும் இடத்தில், 1963ல் பிறந்தார். 16 வயதிலேயே பள்ளியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட இவர், படகு ஓட்டுபவராக வேலை செய்தார். கிடைத்த பணத்தைக்கொண்டு, கல்லூரியில் சேர்ந்தார். கல்லூரியில் படிக்கும்போதே, 1984ல் வானொலி அறிவிப்பாளராகிப் புகழ் பெற்றார். பின்பு, விளம்பர ஏஜென்ஸி ஒன்றில் சேர்ந்து, விளம்பரங்களுக்கான திரைக்கதையை எழுதினார். பின்னர், விளம்பரங்களை இயக்கத் துவங்கினார். 1988 முதல் 90 வரை, ஆறு படங்களுக்கு இசையமைப்பாளராகவும் பணியாற்றினார். பிறகு, திரைப்படம் பற்றிய நுட்பங்களை லாஸ் ஏஞ்சலீஸில் பயின்றார். 1995ல் ஒரு குறும்படத்தை இயக்கினார். 36 முறை திருத்தி எழுதப்பட்ட திரைக்கதையைக் கொண்டு, ‘அமோரெஸ் பெரோஸ்’ என்னும் தனது முதல் படத்தை இயக்கிய இவர், மெக்ஸிகோவின் மிக முக்கியமான இயக்குநர்!

வெளியில் யாராவது ஏதாவது சாப்பிடக்கொடுத்தால் வாங்கக் கூடாது என்று குழந்தைகளை ஏன் கட்டுப்படுத்துகிறோம்? சாக்லெட்டுக்கும் பொம்மைக்கும் மயங்கி எத்தனைக் குழந்தைகள் காணாமல் போயிருக்கிறார்கள்!

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற பகுதி](#)

ஒரு நகரில், சிறுமிகள் தொடர்ந்து காணாமல் போகிறார்கள். பிறகு, கொல்லப்படுகிறார்கள். நகரத்தையே உலுக்கிய அந்தக் கொலைகாரனை எப்படிக் கண்டுபிடித்தார்கள்? திகிலான அந்த உண்மைக்கதைதான் 'M'.

வீட்டின் முன் குழந்தைகள் வட்டமாக நின்று விளையாடுகிறார்கள். 'நீ கொஞ்ச நேரம் காத்திருந்தா, அந்தக் கறுப்புப் பூச்சாண்டி வருவான். கத்தியால உன்னை வெட்டுவான்' என்று ஒவ்வொருவராக கை நீட்டிப் பாடி வர, பாட்டு யாரிடம் முடிகிறதோ, அந்தக் குழந்தை அவுட் என்று சொல்லி விளையாடுகிறார்கள். குழந்தைகள் விளையாடும் இந்த விளையாட்டைப் பார்க்கும் ஒரு தாய், "முதல் அந்தப் பாட்டை நிறுத்துங்க!" என்று அதட்டிவிட்டு, வீட்டுக்குள் வருகிறாள்.

மணி, பகல் 12... பள்ளி விடும் நேரம். பள்ளி யிலிருந்து வெளியே வரும் எலிஸி, ஒரு பந்தைத் தரையில் அடித்து விளையாடிக்கொண்டே தெருவில் நடந்து வருகிறாள். அங்கிருக்கும் தூணில் பந்தைப் போட்டுப் பிடித்து விளையாடுகிறாள்.

தூணில் ஒரு போஸ்டர் ஒட்டியிருக்கிறது. 'கண்டுபிடித்தால், 10,000 ரூபாய் பரிசு! நகரத்தில் தொடர்ச்சியாகச் சிறுமிகளைக் கொல்லும் அந்தக் கொலைகாரன் யார்?' என்று அச்சிடப் பட்ட போஸ்டரில், தொப்பி அணிந்த ஒருவரின் நிழல் படிகிறது. "பாப்பா... பந்து அழகா இருக்கே! உன் பேரு என்ன?" என்கிறான். அவன் 'எலிஸி' என்றதும், அந்தத் தொப்பிக்கார இளைஞன், அவளைப் பலூன் விற்பவனிடம் (அவன் பார்வையற்றவன்) அழைத்துப்போய், ஒரு பலூன் வாங்கிக் கொடுக்கிறான்.

மணி 1.15... இன்னும் எலிஸி வீட்டுக்கு வராததால், அவளின் அம்மா கவலை அடைகிறாள். அந்தக் குடியி ருப்பில் எங்காவது விளை யாடிக்கொண்டு இருப்பாளா என நினைத்து "எலிஸி... எலிஸி..." என்று கூப்பிடுகிறாள். பதில் இல்லை.

மறுநாள்... எலிஸி கொலை செய்யப்பட்ட செய்தியுடன் செய்தித் தாள்கள் பரபரப்பாக விற்பனையாகின்றன. இன்னொருபுறம் கொலையாளி தன் வீட்டிலிருந்து ஒரு கடிதத்தை எழுதுகிறான்... 'போலீஸ் எனது முதல் கடிதத்தை வெளியிடவில்லை. எனவே, இந்தக் கடிதத்தை நேரடியாகப் பத்திரிகைகளுக்கு எழுது கிறேன். உங்கள் புலன் விசா ரணையைத் தொடருங்கள். என்வேலையும் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும்' என்று எழுதுகிறான்.

'கொலையாளியைக் கண்டுபிடிப்பவர்களுக்கு 10,000 ரூபாய் பரிசு' என்று நகரம் முழுக்க போஸ்டர்கள் ஒட்டப்படுகின்றன. மக்கள் கூட்டம்கூட்டமாக நின்று படிக்கிறார்கள். 'நடந்த கொலைகளில் கிடைத்த சான்றுகளை வைத்துப் பார்க்கும்போது, இவன்தான் ஏற்கெனவே எட்டு சிறுமிகளைக் கொன்றவன் என்பது உறுதியாகிறது. சாக்லெட், பழங்கள், பொம்மைகள் போன்றவற்றைக் கொடுத்துக் குழந்தைகளை அழைத்துச் செல்கிறான் கொலை காரன். குற்றவாளி எந்தத் தடயத்தையும் விட்டுச்செல்வதில்லை. யார் அவன்? எங்கு ஒளிந்திருக்கிறான்? அவன் நம் பக்கத்து வீட்டுக்காரனாகக்கூட இருக்கலாம்'

என்கின்றன பத்திரிகைச் செய்திகள். நகரமே பரபரப்பாகிறது.

மறுநாள் பத்திரிகையில், கொலையாளியின் கடிதம் வெளியாகிறது. அந்தக் கடிதத்தில் இருக்கும் கைரேகை சுவர் அளவுக்குப் பெரிதாக் கப்பட்டு புலன் விசாரணை நடக்கிறது. இன்னொருபுறம், கடிதத்தில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களின் வடிவத்தை வைத்து சோதனை நடக்கிறது. முடிவுகளை வைத்து பார்க்கும்போது, 'அந்தக் கொலையாளி காமம் சார்ந்த பலவீனமும், மனநோயும் உள்ளவன்' என்கிற தகவல் கிடைக்கிறது. தொடர்ந்து தேடியதில், கொலை நடந்த இடத்தில் சாக்லெட் வைக்கப்பட்டு இருந்த வெள்ளைக் காகிதத்தைக் கண்டுபிடிக்கிறார்கள்.

அந்த இடத்திலிருந்து 2 கி.மீ. சுற்றளவில் உள்ள எல்லா சாக்லெட் கடைகளிலும் விசாரணை நடக்கிறது. தேடல் தீவிரமாகிறது. மூலை முடுக்கெல்லாம் தேடுகிறார்கள். நகரத்தில் சந்தேகத்துக்கிடமான எல்லோரையும் பிடித்து விசாரிக்கிறார்கள். பலரைக் கைது செய்கிறார்கள். இரவெல்லாம் போலீஸ் ரோந்து நடக்கிறது.

இதன் காரணமாக, திருடர்களும் கிரிமினல்களும் இரவு நேரங்களில் வெளியே போக முடியாமல் வீட்டுக்குள்ளேயே பதுங்கி இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒன்றுகூடிப் பேசுகிறார்கள். "நம்ம தொழிலை நம்மால் செய்ய முடியலை.

எங்கே பார்த்தாலும் போலீஸ்! இப்படியே தொடர்ந்து போலீஸ் ரெய்டு நடந்தா, நாம் ஒழிஞ்சோம். நாம் பிழைக்கணும்னா, அந்தக் கொலைகாரன் ஒழியணும்!"

"சரி, அதுக்கு என்னதான் செய்யறது?"

"பேசாம நாமே அவனைப் பிடிச்சுக் கொடுக்க வேண்டியதுதான்!"

கிரிமினல்களின் தலை வன் சொன்ன இந்த யோசனைக்கு எல்லோரும் சம்மதிக்கிறார்கள். நகரத்தின் வரை படத்தை விரித்து வைக்கிறார்கள். "இனிமே நம்ம அனுமதி இல்லாம, ஒரு குழந்தைகூட அடியெடுத்து வைக்கக் கூடாது. ஆனா, இதை எப்படி நடைமுறைப் படுத்தறது?"

"பிறர் கவனிக்காம எல்லா இடத்துக்கும் போகணும். சந்தேகம் வராம குழந்தைகளைப் பின்தொடரணும். அது பிச்சைக்காரர்களால்தான் முடியும்!" என்று பிச்சைக்காரர்களைச் சந்தித்துப் பேசி, ஒவ்வொருவருக்கும் நகரின் ஒவ்வொரு பகுதியைப் பிரித்துக் கொடுக்கிறார்கள். கடை ஓரங்களில்,

பள்ளிகளின் அருகில், பிச்சைக்காரர்கள் சிறிய விளையாட்டுப் பொருட்களை விற்பது போல நடப்பதைக் கண்காணிக்கிறார்கள்.

இதற்கிடையில் போலீஸாரின் புலனாய்வில், கொலைகாரன் எழுதிய கடிதம் ஒரு பழைய மர மேஜையின் மீது சிவப்பு கலர் பென்சிலால் எழுதப்பட்டது என்ற தகவல் உறுதியாகிறது. கடந்த ஐந்து வருடங்களில் மனநலம் இழந்தவர்கள், பின்னர் குணமானவர்கள் குறித்த தகவலும், அவர்கள் நகரத்தில் எங்கு வசிக்கிறார்கள் என்ற தகவலும் வருகிறது. போலீஸார் அந்த முகவரிப்படி ஒவ்வொரு வீடாகத் தேடத் துவங்குகிறார்கள். அப்படி ஒரு நாள், கொலைகாரன் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பிய சில நொடிகளில், போலீஸ்காரர் ஒருவர் அவன் வீட்டுக்குள் புகுந்து, அங்கிருக்கும் மேஜையைச் சோதிக்கிறார். ஜன்னலருகே இருக்கும் மரப் பலகையில் லென்ஸை வைத்துப் பார்க்கிறார்.

பென்சிலால் எழுதப்பட்டதற்கான தடயங்கள் இருக்கின்றன. போலீஸ் உஷாராகிறது.

வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்த கொலைகாரன், கடையில் ஒரு பழம் வாங்கித் தின்றபடி தெருவில் நடந்துவருகிறான். வழியில் ஒரு சிறுமி இருக்க, அவனுக்குள் பரபரப்பு தொற்றிக்கொள்கிறது. விசிலடித்துக்கொண்டே அந்தச் சிறுமியைப் பின்தொடர்கிறான். சிறுமியின் அம்மா எதிர்ப்பட்டு, தன் மகளை அழைத்துச் செல்கிறாள். ஏமாற்றம் அடையும் அவன், அருகில் இருக்கும் ஒரு கடைக்குப் போய் மது அருந்துகிறான். மீண்டும் விசிலடித்தவாறே நடந்து செல்கிறான். தெருவோரம் பலூன்கள் விற்கும் அந்தப் பார்வையற்றவர் விசில் சத்தத்தைக் கேட்டதும் உஷாராகி, அருகில் இருப்பவனிடம், "யாரோ விசிலடிக்கிற சத்தம் உனக்குக் கேட்குதா? 'எலிஸி'ங்கிற பொண்ணு கொல்லப்பட்ட அன்னிக்கு என்கிட்டே ஒருத்தன் பலூன் வாங்கினான். அப்போ இதே விசில் சத்தத்தை நான் கேட் டேன். அவனை விடாதே, போ!" என்கிறான். உடனே, அவன் கொலைகாரனைத் தேடி ஓடுகிறான்.

கொலைகாரன் ஒரு சிறுமிக்கு, அருகில் இருக்கும் கடையில் இனிப்புகள் வாங்கிக் கொடுக்கிறான். பிறகு, வெளியே வந்து கத்தியை எடுத்து, தன் கையில் இருக்கும் பழத்தை நறுக்குகிறான். அதை ஒளிந்திருந்து பார்ப்பவன் உஷாராகி, தன் கையில் M என்று சுண்ணாம்பால் எழுதி, யதேச்சையாக மோதுவது போல் கொலைகாரன் மீது மோதி, M என்ற எழுத்தைக் கொலைகாரனின் கோட்டில் பதிக்கிறான். பின்பு, அங்கிருந்து நகர்ந்து, திருடர்கள் இருக்கும் இடத்துக்கு போன் செய்து, விஷயத்தைச் சொல்கிறான்.

கொலைகாரன் சிறுமியோடு பேசியபடி நடந்து செல்ல, அந்தத் தெருவில் இருக்கும் பிச்சைக்காரர்கள் மௌனமாக அவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள். திருடர்களும் வந்து சேர்கிறார்கள். அப்போது சிறுமி கொலைகாரனின் கோட்டில் இருக்கும் எழுத்தைக் காட்டுகிறாள். அவன் திரும்பி அங்கிருக்கும் கண்ணாடியில் பார்க்க, M என்ற எழுத்து தெரிகிறது. தான் கண்காணிக்கப்படுகிறோம் என்று புரிய, சிறுமியை விட்டுவிட்டுக் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் அங்கிருக்கும் கட்டடங்களுக்குள் ஓடிப் போய் மறைகிறான். அது பல அடுக்குகள் நிறைந்த பெரிய கட்டடம். அலுவலக நேரம் முடிந்து, அங்குள்ள எல்லோரும் கிளம்ப, கொலைகாரன் மட்டும் அலுவலகத்துக்குள் தங்குகிறான். அவன் இருப்பது தெரியாமல், காவலாளி அறையைப் பூட்டிவிட்டு விளக்கை அணைத்துவிட்டுச் செல்கிறான். சற்று நேரத்தில் கிரிமினல்களும் திருடர்களும் காவலாளியை மிரட்டி, கட்டடத்துக்குள் நுழைகிறார்கள். தங்களிடம் இருக்கும் கள்ளச் சாவினைக்கொண்டு ஒவ்வொரு அறையாகத் திறக்க முயற்சிக்கிறார்கள். கொலை காரன் தன்னிடம் இருக்கும் கத்தியால், பூட்டில் இருக்கும் திருகாணிகளைக் கழற்றத் தொடங்க, அந்தச் சத்தம் வெளியே கேட்டதும் உள்ளே ஆள் இருப்பதை அறிந்து எல்லோரும் அந்த அறையைச் சூழ்கிறார்கள். கொலையாளி பிடிபடுகிறான். போலீஸ் வருவதற்குள், கொலையாளியை இழுத்துக்கொண்டு அவசர அவசரமாக அங்கிருந்து ஓடுகிறார்கள்.

பாழடைந்த கட்டடத்துக்கு கொலையாளியை முகத்தை மூடி அழைத்து வருகிறார்கள். அந்தக் கட்டடத்தில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்டோர் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். "என்னைக் காப்பாத்துங்க. நான் ஒண்ணும் செய்யல" என்று அந்தக் கொலைகாரன் சொல்ல, அவன் வரிசையாகக் கொன்ற சிறுமிகளின் படங்களைக் காட்டுகிறான் திருடர்களின் தலைவன். அதிர்ச்சியடையும் கொலைகாரன் அங்கிருந்து ஓட முயற்சிக்க, அவனை அடித்து, உள்ளே இழுத்து வருகிறார்கள். கொலைகாரன் 'ஓ'வென அழுகிறான். "நீங்கள்லாம் கிரிமினல்ஸ்! நீங்க ஒரு தொழிலைக் கத்துக்கிட்டா, திருட வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. ஆனா நான்? எனக்கு

நானே உதவ முடியாது. எனக்குள்ளே இருக்கிற இந்தச் சாத்தானை, எனக்குள்ளே கேட்கிற சத்தத்தை, இந்தச் சித்ரவதையை என்னால கட்டுப்படுத்த முடியலை. அதுதான் என்னைத் தெருவுல அலையச் சொல்லுது. அதில் இருந்து நான் தப்பிக்க நினைக்கிறேன். ஆனா, முடியலை. நடந்த எதுவுமே எனக்கு நினைவில்லை. போஸ்டர் பார்த்த பிறகுதான் நான் என்ன செஞ்சேன்னு எனக்கே தெரியுது. நானா செஞ்சேன்? அப்படி செய்யச் சொல்லி நான் எப்படித் தூண்டப்படறேன்?" என்று அழுகிறான். திருடர்களின் தலைவன் எழுந்து, "இவன் குற்றத்தை இவன் வாயாலேயே ஒப்புக்கிட்டான். அதனால இவனை நாம் கொன்னு டலாம்" என்று சொல்ல, அங்கிருக்கும் எல்லோரும் கை தட்டுகிறார்கள். அப்போது ஒருவர் எழுந்து, "இவன் மனநோயாளி. இவனை நாம் டாக்டரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்" என்கிறார். எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள். "உங்க குழந்தையை இழந்திருந்தா, அப்போ உங்களுக்குத் தெரியும்."

கருணையாவது, மன்னிப்பாவது? அந்த மிருகத்தைக் கொல்லுங்க' என்று ஒரு பெண் கத்துகிறாள். அதற்குள், போலீஸ் வருகிறது.

நீதிமன்றம் கூடுகிறது. "சட்டத்தின் பெயரால்... மக்களின் பெயரால்..." என்று நீதிபதி பேசத் துவங்க, அங்கு எலிஸியின் அம்மாவும் குழந்தைகளை இழந்த மற்ற தாய்மார்களும் சோகமாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள். எலிஸியின் அம்மா அழுகையுடன், "இதெல்லாம் எங்க பிள்ளையைத் திரும்பக் கொண்டுவருமா?" என்று அழுகிறாள். உடன் இருக்கும் மற்ற தாய்மார்களும் அழ, திரை இருண்டு, படம் நிறைவடைகிறது.

கொலையாளியைக் கண்டுபிடிக்க எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிகள் யாவும், இப் படம் வெளியான காலத்தில் மிகப் புதுமையானவை. எலிஸியின் அம்மா, அவளைத் தேடி "எலிஸி" என்று அழைக்கிற காட்சியில், எலிஸி இல்லாத உணவு மேஜையும் வெற்று மாடிப்படிகளும், எலிஸி இறந்ததைக் காட்ட மின்கம்பியில் சிக்கிக்கொண்ட பலூனும் காட்சியான விதம் கவிதை. போலீஸ் அதிகாரியும் அமைச்சரும் தொலை பேசியில் பேசும் காட்சியில், உரை யாடலின் மேல் காட்டப்படும் காட்சிகளும், கடைசியில் திருடர்கள் கட்டடத்தில் புகுந்த தகவல் அறிக்கையைப் படிக்கையில், அவர்கள் உடைத்த கதவும், கட்டடத்தின் இடிந்த பகுதிகளும் இடைச்செருகலாகக் (inter cut) காட்டப்படும் உத்தி அழகு. மௌனப் படங்களின் காலம் முடிந்து, பேசும்படங்கள் வரத் துவங்கிய காலகட்டத்தின் துவக்கத்தில் வெளியான இந்தப் படத்தில் சத்தத்தையும் மௌனத்தையும் பயன் படுத்தியுள்ளவிதம் அற்புதம். கதையில் கொலையாளியும் விசில் எனும் சத்தம் மூலமாகவே கண்டு பிடிக்கப்படுகிறான். உலக சினிமா வின் பரிணாமத்தில் முக்கியமாகக் கருதப்படும் இந்த ஜெர்மன் மொழிப்படம் 1931ல் வெளியானது. இதன் இயக்குநர் பிரிட்ஸ் லாங் (Fritz Lang).

இன்றைக்கும் பொது இடங்களில் 'காணவில்லை' என்ற அறிவிப்பின் கீழே, அப்பாவியான குழந்தைகளின் கறுப்புவெள்ளைப் படங்களைப் பார்க்கையில், அவர்கள் நல்லபடி யாகத் திரும்பக் கிடைக்க வேண்டுமே என்று மனம் ஏங்குகிறது. குழந்தைகள் எந்த வன்மமும் இல்லாமல் உலகை ஒரு பொருட்காட்சியைப் போல வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். எல்லோரையும் நம்புகிறார்கள். அவர்கள் நம் சுண்டுவிரலைப் பற்றியிருக்கும் வரை, எல்லாம் பாதுகாப்பானது. அந்தப் பிடி சற்றே தளர்ந்தால், இந்த உலகம் எத்தனை ஆபத்தானது!

ஃபிரிட்ஸ் லாங்

வியன்னாவில், 1890-ல் பிறந்தார். அவரின் அப்பா கட்டட நிறுவனம் ஒன்றை நடத்தி வந்தார். பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததும், வியன்னாவின் டெக்னிக்கல் யூனிவர்சிட்டி யில் கட்டடப் பொறியியலும் படித்து, பிறகு அங்கேயே ஓவியமும் படித்தார். 20 வயதில் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பி, உலகம் முழுக்கச் சுற்றினார். முதல் உலகப் போர் துவங்கியதும், வியன்னா திரும்பி ராணுவத்தில் சேர்ந்தார். போரில் கடுமையான காயம் அடைந்தார். பின்னர், திரைக்கதைகளின் மேல் ஆர்வம் வந்து எழுதத் துவங்கினார். நாடகங்களில் நடித்தார். பிறகு, பெர்லினில் இருந்த திரைப்படத் தயாரிப்பு நிறுவனத் தில் எழுத்தாளராகப் பணியாற்றினார். பின்பு, இயக்குநர் ஆனார். 1919-ல் தனது முதல் மௌனப் படத்தை இயக்கினார். 1934-ல் எம்.ஜி.எம். நிறுவனத்தின் ஒப்பந்தத்துடன் அமெரிக்காவுக்கு வந்து, திரைப்படங்கள் எடுத்தார். மௌனப்படங்களிலேயே காட்சி ரீதியான அற்புதங்களை நிகழ்த்திய இவர், 1976-ல் அமெரிக்காவில் இறந்தார். ஜெர்மனியின் முக்கியமான இயக்குநரான இவரது முதல் பேசும்படம் M.

உலக சினிமா

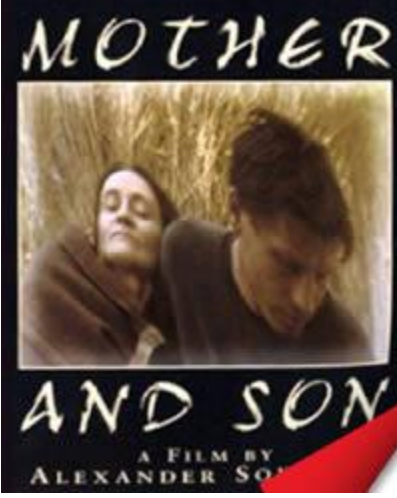

குழந்தையாக இருந்தபோது நம்மைப் பேணி வளர்த்த அம்மாவை நாம் எப்போது குழந்தையாகப் பார்க்கிறோம்? உடல்நலமில்லாதபோது எத்தனைப் பெரியவர்களும் குழந்தைகளாக ஆகிவிடுகிறார்கள். அந்த நாட்களில் ஆறுதலாக அவர்களுடன் இருந்ததுண்டா நீங்கள்? உடல்நலமில்லாத ஒரு தாயின் கடைசி நாட்களில் அவளது மகன் கூடவே இருக்கிறான். கனவில் வசிப்பதுபோல இரண்டு பேர் மட்டுமே இருக்கும்

அந்த உன்னதமான அன்பின் கதைதான் 'Mother and Son!'

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற பகுதி](#)

அம்மா உடல் முழுக்கப் போர்த்தி, முகம் மட்டும் தெரியுமாறு ஓய்வாகப் படுத்திருக்கிறாள். மகன் அவள் தலைப்பக்கம் அமர்ந்திருக்கிறான். அசைவற்று இருக்கும் இருவர் மீதும், ஒளி மெள்ள அசைந்துகொண்டு இருக்கிறது. நெடு நேரம் அமைதியாக இருக்கும் மகன், மெதுவாகப் பேசத் தொடங்குகிறான்... "அம்மா, நேத்து ராத்திரி ஒரு கனவு கண்டேன். அது ரொம்ப விநோதமா இருந்துச்சு. ரொம்ப நேரம் நான் ஒரு பாதையில் நடந்துட்டே இருக்கேன். அப்ப யாரோ ஒருத்தர் என் பின்னாலேயே வறார். ஓரிடத்தில் நான் திரும்பி அவரைப் பார்த்து, 'ஏன் என் பின்னாலேயே வறீங்க?'னு கேட்கிறேன். அதுக்கு அவர் என்ன சொல்லியிருப்பாறனு நினைக்கிறீங்க?"

அம்மா கிசுகிசுத்த குரலில் மெள்ளப் பேசுகிறாள்... "நானும் ஒரு பயங்கரக் கனவு கண்டேன். திடுக்கிட்டு விழிச்சுப் பார்த்தப்போ, என் உடம்பு முழுக்க வேர்த்திருச்சு. கடவுள் என் உயிர்ல புகுந்து, 'உனக்கான வெளி உலகத்தை இனி ஒருபோதும் நீட்டிக்க முடியாது'ன்னு சொல்றார். எதுவும் நிறை வடையாமல் போவதை எண்ணி, என் இதயம் பாரமா இருக்கு. இது எல்லாத்தையும் நான் பாக்கறேன். கேட்

கவும் செய்யறேன்..."

"இது எல்லாம் உங்க கனவுல வந்ததாம்மா?" "ஆமா!" "அப்ப நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் ஒரே கனவுதான் வந்திருக்கு" என்று மகன் சொல்ல, 'ஆம்' என்று தலையசைக்கிறாள் அம்மா. கவலையுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் மகன், சீப்பை எடுத்து அம்மாவின் தலைமுடியைச் சீவுகிறான். அம்மா முனகலுடன் தலையைத் திருப்புகிறாள். "கொஞ்ச நேரம் பொறுமையா இருங்க. நான் உங்க தலையைச் சீவி விடுறேன். இப்ப ஏதாவது கொஞ்சம் சாப்பிடுங்க. அப்புறம் நான் உங்களுக்கு ஊசி போடுறேன்!" என்கிறான் மகன். "நான் கொஞ்ச நேரம் நடக்கணும்ப்பா" என்கிறாள் அம்மா. "நீங்க எப்படி நடக்க முடியும்?

வெளியே ரொம்பக் குளிரா இருக்கு" என்று முதலில் மறுக்கும் அவன், பிறகு சம்மதிக்கிறான்.

அம்மாவைத் தன் தோள் மீது சாய்த்துக்கொண்டு, கைத்தாங்கலாக நடத்தி அழைத்து வருகிறான். வெளியில் பனி புகையாகப் படர்ந்திருக்கிறது. அம்மாவைக் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு தோட்டத்துக்கு வந்து, அங்கிருக்கும் மர நாற்காலியில் உட்காரவைக்கிறான். "காலையில் வீட்டில் இருந்த ஆல்பத்தைப் பார்த்துட்டு இருந்தேன். அதை எடுத்துட்டு வரவா?" என்று கேட்கிறான். அவன் தோளில் சுணங்கிச் சாய்ந்திருக்கும் அம்மா, 'சரி' என்கிறாள். அம்மாவை மெள்ள நாற்காலியில் சாய்த்துப் படுக்க வைத்துக் கம்பளியைப் போர்த்திவிட்டுப் போய், சில நிமிடங்களில் ஆல்பத்துடன் திரும்பி வருகிறான். அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டு இருக்கும் அம்மாவின் அருகில் அமர்ந்து, அவன் முகத்தையே வாஞ்சையோடு பார்த்து, அவன்

தலையை வருடுகிறான். அம்மா அரைத் தூக்கத்தில் விழிக்க, அவன் அம்மாவின் பழைய கறுப்பு வெள்ளைப் போட்டோவை எடுத்து, அதன் பின்னால் எழுதியிருப்பதைப் படிக்கிறான்... 'என் அன்பான தோழி! வாதுமை மரங்களில் இருந்து வரும் வாசனை, காற்றில் மிதக்கிறது. மலர்கள் பூத்திருக்கின்றன. மாலைப்பொழுதுகளில் இசைக் குழுவினர் இசைக்கின்றனர். நீ என் அருகில் இருந்தால், நாம் இருவரும் சேர்ந்து நடனமாடலாம். உன் அன்பின் நினைவுடன், உனது அலெக்ஸாண்டர்!'

அம்மா, மகனின் தலையை வருடுகிறாள். அவன் இன்னொரு போட்டோவை எடுத்து, அதன் பின்னால் எழுதியிருப்பதை வாசிக்கத் தொடங்க, அம்மா வலி தாங்காமல் முனகுகிறாள். "அம்மா! என்ன ஆச்சு? நெஞ்சு வலிக்குதா... பொறுத்துக்குங்க" என்கிறாள். "இங்கேர்ந்து என்னை அழைச்சுட்டுப் போ!" என்பவள் வானத்தைப் பார்த்து, "வானத்துல யாரு இருக்கா?" என்று கேட்கிறாள். மேலே பார்க்கும் அவன், "யாருமில்லையேம்மா!" என்கிறான். அம்மா மூச்சு விட மிகவும் சிரமப்படுகிறாள். கொஞ்ச நேரத்தில் ஆசுவாசமடைந்து, அசையாமல் படுத்திருக்கிறாள். சிறிது நேரம் கழித்து, "அம்மா! அப்படியே நடந்து போயிட்டு வரலாமா?" என்கிறான். அம்மா அசைவற்றுப் படுத்திருக்க, அன்புடன் அவளை முத்தமிட்டுக் கைகளில் தூக்கிக்கொண்டு நடக்கிறான்.

கருமேகங்கள் வானில் நகர்கின்றன. பச்சைப் புல்வெளியில் கோடுகளாக வளைந்து செல்லும் பாதையில் அம்மாவை ஒரு குழந்தையைப் போலத் தூக்கிக்கொண்டு மெதுவாக நடந்து வருகிறான். பரந்தவெளியில் பனி சூழ்ந்து, பறவைகளின் சத்தம் மட்டும் மெலிதாகக் கேட்கிறது. அம்மாவுடன் ஒரு புல்வெளிக்கு வரும் அவன், ஓரிடத்தில் உட்காருகிறான். அம்மா அவன் தோளில் சாய்ந்து தூங்குகிறாள். அவன், அவள் முகத்தையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருக்கிறான். சிறிது நேரத்தில் அம்மா தானாகக் கண்விழித்து, அவனைப் பார்க்கிறாள். "நான் சின்னப் பையனா இருக்கும்போது, நீங்க பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வர மாட்டீங்களேன்னு பயந்திருக்கேன். ஏன்னா, வீட்டுக்கு எப்பவாவது கொஞ்ச நேரம்தான் வருவீங்க. மற்ற நேரம் முழுக்கப் பள்ளிக்கூடத்துலதான் இருப்பீங்க. அப்ப எனக்கு நீங்க, 'திருப்தி அளிக்கிறது'ங்கிற ரேங்க்தான் குடும்பீங்க. இன்னிக்கும் நீங்க அங்கே வேலை பார்த்தா, 'திருப்தி அளிக்கிறது'ங்கிற அதே ரேங்க்தான் இப்பவும் எனக்குத் தருவீங்க. சரியா?" என்று கேட்கிறான். அம்மா அந்த வலியிலும் மென்மையாகச் சிரிக்கிறாள். அவனும் புன்னகைக்கிறான். அம்மா கண்கலங்குகிறாள். "அப்ப நீ பெரிய பையனா இருந்தால்கூட, அவங்க உன்னை என்கிட்டேர்ந்து தூக்கிட்டுப் போயிடுவாங்களேன்னு பயப்படுவேன்" என்கிறாள். "தெரியும்! என் மேல எப்பவுமே உங்களுக்கு ஒரு கண் இருக்கும்!" என்கிறான். அம்மா கண்கலங்குகிறாள். பின்பு, அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு பச்சைப் புல்வெளிகளின் நடுவில் இருக்கும் வெண்மையான மணல் பாதையில் நடந்து வருகிறான்.

வயலும் மரங்களும் நிறைந்திருக்கும் பாதையின் சரிவில் இறங்கி, அம்மாவை ஒரு மரத்தின் ஓரமாக நிறுத்துகிறான். அம்மா அந்த மரத்தில் சாய்ந்தவாறு இயற்கையை ரசிக்கிறாள். கோதுமை வயலில் காற்று அலை அலையாகக் கடந்து செல்வதைப் பார்க்கிறாள். "அம்மா... இங்கே வாழ்றது நல்லாயிருக்கில்ல?" என்கிறான். "அதை நான் எப்படிச் சொல்லமுடியும்? சரி, போகலாம்" என்கிறாள். அவனும் அர்த்தம் ததும்ப அம்மாவைப் பார்த்தபடி, அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு மெதுவாக நடந்து, வீட்டுக்கு வருகிறான்.

ஒரு நாற்காலியில் அம்மாவை உட்காரவைத்து, "ஏதாச்சும் குடிக்கிறீங்களா?" என்று கேட்டு, பீடிங் பாட்டிலில் இருக்கும் பானத்தை அவளிடம் தருகிறான். அம்மாவும் குடித்துவிட்டு, உட்கார்ந்த நிலையிலேயே தூங்கிவிடுகிறாள். அவளைத் தூக்கி வந்து, ஜன்னல் அருகே இருக்கும் படுக்கையில் படுக்க வைக்கிறான். ஜன்னலின் வழியே தெரியும் இலையுதிர்ந்த மரங்களில், வெள்ளை மலர்கள் மட்டும் மீதம் இருக்கின்றன. அம்மா உணர்வு வந்து விழித்து, அவனைப் பார்க்கிறாள். "சாவை நினைச்சு எனக்கு பயமா இருக்குடா!" என்கிறாள். "பயப்படாதீங்கம்மா... விரும்புற வரைக்கும் நீங்க வாழலாம்!" என்கிறான். "எதுக்கு?" என்று கேட்டு, மீண்டும் சுருண்டு படுக்கிறாள். அவன் அம்மாவின் அருகில் வந்து அமர்கிறான். மகனின் தோளில் சாய்ந்து, அவனது கையை வருடிக்கொண்டே, "திரும்பவும் வசந்தகாலம் வற்றதை நான் விரும்பலை. நான் அந்தப் பூங்காவுக்குப் போகணும்!" என்கிறான் அம்மா.

"இங்கே எந்தப் பூங்காவும் இல்லம்மா. நீங்க மறந்துட்டீங்க. உங்க சொந்த ஊர்லதான் பூங்கா இருக்கு!" என்கிறான். "ஆமாம்! அந்தப் பூங்காவைச் சுத்தியும் இசை கேட்கும். நாம ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து அங்கே நடந்து போகலாம். நீ பிறக்கும்போது தெளிவான சீதோஷணம் இருந்தது. அப்படி இருந்தா குழந்தை அறிவாளியா இருப்பான்... ஆனா, இதயமில்லாம இருப்பான்னு எல்லாரும் சொன்னாங்க."

"அது சரிதான்! இதயம் இருந்தா இதையெல்லாம் தாங்க முடியுமா?" என்று புன்னகைக்கிறான். "சரி, தோட்டத்தைப் பாருங்க. எல்லாம் பூத்திருக்கு!" என்று அம்மாவை எழுப்பித் தோளில் சாய்த்துக்கொண்டு, கண்ணாடி ஜன்னல் வழியே காட்டுகிறான். அம்மா தோட்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே, "நீ ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டுட்டேடா! உன்னை நினைச்சு நான் ரொம்ப வருத்தப்படறேன். உன்னால அது எந்த அளவுக்குன்னு கற்பனை பண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியாது" என்று அழுகிறான். அம்மாவின் மெலிந்த உடலை ஆறுதலாக அணைத்துக்கொள்கிறான். "அம்மா! என்னைத் தனியா விட்டுட்டுப் போறோமேனு நீங்க பயப்படுறீங்க. கவலைப்படாதீங்க. உங்களுக்கு ஒண்ணும் ஆகாது. நான் எப்பவும் உங்க கூடவே இருப்பேன்!" என்கிறான். "அது இல்லப்பா! யாரும் தனியா வாழ்ந்துட முடியும். ஆனா, அது ரொம்ப வேதனையானது. அது அநியாயம்!" என்று கலங்குகிறான். அவளை ஆறுதல்படுத்திப் படுக்கச் சொல்லிவிட்டு, வெளியே வருகிறான்.

வாசல்படியில் நின்று ஒருமுறை வீட்டை அர்த்தம் ததும்பப் பார்க்கிறான். நகர்ந்துசெல்லும் மேகங்களைப் பார்க்கிறான். சற்று முன் அம்மாவைத் தூக்கி வந்த பாதையில், மெதுவாக நடந்து செல்கிறான். பரந்த புல்வெளியில், அத்வானத்தின் கீழ் தனியாக நிற்கிறான். புல்வெளியின் ஒரு மூலையில், வெண்புகை மிதக்க மெள்ள நகர்ந்து செல்லும் ரயிலைப் பார்க்கிறான். பின் அங்கிருந்து, அடர்ந்த காடுகளுக்குள் கால்போன திசையில் நடந்து வருகிறான். இயற்கை பேரழ கோடு உறைந்த சித்திரமாக இருக்கிறது. தூரியனின் மஞ்சள் ஒளியில் பனி, புகையெனக் கடந்து செல்லும் காடுகளுக்குள் நடந்து, தூரிய ஒளி படும் இடத்தில் தரையில் கவிழ்ந்துபடுக்கிறான். பின்பு எழுந்து, மாலை வெயில் படர்ந்த உயர்ந்த மரங்களின் கீழே நடந்து வருகிறான். ஒரு மரத்தின் அடியில் உட்கார்ந்து, நெடுநேரம் மனம்விட்டு அழுகிறான். பின்னர் எழுந்து, கலக்கத்துடன் வீட்டுக்கு வருகிறான். அம்மாவின் அருகில் வந்து அமர்ந்து, அவளையே நெடு நேரம் பார்க்கிறான். அம்மாவின் வெளுத்த கையில் இருக்கும் சுருக்கங்களை மெள்ள வருடி, விரல்களைத் தொடுகிறான். பின்பு குனிந்து, அசைவற்று இருக்கும் அம்மாவின் புறங்கையின் மேல் தனது கன்னத்தை வைக்கிறான். குரல் உடைந்து அழுகிறான்.

நிரந்தரத் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் அம்மாவின் முகத்தருகே குனிந்து, "அம்மா! நான் சொல்றது கேட்குதா? நான் உங்ககிட்ட ஒண்ணு சொல்லணும். நாம பேசிக்கிட்டது மாதிரி அங்கே சந்திப்போம். சரியா? எனக்காகக் காத்திட்டு இருங்க. என் அன்பான அம்மா! பொறுமையா இருங்க. எனக்காகக் காத்திருங்க!" திரை இருள், இசையுடன் எழுத்துக்கள் மேல்நோக்கி நகர்கின்றன.

மரணத்தை ஒரு தியானம் போல ஆழ்ந்த மன அமைதியும், வெறுமையும், சோகமும்கொண்டு மிக மெதுவாக

ஒரு கனவைப் போல நிகழ்கிற இப்படம் முடிவடையும்போது, நமக்குக் கிடைக்கும் அனுபவம் ஆன்மிகமானது. நம் நேசிப்பை எப்போதும் பொருட்படுத்தாது இயற்கை தரும் முடிவையும், அதைக் கடக்க முடியாத நம் இயலாமையையும் பதிவுசெய்யும் இந்தப் படம் வாழ்க்கை, அன்பு, பிரிவு, தனிமை, மரணம் குறித்த மௌனமான கேள்விகளை நமக்குள் ஏற்படுத்துகிறது. தோட்டத்தில் தூங்குகிற அம்மா விழித்துவிடாமல், அவளுக்குத் தலையணையாக தன் கையை மகன் வைப்பதும், அந்த அன்பை தூக்கத்தில் உணர்ந்து, கண்விழிக்காமலே அம்மா புன்னகைப்பதும் அன்பின் கவிதை. இருவர் மட்டுமே இயங்கும் இந்தக் கதையில், மூன்றாவதாக இருக்கிறது இயற்கை. நம் அன்புக்கும் பிரிவுக்கும் அழுகைக்கும் எந்தப் பதிலையும் தருவதில்லை இயற்கை. அதன்முன் நாம் எப்போதும் தனிமையானவர்கள் என்பதை அசைவற்ற பரந்த காட்சிகள் உணர்த்துகின்றன. அசைவற்ற கடலில் தனித்துப் போகும் பாய்மரக் கப்பலும் அசைவற்ற புல்வெளியில் நகர்ந்து செல்லும் ரயிலும், மரணத்தின் வழியே கடந்து செல்வதன் குறியீடுகள். கடலடியில், அம்மாவின் கைவிரலில் வந்து அமரும் வெள்ளை நிற வண்ணத்துப்பூச்சியும் மரணத்தின் குறியீடுதான்! கதையின் துவக்கத்தில் அம்மாவும் மகனும் ஒரே கனவைக் காண்பது போல, நாமும் நம் ஆழ்மனதில் நிகழ்கிற ஒரு கனவைப் போலவே இந்தத் திரைப்படத்தை உணரலாம். பனிப்புகையில் சற்று தெளிவில்லாமல், ஒவியத் தன்மையுடன் செய்யப்பட்ட ஒளிப்பதிவும், தூரத்தில் கடந்துசெல்லும் ரயிலின் ஒலி, பறவைகளின் சத்தம் என ஒலியும், இசையும் பயன்படுத்தப்பட்ட விதம் அற்புதமானது. நீண்ட காட்சிகளைக்கொண்டு மிக நிதானமாக நகரும் இந்த ரஷ்ய நாட்டுப் படம், 1997ல் வெளியாகி, நிறைய விருதுகளைப் பெற்றது. இதை இயக்கியவர் அலெக்சாண்டர் சோக்ரோவ் (Aleksandr Sokurov).

எந்த ஒன்றையும் இழக்கும்போது நாம் அழுகிறோம்; அல்லது, கவலைப்படுகிறோம். இருக்கும்போது நாம் அதைப் பொருட்படுத்துவதில்லை. பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவு வயதானாலும், ஒரு தாய் அவர்களைக் குழந்தையாகவே பார்க்கிறாள். தன் வாழ்விலும் தாழ்விலும் தன் குழந்தைகளைப் பற்றியே யோசிக்கிறாள். உறவுகளில் உன்னதமானது தாய் உறவு. ஆனால், நம்மில் எத்தனை பேர் அதன் அருமையை முழுமையாக

உணர்ந்திருக்கிறோம்?

அலெக்சாண்டர் சோக்ரோவ்

ரஷ்யாவின் இர்குட்ஸ்க் மண்டலத்தில், போடோர்விகா என்னும் கிராமத்தில், 1951-ல் பிறந்தார். பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததும், கார்க்கி என்னும் நகரத்தில் உள்ள பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்து, சரித்திரம் படித்தார். 19-வது வயதில், தொலைக்காட்சியில் உதவிஇயக்குநராகப் பணியாற்றினார். 1975 வரை கார்க்கி டெலிவிஷனில் நிகழ்ச்சிகளை இயக்கினார். பிறகு, மாஸ்கோ சென்று, அங்குள்ள மதிப்புமிக்க VGIK மாநில திரைப்படப் பள்ளியில் சேர்ந்து படித்தார். அப்போது இயக்குநர் தார்க் கோவஸ்கியின் தொடர்பும் நட்பும் ஏற்பட்டது. 1978-ல் தனது முதல் படத்தை எடுத்தார். 1979-ல்திரைப்படப்பை முடித்ததும், லெனின்கிராடில் உள்ள லென்.பிலிம் ஸ்டுடியோவில் சேர்ந்து, நிறைய ஆவணப்படங்களை எடுத்தார். இவர் எடுத்த படங்கள் அனைத்தும் தடை செய்யப்பட்டு, சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகே வெளியாயின. Russian Ark என்னும் 99 நிமிடப் படத்தை ஒரே ஷாட்டில் எடுத்துள்ளார். "திரைக்கதையின் வடிவம், ஒளிப்பதிவு எல்லாம் எடிட்டரின் கத்தரிக்கோலையே சார்ந்திருக்கிறது. நான் அதை வெறுக்கிறேன். என் விருப்பத்துக்கு ஏற்ற மாதிரி, கால ஓட்டத்தைத் துண்டிக்காமல் பதிவு செய்ய முயற்சிக்கிறேன்" என்று சொல்லும் இவர், ரஷ்யாவின் மிக முக்கியமான இயக்குநர்!

செழியன்

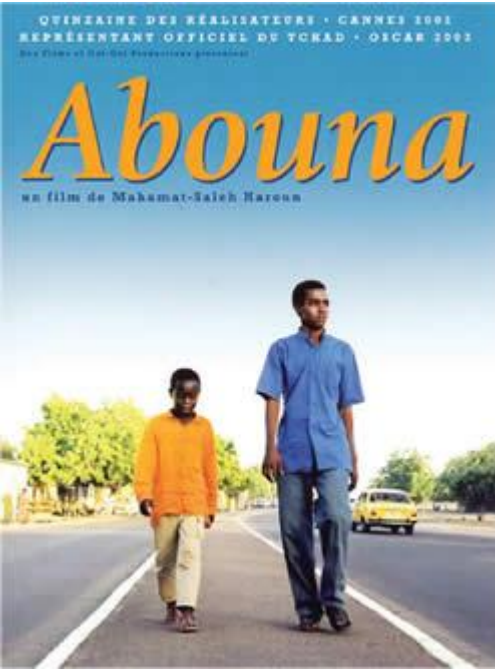
அபோனா

'இப்படிப் பொறுப்பில்லாம இருக்கியே!' என்று திட்டு வாங்காதவர் யாராவது உண்டா? நள்ளிரவில் தன் மனைவி யையும் குழந்தையையும் விட்டுவிட்டுக் கிளம்பினார் புத்தர். ஒரு தந்தையாக, அது பொறுப்பான செயலா? அது போல, சாதாரணக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் தன் மனைவியையும் இரண்டு மகன்களையும் விட்டுவிட்டுக் கிளம்புகிறார். அப்பா வைப் பிரிந்த அந்தச் சிறுவர்களின் வாழ்க்கை என்ன ஆகிறது?

'Abouna!' பாருங்கள்.

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற பகுதி](#)

பரந்த மணல்வெளியில் நடந்து வரும் அவர், தனது ஊரை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு, மீண்டும் நடையைத் தொடர்கிறார். அன்று காலையில் தாமதமாக எழும் அவரது மகன் அமின், வாசலில் அண்ணன் தாகிர் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து, "அப்பாவைக் காணோம்" என்கிறான். "சிகரெட் வாங்கப் போயிருப்பாரு" என்கிறான் தாகிர். அமின், அம்மாவிடம் வந்து, "அப்பா எங்கேயமா?" என்று கேட்க, "உங்களுக்கு ரொம்பப் பிடிச்ச அப்பா, உங்களை விட்டுப் போயிட்டாரு!" என்கிறான்.

அண்ணனும் தம்பியும் அப்பாவைத் தேடிக் கிளம்புகிறார்கள். வழியில் ஒரு பாலத்தைக் கடந்து மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்துகொண்டு இருக்க, அதில் அப்பா இருப்பாரா என்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறார்கள். இல்லை. பின்பு இருவரும் ஊர் சுற்றித் திரிந்துவிட்டு, வெகு நேரம் கழித்து வீடு திரும்புகிறார்கள். அம்மா அவர்களைப் பார்த்ததும் கோபத்தோடு, "இப்ப என்ன நேரம் தெரியுமா? காலையிலிருந்து உங்க ரெண்டு பேரையும் காணலை. நான் ஒருத்தி இருக்கேன்னு உங்களுக்கு ஞாபகமே இல்லையா? உங்க அப்பா மாதிரி நீங்களும் போகலாமனு பார்த்தீங்களா? போங்க, என்னைவிட்டுப் போங்க. நான் தனியாவே இருந்துக்கிறேன்" என்று கதவைச்

சாத்திக்கொண்டு, வீட்டுக்குள் போய் தனியாக உட்காருகிறான். அமின் மெதுவாகப் பின்னால் வந்து அம்மாவின் தோளைத் தொடுகிறான். அம்மா கண்கலங்க அவனை மடியில் தூக்கி வைத்துக்கொள்கிறாள்.

அன்று இரவு சாப்பிட்டு முடித்ததும், அமின் தாகிரிடம், "எனக்குக் கதைப் புத்தகம் வாசிச்சுக் காட்டுறியா?" என்று கெஞ்சுகிறான். "நான் ஒண்ணும் அப்பா இல்ல. அப்பாதானே உனக்கு வாசிச்சுக் காட்டுவார்" என்று சொல்லும் தாகிர்,

பின்பு அமினுக்குப் புத்தகம் படித்துக் காட்டு கிறான். வீட்டின் இன்னொருபுறம், தனக்குப் பிடித்த பாடலைப் பாடியபடியே தையல் மெஷினில் தைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாள் அம்மா.

எல்லோரும் தூங்கிய கொஞ்ச நேரத்தில், படுக்கையிலிருந்து எழுந்து உட்காரும் அமின், “தாகிர்... எனக்கு நெஞ்சு வலிக்குது. மூச்சுவிட முடியல” என்று அண்ணனை எழுப்புகிறான். அம்மா அருகில் வந்து, அமினைத் தன் மேல் சாய்த்துக்கொண்டு, “என்னாச்சுப்பா... என்ன செய்யுது?” என்று பதறுகிறாள். “அப்பா திரும்ப வருவாரா?” என்று கேட்கிறான் அமின். அம்மா அவனை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு, டாக்டர் வீட்டுக்குச் செல்கிறாள். அமினைப் பரிசோதிக்கும் டாக்டர், அவனுக்கு ஆஸ்துமா இருக்கிறது என்று சொல்லி மருந்து எழுதித் கொடுக்க, அதை வாங்கிக்கொண்டு நள்ளிரவில் மகனோடு வீடு திரும்புகிறாள் அம்மா.

மறுநாள், அண்ணனும் தம்பியும், அப்பா வேலை செய்யும் தொழிற்சாலைக்குச் சென்று, அங்குள்ள தலைமை அதிகாரியிடம் தங்கள் அப்பா பற்றி விசாரிக்கிறார்கள். “அவர் இங்கே வேலையை விட்டு நின்று ரெண்டு வருஷத்துக்கும் மேல இருக்குமே. அது பத்தி அவர் உங்ககிட்டே ஏதும் சொல்லலையா?” என்கிறார்.

இருவரும் சோகமாக வீடு திரும்புகிறார்கள். அன்று இரவு, சினிமா வுக்குப் போகிறார்கள். சினிமா பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும்போது, அமின் தாகிரிடம், படத்தில் சட்டை அணியாமல் அந்தப் பக்கமாகத் திரும்பி நிற்பவரைக் காட்டி, “ஏய்... அது நம்ம அப்பா. சத்தியமா நம்ம அப்பாதான். அப்பா... நான்தான் அமின். என்னைப் பாருங்க. இங்கே இருக்கேன், அப்பா!” என்று இருக்கையிலிருந்து எழ, தாகிர்

அவனைச் சமாதானப்படுத்தி உட்காரவைக்கிறான். அன்று இரவு, அமின் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறான். அப்பா அவனுக்குக் கதை சொல்வது மாதிரி கனவு வருகிறது.

மறுநாள் காலையில், இரு வரும் பள்ளிக்கூடம் போகா மல், திரையரங்குக்கு வரு கிறார்கள். யாருமில்லாத சமயம், ஆபரேட்டரின் அறைக்குள் நுழைந்து, அங்கி ருக்கும் ஃபிலிம் சுருளை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். “இந்த ரீல்ல்தான் அப்பா இருக்காருன்னு தெரியுமா?” என்று தாகிர் கேட்க, இருவருமாக அந்த ஃபிலிமைக் கையில் எடுத்துப் பார்க்கிறார்கள். அங்கு வரும் அம்மா, இருவரையும் சத்தம் போட்டு வெளியில் அழைத்து வருகிறாள். வெளியே காத்திருக்கும் போலீஸ்காரர்கள், அம்மாவையும் பிள்ளைகளையும் வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு ஸ்டேஷனுக்கு வருகிறார்கள். “சார்! இவங்களை மன்னிச்சிடுங்க. இது முதல் தடவை. இனிமே இவங்க இப்படிச் செய்ய மாட்டாங்க” என்று சொல்ல, தாகிரும் அமினும் தலைகுனிந்து நிற்கிறார்கள். அதிகாரி இருவரையும் கண்டித்து அனுப்பு கிறார். அம்மா வீட்டுக்கு வரும் வழியில், “வெட்கக்கேடு! புருஷன்காரன் விட்டுட்டு ஓடிட்டான். புள்ளைங்க திருடுதுங்க. கேவலம்!” என்று புலம்பிக்கொண்டே வருகிறாள்.

மறுநாள், மகன்களை காரில் அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பும் அம்மா, தொலைவில்

இருக்கிற கிராமத்தில் குரான் பயிற்றுவிக்கும் விடுதியில் இருவரையும் சேர்க்கிறாள். “தாகிர், அமின்... உங்க ரெண்டு பேரையும் எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும். ஆனா, எனக்கு மனசு விட்டுப்போச்சு. இனி நீங்க இருக்கப்போற இடம் இதுதான். இது ரொம்ப நல்ல இடம். இங்கே இருந்தா, நீங்க நல்ல பிள்ளைகளா வரலாம்!” என்கிற அம்மா, அமினின் தலையை ஆறுதலாக வருடி, “என் சின்ன மகனே! இங்கே பொறுமையா இருப்பா. கடவுள் உன்னை நல்லாப் பார்த்துக்குவாரு. அம்மா அடிக்கடி வந்து உங்களைப் பார்த்துக்கிறேன். சரியா..?” என்று கண்ணீருடன் கிளம்புகிறாள்.

அன்றிரவு எல்லோரும் தூங்குகிறார்கள். ஆஸ்துமா நோயால் மூச்சுவிடச் சிரமப்படும் அமின் மட்டும்

விழித்திருக்கிறான்.

மறுநாள், தாகிரும் அமினும் அங்கிருக்கும் நதிக்கரையில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். அப்போது, விடுதியில் இருக்கும் சிறுவர்கள் ஓடி வந்து நதியில் குதித்து விளையாடுகிறார்கள். தாகிரும் நதியில் குதித்து விளையாடுகிறான். அமின் மட்டும் தனியாக உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்த்து ஒரு சிறுவன், “உனக்கு நீந்தத் தெரியாதா? கேவலம்!” என்று கிண்டல் செய்கிறான். இதனால் கோபம் அடையும் அமின், அங்கிருக்கும் ஒரு கழியை எடுத்து அவனை அடிக்கிறான். சிறுவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து, விடுதிக் காப்பாளரிடம் போய், அமினைப் பற்றி புகார் செய்கிறார்கள். கோபம் கொண்ட காப்பாளர் அமினை அடிக்கிறார். இதனால் அமின் அன்று முழுக்க அழுதுகொண்டே இருக்கிறான்.

மறுநாள் அதிகாலையில், தாகிரும் அமினும் அங்கிருந்து தப்பித்து ஓடுகிறார்கள். வழியில் அமினின் காலில் முள் குத்திவிட, வலியில் மேற்கொண்டு ஓட முடியாததால், விடுதிக் காப்பாளரிடம் சிக்கிக்கொள்கிறார்கள்.

விடுதியில், தாகிரைச் சாட்டையால் அடித்து, சங்கிலியால் கட்டிப் போடுகிறார் காப்பாளர். அமின் அவன் அருகில் வந்து, “தாகிர், இப்ப எப்படி இருக்கு?” என்கிறான். “உடம்பெல்லாம் வலிக்குது. அவர் என்னை அவிழ்த்துவிட்டதும், மறுபடி நாம் அப்பாவைத் தேடிப்போகலாம்!” என்கிறான் தாகிர். “சரி, நானும் கால்ல முள் குத்தாம வேகமா ஓடி வரேன்” என்கிறான் அமின்.

தாகிரைப் பார்த்து, அந்தக் கிராமத்தில் உள்ள இளம் பெண் ஒருத்தி புன்னகைக்கிறாள். பதிலுக்குத் தாகிரும் புன்னகைக்கிறான். “யார் அந்தப் பொண்ணு?” என்று அமின் கேட்க, “எனக்கு அவளைத் தெரியும். அவ ஒரு ஊமை!” என்கிறான் தாகிர். அந்தப் பெண் அவன் அருகில் வந்து அமர்கிறாள். தான் கொண்டுவந்ததை எடுத்து, அவனுக்குத் தின்னக் கொடுக்கிறாள். தாகிர் வாங்கிக்கொண்டு, அவளுக்கும் ஒன்றைக் கொடுக்கிறான். இருவருக்கும் இனிய அறிமுகம் ஏற்படுகிறது.

மறுநாள், எல்லோரும் கால்பந்து விளையாடுகிறார்கள். விடுதியில் யாரும் இல்லாத அந்த நேரத்தைப் பயன்படுத்தி, அமினால் கழியால் அடிபட்ட சிறுவன், பழி வாங்கும்விதமாக, அமினின் ஆஸ்துமா மருந்தை எடுத்து ஒளித்து வைக்கிறான். அன்றிரவு, அமினுக்கு மூச்சுத்திணறல் ஏற்படுகிறது. அவனது உடல்நிலை மோசமாகிறது. தாகிரும் விடுதிக் காப்பாளரும் அமின் பக்கத்திலேயே இருக்கிறார்கள். மூச்சுத்திணறலோடு, “தாகிர்! அம்மா நம்ம மேல அன்பாதானே இருக்காங்க? அப்புறம் ஏன் நாம் கஷ்டப்படுறோம்?” என்கிற அமின், “தாகிர், எனக்கு அந்தக் கதைப் புத்தகத்தைப் படிச்சுக் காட்டுறியா?” என்கிறான். “நான் எப்பவும் இந்தப் புத்தகத்தோட முடிவைப் படிக்கிறதுக்கு முன்னடியே தூங்கிடுவேன். ஆனா, இன்னிக்கு முடிவு வரைக்கும் கேட்கிறேன்” என்கிறான் அமின். மிருகங்களை விழுங்கும் மலைப்பாம்பு பற்றிய அந்தக் கதையை வாசிக்கத் துவங்குகிறான் தாகிர். அமின் மெள்ளக் கண்களை மூடுகிறான். கதை முடிவதற்குள், அந்த அறையிலிருந்து அழுகைச் சத்தம் ஒலிக்கிறது.

மறுநாள் காலை, அமினின் இறுதி ஊர்வலம் நடக்கிறது. தாகிர் சோகத்துடன் நிற்கிறான். விடுதிக்குத் திரும்பியதும், அமினின் கசங்கிய சட்டையை எடுத்து முகத்தில் வைத்துக்கொண்டு அழுகிறான். பின்பு அதைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு, இரவில் கிளம்புகிறான். நெடுந்தூரம் ஓடுகிறான். ஒரு நிலை யில் தன்னை யாரோ பின்தொடர் வதை உணர்ந்து, திரும்பிப் பார்க்கிறான். அந்த ஊமைப் பெண் அவனைத் தொடர்ந்து ஓடி வருகிறாள். அருகில் வந்து புன்னகைக்கும் அவள், “நானும் உன்கூட வரேன்” என்று சைகையில் சொல்கிறாள். இருவரும் அங்கிருந்து ஓடி, நகரத்தில் இருக்கும் தாகிரின் வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். வீடு பூட்டியிருக்கிறது. ஏறிக் குதித்து, வீட்டைத் திறந்து, அந்தப் பெண்ணை வீட்டுக்குள் அழைத்து வருகிறான் தாகிர். ‘நீயும் நானும் இனி எப்பவுமே பிரியக் கூடாது’ என்கிறான் தாகிர். அவளும் சம்மதிக்கிறாள். பின்பு, வீட்டில் இருக்கும் வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு மகிழ்ச்சியாக ஊர் சுற்றுகிறார்கள். ஸ்டூடியோவுக்குப் போய், சேர்ந்து போட்டோ எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். பிறகு, இருவரும் தாகிரின் அம்மாவைத் தேடிப் போகிறார்கள். மனநலம் இல்லாதவர் விடுதியில், சுயநினைவின்றித் தனிமையில் அமர்ந்திருக்கும் அவளை வீட்டுக்கு அழைத்து வருகிறான் தாகிர்.

அம்மா அசைவற்றுப் படுத்திருக்கிறாள். தாகிர் அவளுக்குப் பழைய ஆல்பத்தை எடுத்து, அதில் இருக்கும் அப்பாவின் போட்டோவையும் தம்பியின் போட்டோவையும் காட்டு கிறான். அம்மா அதைப் பார்க்க மனமில்லாமல், முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கிறாள். அவளுக்கு ஸ்பூனில் உணவை எடுத்து ஊட்டுகிறான் தாகிர். ஊமைப் பெண்ணும் அருகில் இருந்து கவனித்துக்கொள்கிறாள். அம்மா ஒரு மூலையில் சுவர் ஓரம் படுத்திருக்க, அவள் வழக்கமாக தையல் மெஷினில் தைக்கும்போது பாடும் பாடலை தாகிர் முணுமுணுக்கிறான். அதைக் கேட்டதும், படுக்கையில் சாய்ந்த நிலையில் அசைவற்றுப் படுத்திருந்த அம்மா, நினைவுகள் மெள்ளத் திரும்ப, அந்தப் பாடலை மெல்லிய குரலில் பாடத் துவங்குகிறாள். தாகிரும் அவளுடன் சேர்ந்து பாட, கவிந்த சோகம் மறைந்து, எளிய மகிழ்ச்சி துளிர்க்கிறது. திரை மெள்ள இருள்கிறது.

1960 வரை பிரெஞ்சு காலனி ஆதிக்கமும், அதற்குப் பின் 30 ஆண்டுகள் உள்நாட்டுப் போரும் நடந்த மேற்கு ஆப்பிரிக்க நாடான சாட் (Chad)இல், வீட்டிலிருந்து காணாமல் போகும் குடும்பத் தலைவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகம். செய்தித் தாள்கள் இல்லாத அந்த நாட்டில், காணாமல் போன தந்தைகள் பற்றிய அறிவிப்புகள் எப்போதும் வானொலியில் கேட்டவண்ணம் இருக்கும். அந்தப் பாதிப்பில் எடுக்கப்பட்ட இந்தப் படத்தின் 'Abouna' என்கிற அரபிச் சொல்லின் அர்த்தம், 'எங்கள் தந்தை' (Our Father) என்பதாகும். 'எல்லோருக்கும் பிதாவான கடவுளும் கைவிட்டார்' எனும் பொருளையும் இந்தத் தலைப்பு குறிக்கிறது. திரைப் படம் எடுக்க எந்த வசதியுமே இல்லாத சாட் நாட்டில், 2002ல் எடுக்கப்பட்ட இந்தப் படத்தின் இயக்குநர் மகமத் சாலே ஹாருண் (Mahamet-Saleh Haroun).

முதலில் அப்பாவால், பிறகு அம்மாவால், கடைசியில் கடவுளாலும் கைவிடப்படும் அமின் போன்ற ஆப்பிரிக்கச் சிறுவர்களின் தனிமையையும் ஏக்கத்தையும் இந்தப் படம் பதிவு செய்கிறது. அண்ணனுக்கும் தம்பிக்குமான உறவையும் ஊடலையும் காட்சிப்படுத்தியவிதம் நுட்பமானது. 'அப்பாவுக்கு நம்ம மேல அன்பிருந்தா, நம்மை விட்டுப் போயிருப்பாரா?' என்று தாகிர் கேட்டதும், அமினுக்கும் தாகிருக்கும் சண்டை வருவதும், அழுதுகொண்டு தனியாக நடந்து வரும் அமினை தாகிர் சமாதானம் செய்வதுமாக, உரையாடலே இல்லாமல் இசையில் முடியும் அந்தக் காட்சி நெகிழ்வானது. திரையரங்கில் அப்பாவைப் போலவே ஒருவர் வருவதும், அவர் இவர்களைப் பார்த்துக் 'குழந்தைகளே' என்று அழைக்கையில் அமின் அடைகிற பரவசமும் சிறுவர்களின் உலகில் மட்டுமே நிகழும் அற்புதம். அப்பா கொடுத்து அனுப்பிய போஸ்டரை சுவரில் ஒட்டியதும், அப்பாவையே பார்ப்பது போன்ற மகிழ்ச்சியுடன் தாகிர் அதைப் பார்ப்பதும், உடனே அந்த போஸ்டரில் இருக்கிற கடல், பறவைகளின் சத்தத்தோடு ஒரு கணம் நிஜமாக மாறுவதும் கவிதை. அமின் இறந்ததும், அதே கடற்கரையில் அவனுடன் கால்பந்து விளையாடு வதாக வரும் காட்சி எவரையும் கலங்கவைக்கும்.

வளர்கிற குழந்தைகள், அப்பாவையே தங்கள் ஆதர்சமாகக் கருதுகிறார்கள். அப்பாவின் செயல்களில் தவறு நிகழும்போது, குழந்தைகளின் மனதில் வன்மத்தின் முதல் விதை விழுகிறது. பெற்றோர்களின் அன்பையும் அரவணைப்பையும் தவறவிட்டவர்களே வாழ்க்கையின் மீது நம்பிக்கையை இழக்கிறார்கள். உடலளவில் அமினின் அப்பாவைப் போல வீட்டைவிட்டு வெளியேறா விட்டாலும், மனதளவில் நம்மில் எத்தனை பேர் குடும்பத்துடன் நெருக்கமாக இருக்கிறோம்? நம் பெற்றோர்களிடம் எதிர்பார்த்த அந்தப் பொறுப்பு உணர்வு, நாம் பெற்றோர் ஆகும்போது நம்மிடம் இருக்கிறதா?

மகமத் சாலே ஹாருண்

மேற்கு ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள சாட் நாட்டில், என்ஜமேனா என்னுமிடத்தில், 1961-ல் பிறந்தார். சிறு வயதில் கண்டிப்பு மிக்க குரான் பள்ளியில் சில காலம் படித்தார். பிறகு, நாடு விடுதலைக்காகப் போராடிக்கொண்டு இருந்த அந்தக் காலத்தில், சொந்த நாட்டை விட்டு வெளியேறினார். முதலில் கேமரூன் போய், அங்கிருந்து பிரான்ஸ் போனார். அங்கே பத்திரிகையாளராக வாழ்க்கையைத் துவங்கிய இவர், பின்பு ஒரு கல்லூரியில் சேர்ந்து திரைப்படம் பயின்றார். 1994-ம் வருடம் இவர் எடுத்த குறும்படம், விருது பெற்றது. பிறகு, ஆப்பிரிக்க நடிகர் ஒருவர் பற்றிய ஆவணப் படத்தை எடுத்தார். 1999-ல் தனது முதல் திரைப்படத்தை எடுத்தார். "அப்பாவுக்கும் மகனுக்கும் இடையிலான உறவைப் பற்றியே நான் எப்போதும் யோசிக்கிறேன். ஏனெனில், எங்கள் நாட்டில்... ஏன், ஆப்பிரிக்க மக்கள் அனைவருமே அப்பா இல்லாத அநாதைகள் போலவே இருக்கிறோம். அதனால் என் படங்களில், மக்களின்

அன்றாட வாழ்க்கையே கதையாக இருக்கிறது" என்கிற இவர் ஆப்பிரிக்க சினிமாவின் இளம் இயக்குநர்களில் முக்கிய மானவர்!

உலக சினிமா

செழியன்

வாட் டைம் இஸ் இட் தேர்?

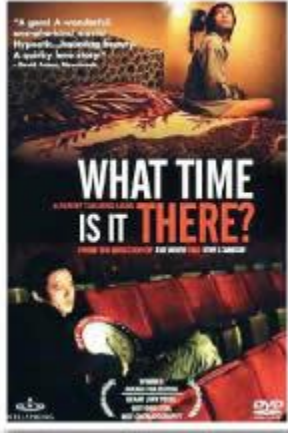
மரணத்துக்கு அடுத்ததாக நம்மை அச்சம்கொள்ளவைப்பது, தனிமை. அதிலும், நெருக்கமானவரின் மரணத்துக்குப் பின் நமக்கு ஏற்படும் தனிமை மிகக் கொடுமையானது. நகர வாழ்க்கையில் அந்தத் தனிமையை உணர்கிற மூவரின் கதைதான், What time is it there?

முந்தைய பகுதிகள்

சென்ற பகுதி

இரவு நேரம்... அந்த முதியவர் மட்டும் வீட்டின் அடுப்பங்கரையிலிருந்து உணவை எடுத்துக்கொண்டு, உணவு மேஜையில் வந்து உட்கார்கிறார். பின்பு, சாப்பிடப் பிடிக்காமல் ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்துப்

புகைத்துக்கொண்டே வீட்டின் பின்புறத்துக்கு வந்து, தீவிர யோசனையுடன் நிற்கிறார். அன்று இரவே அவர் இறந்துபோகிறார். அவரது மகன் கேங், அவரது அஸ்திக் கலசத்துடன் ஒரு காரில் போய்க்கொண்டு இருக்கிறான். அஸ்திக் கலசத்தைப் பார்த்து, “அப்பா, நாம இப்ப சுரங்கப்பாதை வழியே போயிட்டிருக்கோம். நீங்க எங்களைத் தொடர்ந்து வரணும். சரியா?” என்கிறான். கார் சுரங்கப் பாதையில் நெடுந்தூரம் சென்று, ஒரு புத்த மதக் கோயிலை அடைகிறது. அங்கு கலசத்தை வைத்துப் பிரார்த்தனை செய்து மூன்று முறை வணங்கிவிட்டு, வீடு திரும்புகிறான் கேங். அப்பாவின் மரணத்துக்குப் பின், இரவு நேரங்களில் வீட்டில் ஒரு பயம் கலந்த தனிமையை உணர்கிறான். தூக்கம் வராமல், வெகு நேரம் விழித்திருக்கிறான்.

நகரத்தின் தெருவோரம் கடை விரித்து, விற்பனைக்காக கேங் வைத்திருக்கும் கைக்கடிகாரங்களை, அன்று காலையில் இளம் பெண் சியி பார்வையிடு கிறாள். பின்பு, “உங்ககிட்ட இரண்டு நேரம் காட்டும் கடிகாரம் இருக்கா?” என்று கேட்கிறாள். “இல்லை” என்கிறான் கேங். அவள் அவன் கையில் கட்டியிருக்கும் கடிகாரத்தைச் சுட்டிக் காட்டி, “அது நல்லா இருக்கு. அது இரட்டை நேரம் காட்டும் கடிகாரம் தானே? அதை நான் பார்க்கலாமா?” என்று கேட்க, கடிகாரத்தைக் கழற்றி அவளிடம் கொடுக்கிறான். “இதை விலைக்குக் கொடுப்பீங்களா?” புன்ன கையுடன் மறுக்கும் கேங், தனது விசிட்டிங் கார்டைக் கொடுத்து, “அப்பு றமா கூப்பிடுங்க. நான் உங்களுக்கு இதே மாதிரி ஒண்ணு வாங்கித் தர முயற்சி பண்ணேன்” என்கிறான். சியி அவனது கடிகாரத்தைத் தன் கையில் கட்டி அழகு பார்க்கிறாள். “இதை எனக்கு வித்துடுங்களேன்” என்று மறுபடி கெஞ்சுகிறாள். “இல்லை. இது உங் களுக்கு ராசியா இருக்காது. எங்க குடும்பத்துல ஒருத்தர் இப்பதான் இறந்தாங்க. அந்தத் துக்கத்துல இருக்கேன். அதனால நான் உங்களுக்கு இதை விக்க முடியாது” என்கிறான். தன் கையில் கட்டியிருக்கும் அவனது கடிகாரத் தையே ஆசையோடு பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும் அவள், அதைக் கழற்ற முயல் கிறாள். கேங் அவளது கையைத் தொட்டு அதைக் கழற்ற உதவுகிறான்.

மாலையில், சியி போன் செய்கிறாள். “ஹலோ, நான்தான் பேசுறேன். உங்க கடைக்கு வந்து, உங்க கடிகாரம் ரொம்பப்

பிடிச்சிருக்குன்னு சொன்னேன்ல... எனக்கு அதை வாங்கணும்னு ஆசையா இருக்கு. ஹலோ சார்... இல்ல, அது எனக்கு எந்தக் கெடுதலையும் தராது. நான் நாளைக்கு வெளிநாடு போறேன். ப்ளீஸ்... எனக்குக் கொடுங்க சார்!” என்பவள், கொஞ்ச நேரத்தில் கடைக்கு வருகிறாள். “சார், அந்த வாட்ச்... இந்தாங்க ஆயிரம் ரூபாய்” என்று கொடுக்க, “நான் உங்களுக்கு 30 சதவிகிதம் கழிவு தர்றேன்” என்கிறான் கேங். “நன்றி” என்று புன்னகைக்கும் அவள், “இதுல பேட்டரி இருக்குல்ல?” என்கிறாள். “இருக்கு. நீங்க நேரத்தை இப்படி செட் பண்ணிக்கலாம்” என்று சொல்லிக் கொடுக்கிறான். “சரி, நீங்க எங்கே போறீங்க?” என்பவனிடம், “பாரீஸ்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பிப் போகிறவள், சற்று நேரத்தில் திரும்பி வந்து ஒரு பரிசுப் பார்சலை நீட்டுகிறாள். “என்ன இது?” என்கிறான். “கேக்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போகும் அவளையே ஏக்கத்துடன் பார்க்கிறான் கேங்.

அன்று இரவு, அவன் வீடு திரும்பியதும், இறந்துபோன அவன் அப்பாவுக்காகப் படையல் வைக்கிறாள் அம்மா. மதகுரு பிரார்த்திக்கிறார். கேங்கும் அம்மா வும் வணங்குகிறார்கள். சடங்கு கள் முடிந்ததும், மதகுரு ஒரு பீங்கான் கிண்ணத்தில் குளிர்ந்த நீரையும் வெந்நீரையும் சமவிகிதத்தில் கலந்து, “இறந்துபோனவர் திரும்ப இங்கே வந்தார்னா, இதைக் குடிச்சுக்குவார். இதில் இருக்கிற தண்ணீர் குறையுதானு பார்த்தீங்கன்னா, அவர் வந்து போனது உங்களுக்கே தெரியும்” என்று சொல்லி, ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டுப் போகிறார். அன்று இரவு, கேங் பயத்துடன் படுத்திருக்கிறான். தூக்கம் வராத அம்மா, நள்ளிரவில் எழுந்து கோப்பையில் வைத்த நீர்மட்டம் குறைந்திருக்கிறதா என்று பார்த்துவிட்டு, கடிகாரத்தைப் பார்க்கிறாள்.

மறு நாள், கேங் வழக்கம் போல கடிகார விற்பனையை முடித்துக்கொண்டு, இரவா னதும் வீடு திரும்புகிறான். இரவு உணவை அம்மாவிடம் வாங்கிக்கொண்டு, அடுப்பங்கரையில் இருக்கும் கரண்டியை எடுக்கும்போது, எதுவோ கீழே விழுகிறது. அம்மா “என்ன?” என்று கேட்கிறாள். “கரப்பான் பூச்சி” என்று சொல்லும் கேங், அதைப் பிடிக்கிறான். “ஏய், அதைக் கொல்லாதே! அது உங்க அப்பாவோட மறு பிறவியாக்கூட இருக்கலாம்” என்கிறாள் அம்மா. “நீங்க என்ன பைத்தியமா?” என்று சொல்லும் கேங், அதை எடுத்து மீன் தொட்டிக்குள் போடுகிறான். பெரிய மீன் லபக்கென்று கரப்பானை விழுங்குகிறது.

அம்மா உணவை எடுத்து வந்து வைக்கிறாள். ஒரு தனிக் கிண்ணத்தில் கொஞ்சம் உணவு வைத்து,

“உங்களுக்காகச் சமைச்சிருக்கேன். சாப்பிடுங்க” என்று கணவரிடம் பேசுவது போல் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொள்கிறாள். இடையிடையே மகனுக்குப் பரிமாறுவது போல, கணவருக்காக வைக்கப்பட்ட கிண்ணத்திலும் பரிமாறுகிறாள். சாப்பிட்டு முடித்து அறைக்கு வரும் கேங், யாருக்கோ போன் செய்கிறான். “ஹலோ, பாரீஸ்ல இப்ப என்ன நேரம்னு நான் தெரிஞ்சுக்க விரும்புறேன். ஓ.கே. ஏழு மணி நேரம் வித்தியாசமா? தேங்க்யூ!” என்பவன், தன் கைக்கடிகாரத்தின் நேரத்தை ஏழு மணி நேரம் மாற்றி வைக்கிறான். அந்த இரவில், விற்பனைக்காகத் தன்னிடம் உள்ள எல்லா கடிகாரங்களின் நேரத்தையும் பாரீஸின் நேரத்துக்கு மாற்றிவைக்கத் துவங்குகிறான்.

அடுத்த நாள் காலையில் எழுந்ததும், கேசட்டுகள் விற்கும் கடைக்குப் போய், “இங்கு பிரான்ஸ் நாட்டுப் படங்கள் இருக்கிறதா?” என்று கேட்கிறான் கேங். “எந்த மாதிரியான படங்கள் வேண்டும்?” என்று கடைக்காரர் கேட்க, “பாரீஸில் எடுக்கப்பட்ட எந்தப் படமானாலும் கொடுங்க” என்கிறான். அவர் தரும் ஒரு படத்தை வாங்கிக்கொண்டு வந்து, இரவில் தனியாக தன் அறையில் அமர்ந்து பார்க்கிறான். அப்போது, “கேங், இங்கே வா” என்று ரகசியக் குரலில் அம்மா அழைக்க, எழுந்து போகிறான். சுவர் கடிகாரத்தைக் காட்டும் அம்மா, “இங்கே பாரு! நேரம் மாறியிருக்கு. இது நிச்சயம் உங்க அப்பாதான். அவர் திரும்ப கண்டிப்பா வரப்போறாரு” என்கிறாள். கேங் எதுவும் பேசாமல் நிற்க, அம்மா ஊதுபத்தியை ஏற்றிக் கடிகாரத்தை வணங்குகிறாள்.

அங்கே... பாரீசுக்குப் போன சியி, தனியாக ஓர் அறையில் தூக்கம் வராமல் படுத்திருக்கிறாள். மேல் தளத்தில் யாரோ அங்கும் இங்கும் நடப்பது போல் சத்தம் கேட்க, கேங்கிடம் வாங்கிய கடிகாரத்தில் நேரம் பார்க்கிறாள். தூக்கம் வராமல் விழித்திருக்கிறாள். காலையில் எழுந்து, ஒரு ஓட்டலில் போய் அமர்ந்திருக்கிறாள். மொழி தெரியாத இடத்தின் தனிமையை உணர்கிறாள். பாரீஸின் கூட்டத்தில், ரயில் நிலையங்களில் நடந்து திரிகிறாள்.

வீட்டில் அம்மா தூக்கம் வரா மல், தனது கைக்கடிகாரத்தை எடுத்துப் பார்க்கிறாள். நள்ளிரவில், தனது கணவர் வரும் நேரம் என அடுப்படிக்கு வந்து சமைக்கிறாள். மறுநாள், வீட்டின் பின்புற ஜன்னல்களையெல்லாம் போர்வையால் மூடுகிறாள். இரவானதும் வீட்டில் உள்ள விளக்குகளை எல்லாம் அணைத்துவிட்டு, மெழுகுவத்தியின் வெளிச்சத்தில் தனியாக அமர்ந்திருக்கிறாள். பிறகு, வெளிச்சம் வருகிற இடத்தை எல்லாம் மீண்டும் அடைக்கத் துவங்குகிறாள் “அம்மா, என்ன செய்றீங்க?” என்கிறான் கேங். “உன் அப்பா வெளிச்சத்தைப் பார்த்துப் பயப்படறாருடா! வெளிச்சம் இருந்தா அவர்

வரவே மாட்டாரு!” என்கிறாள் அம்மா. “முட்டாள்தனமா பண்ணாதீங்க” என்று சொல்லி, அம்மா ஒட்டிய அடைப்புகளைக் கிழிக்கிறாள் கேங். “அவரை அமைதியா விட்டுக்குள்ளே வர விட மாட்டியா? அவர் விரும்புற மாதிரி வீடு இருக்கக் கூடாதா? போய்த் தொலை! நீதான் அவரை விட்டுக்குள் விட மாட்டேங்குறே!” என்று மகனுடன் சண்டை போடுகிறாள். அம்மாவைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல், “என்னமாவது பண்ணிக்க” என்று சொல்லிவிட்டு வெளியேறுகிறாள் கேங்.

பாரீஸில், சியி ஒரு கல்லறைத் தோட்டத்தில் தனியாக அமர்ந்திருக்கிறாள். பின், அங்கிருந்து ஒரு ஓட்டலுக்கு வருகிறாள். உடல் நலமில்லாது இருக்கும் சியிக்கு அங்கிருக்கும் ஒருத்தி வெந்நீர் கொண்டுவந்து தருகிறாள். “நீங்க எங்கேருந்து வந்திருக்கீங்க?” என்று அவள் கேட்க, “தைவான்” என்கிறாள் சியி. “நீங்க?” “நான் ஹாங்காங்கிலிருந்து வந்திருக்கேன்!” இருவருக்கும் அறிமுகம் ஏற்பட, அன்று இரவு இருவரும் ஒரே அறையில் தங்குகிறார்கள்.

அந்த இரவில், கேங் விட்டுக்குப் போகாமல், தனது காரில் தனியாக அமர்ந்து சாப்பிடுகிறாள். அப்போது, பாரீசுக்குப் போகும்போது சியி கொடுத்துச் சென்ற பரிசு, காரில் இருப்பதைப் பார்க்கிறாள். அதில் உள்ள கேக் கெட்டுப்

போயிருக்கிறது. அதை வெளியில் தூக்கி எறிகிறாள். காரில் தனியாக இருக்கும் கேங்கை நோக்கி ஒரு விலைமாது வருகிறாள். அதே இரவில், தன் கணவர் வரக்கூடு மென அம்மா புது உடை அணிந்து அலங்கரித்துக்கொள்கிறாள். பிறகு, அவரது போட்டோ இருக்கும் அறைக்கு ஒரு மெழுகுவத்தியை ஏந்திக்கொண்டு, புதுப் பெண் போல வருகிறாள். அங்குள்ள படுக்கையில் அமர்ந்து, கையில் இருக்கும் சிறிய ஓலைப் பெட்டி யைக் கணவராக நினைத்து, முத்தமிடுகிறாள். அதேசமயம், பாரீஸில் சியி தனது புதிய தோழியுடன் படுத்திருக்கிறாள். தோழி தூங்கிவிட, இவள் மட்டும் விழித்திருக்கிறாள். தனிமை பொறுக்காமல் மெள்ளப் புரண்டு தோழியின் அருகில் வருகிறாள். அந்த இரவில் கேங், அம்மா, சியி மூவருக்கும் தனிமையிலிருந்து தற்காலிக விடுதலையாகக் காமம் அமைகிறது.

மறுநாள் காலை, சோர்வுடன் விட்டுக்கு வரும் கேங், அப்பாவின் போட்டோ அருகில் அம்மா சுருண்டு படுத்திருப்பதைப் பார்க்கிறாள். அவளுக்கு ஆறுதலாக தனது மேல் கோட்டைப் போர்த்துகிறாள். மனதில் குற்ற உணர்வு கவிய, அப்பாவின் போட்டோ அருகில் சோர்ந்து படுக்கிறாள். பாரீஸில், காலையில் தோழியைப் பிரிந்து அறையை விட்டுக் கிளம்பும் சியி, ஒரு ஏரிக் கரையில் தனித்து அமர்ந்திருக்கிறாள். அவளது கண்கள் கலங்கி வழிகின்றன. தனிமையின் தீராத துயருடன், படம் நிறைவடைகிறது.

நேரடியாக எதையும் விளக்காமல், கதை சொல்லாமல், மிகக் குறைவான உரையாடல்களோடு, தனிமையின் கொடுமையை இந்தப் படம் மிக அழுத்தமாகப் பதிவு செய்கிறது. தன் கடிகாரத்தை வாங்கிப் போகும் சியி நினைவாகவே இருக்கும் கேங், அவளுடன் தானும் பாரீஸில் இருப்ப தாக உணர், எல்லா கடிகாரங்களின் நேரத்தையும் மாற்றுவதும், பாரீஸ் நகரம் உள்ள திரைப்படத்தைப் பார்ப்பதும்... அம்மா தன் கணவருடன் இருப்பதாக உணர், நள்ளிரவில் இரவு உணவு தயாரிப்பதும்... தான் பாரீசுக்குப் போனாலும், தனது நாட்டின் நேரம் காட்டும் கடிகாரத்தை சியி வாங்கிச் செல்வதும் மனநிலை சார்ந்த நுட்பமான பதிவுகள். நேரம் மாறிய கடிகாரத்தை அம்மா வணங் குவது நகைச்சுவையும் சோகமும் கலந்த காட்சி. மீன் தொட்டியில் இருக்கிற பெரிய மீனைக் கணவராக நினைத்து, அம்மா அதனுடன் பேசி அழுகிற காட்சி நெகிழ்ச்சியானது.

கேங், 400 Blows என்கிற பிரெஞ்சுப் படத்தைப் பார்ப்பதும், அதில் சிறு வனாக நடித்து இப்போது முதியவராக இருக்கும்

நடிகரை, பாரீஸின் கல்லறைத் தோட்டத்தில் சியி சந்திப்பதும் காலத்தின் அருபமான இயக்கத்தை மறைமுகமாக உணர்த்தும் இடங்கள். ரயில் நிலையம், திரையரங்கம் எனப் படம் முழுவதும் கடிகாரம் சார்ந்து தனிமைகொண்ட மனிதர்களைப் பார்க்க முடியும். கழிப்பறைகள், படுக்கை அறைகள், மாடிப் படிகள், விளக்குகள், தொட்டியில் அலையும் மீன், கடிகாரம் எனத் தனிமையைக் குறியீடுகளாகவும்

இந்தப் படம் பதிவு செய்கிறது. நீளமான காட்சிகளோடு, கேமரா அசைவே இல்லாமல், க்ளோஸ்அப் காட்சிகளே இல்லாமல் எடுக்கப்பட்ட இந்தப் படத்தின் ஒளிப்பதிவு மிக நேர்த்தியானது. பின்னணி இசையே இல்லாத இந்தப் படத்தில் ஒலி பயன்படும் விதம் அற்புதமானது. 2001ல் வெளியாகி, கேன் திரைப்பட விழாவில் 'தங்கப் பனை' விருதுக்காகப் பரிந்துரைக்கப் பட்ட இந்த தைவான் நாட்டுப் படத்தின் இயக்குநர் சாய் மிங் லியாங் (Tsai Ming Liang).

நகரத்தில் நாம் கடிகாரங்களின் அடிமையாக இருக்கிறோம். கடி காரங்களே நம்மைத் துயில் எழுப்புகின்றன; நேரத்துக்குச் சாப்பிடச் சொல்கின்றன; அலுவலகத்துக்குத் துரத்துகின்றன. கேங், தைவானில் இருந்தாலும், அவன் மனம் பாரீஸில் இருப்பது போல, நாமும் நினைவுகளின் வழியே இறந்த காலத்திலும், விருப்பங்களின் வழியே எதிர்காலத்திலும் வசிக்கிறோம். எனில், நிகழ்காலத்தில் வாழ்ந்து தனிமையை உணராமல் தவிர்ப்பது எப்படி? அதற்குதான், உயிர்கள் மேல் அன்புடன் 'தனித்திரு' என்கிறார் வள்ளலார்!

சாய் மிங் லியாங்

மலேசியாவில் உள்ள குச்சிங் என்னுமிடத்தில், 1957-ல் ஒரு விவசாயியின் மகனாகப் பிறந்தார். சிறு வயதில் தாத்தா வீட்டில் வளர்ந்தவரை, தாத்தாவும் பாட்டியும் நிறையத் திரைப்படங்களுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். 1982-ல், தைவானில் உள்ள சீன கலாசாரப் பல்கலைக்-கழகத்தில், நாடகமும் திரைப்படமும் பயின்றார். பிறகு, பத்து வருடங்கள் நாடகங்களை இயக்கி நடத்தார். தொலைக்காட்சி நாடக இயக்குநராகவும், நாடகத் தயாரிப்பாளராகவும், திரைக்கதை ஆசிரியராகவும், ஹாங்காங் தொலைக்காட்சியில் பணியாற்றினார். 1992-ல் தனது முதல் திரைப்படத்தை எடுத்தார். "எனது படங்களில் நான் எதையும் விளக்க விரும்பவில்லை. ஒரு காட்சியின் சாரத்தை மட்டுமே காட்டுகிறேன். பிரிவையும் இழப்பையும் எப்படி எதிர்கொள்வது என்பதே என் படங்கள் எழுப்பும் கேள்வி" என்று சொல்லும் இவர், புதிய அலை சினிமாவின் முக்கியமான இயக்குநர்!

உலக சினிமா

செழியன்

பாரீஸ், டெக்ஸாஸ்

மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் குடும்பத்தில் ஒருவர் திடீரென காணாமல் போய், சில வருடங்கள் கழித்துத் திரும்பி வந்தால் என்ன நடக்கும்? மகன் மூன்று வயதாக இருக்கும்போது காணாமல் போன தந்தை, அவனுக்கு ஏழு வயதாக இருக்கும்போது திரும்பி வருகிறார். அதன் பிறகு கணவன், மனைவி, குழந்தை என அந்த மூவருக்கும் இடையிலான உணர்வின் கதைதான் 'Paris, Texas!'

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற பகுதி](#)

யாருமே இல்லாத பாலைவனத்தில் அவர்தனியாக நடந்து வருகிறார். வெயில் கொளுத்துகிறது. வெகு தூரம் நடந்து வந்து, ஒரு வீடு இருப்பதைப் பார்க்கிறார். தாகத்தில் தண்ணீர் வாங்கிக் குடிப்பதற்காக அந்த வீட்டுக்குள் நுழையும் அவர் மயங்கி விழுகிறார். அவரைப் பக்கத்தில் உள்ள மருத்துவமனையில் சேர்க்கிறார்கள். அவரைப் பரிசோதிக்கும் டாக்டர், அவரது பர்ஸில் இருக்கும் நைந்துபோன காகிதத்தை எடுத்து, அதில் உள்ள எண்ணைத் தொலைபேசியில் அழைக்கிறார்.

மறு முனையில், தொலைபேசியை எடுக்கிறார் வால்ட். டாக்டர் சொல்லும் விவரங்களைக் கேட்டதில், அது காணாமல் போன தனது அண்ணன்தான் என்று புரிகிறது. உடனே விமானத்தில் கிளம்பி, அங்கே வந்து சேர்கிறார். டாக்டரைச் சந்தித்து, "சார், நான் என் அண்ணனைப் பார்க்கணும்!" என்கிறார். "அவர் இப்ப இங்க இல்லையே!" என்கிறார் டாக்டர்.

"இருக்கார்னு சொன்னதாலதான் நான் அவ்வளவு தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கேன்!" "இன்னிக்கு அதிகாலையிலதான் அவர் இங்கேர்ந்து கிளம்பியிருக்கணும்" என்று டாக்டர் சொல்ல, சோர்வுடன் அங்கிருந்து கிளம்புகிறார் வால்ட். வழியில் அண்ணன் நடந்து செல்வதைப் பார்த்து, வால்ட் அவர் அருகில் காரை நிறுத்தி, "டிராவிஸ்! நில்லு. என்னைத் தெரியுதா? நான்தான் வால்ட்.... உன் தம்பி. சரி, வா! கார்ல உட்காரு!" என்று அவரது தோளைத் தொடுகிறார். தயக்கத்துடன் அவர் காரில் ஏறிக்கொள்ள, கார் கிளம்புகிறது.

"இந்த நாலு வருஷமா நீ எங்கே இருந்தே? உன் மனைவி ஜேனைப் பார்த்தியா? நீ இறந்துட்டேனு நாங்க நினைச்சோம்!" அவர் எந்தப் பதிலும் பேசாமல், அமைதியாக இருக்கிறார். "டிராவிஸ்! உன் பையனை உனக்கு நினைவிருக்கா? நீ காணாமல் போனதில் இருந்து அவன் எங்க கூடத்தான் இருக்கான். உனக்கும் ஜேனுக்கும் என்ன நடந்துச்சு? நாலு வருஷமா உங்க ரெண்டு பேரையும் கண்டுபிடிக்க என்னென்னவோ முயற்சிகள் செஞ்சோம். முடியலை!" வால்ட் சொல்வதைக் கண்கலங்கக் கேட்டுக்கொண்டு இருக்கிறார் அவர்.

வீட்டில், வால்ட்டின் மனைவி ஆனி, டிராவிஸைப் பார்த்ததும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறாள். மாடி யிலிருந்து ஏழு வயதான ஹன்டர் இறங்கி வர, டிராவிஸ் அவனை ஆர்வத்துடன் பார்க்கிறார். "ஹன்டர்! இவர்தான் உன் அப்பா!" என்று வால்ட் சொல்ல, ஹன்டர் மெல்லிய குரலில் 'ஹாய்' என்கிறான். டிராவி சும் பதிலுக்கு 'ஹாய்' என்கிறார். அன்றிரவு எல்லோரும் ஒன்றாக அமர்ந்து சாப்பிடுகிறார்கள். பின்பு, வால்ட் பல வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு வீடியோ கேமராவில் டிராவிஸ், ஜேன், குழந்தை ஹன்டர் மூவரையும் எடுத்த படங்களைப் போட்டுக் காட்டுகிறார். குழந்தை ஹன்டரை மடியில் வைத்துக்கொண்டு, டிராவிஸ் கார் ஓட்டும் காட்சிகள் திரையில் ஓடிக்கொண்டு இருக்க, அப்பாவும் மகனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் புன்னகைத்துக்கொள்கிறார்கள்.

மறு நாள் காலையில், டிராவிஸ் உற்சாகமாக இருக்கிறார். பள்ளிக்குப் போய் மகனை அழைத்து வருகிறார். அன்று இரவு தூக்கம் வராமல், வீட்டுக்கு வெளியே வந்து உட்கார்ந்திருக்கிறார் டிராவிஸ். ஆனி அவர் அருகில் வருகிறாள். "நீங்க இன்னும் தூங்கலையா?" என்கிறாள். "இல்லை" என்று டிராவிஸ் புன்னகைக்க, "உங்க கிட்ட ஒரு விஷயம் சொல்லணும். ஜேன் எப்பவாவது போன்ல பேசுவா. ஹன்டர் பத்திக் கேட்பா. நீங்களும் ஜேனும் பிரிஞ்சதும், ஹன்டர் எங்ககூட இருக்கட்டும்னா. அதுக்கு மேல தன்னால அவனோட அம்மாவா இருக்க முடியாதுன்னா! ஒரு வருஷம் ஆச்சு, அவ போன்ல பேசி. அவ கடைசியா பேசும்போது, ஹன்டருக்காக ஒரு பேங்க் அக்கவுண்ட் ஆரம்பிக்கச் சொன்னா.

ஒவ்வொரு மாசமும் அஞ்சாம் தேதி குறிப்பிட்ட பேங்க்கிலிருந்து ஹன்டருக்குப் பணம் அனுப்புறா!"

"அப்படியா?" என்கிற டிராவிஸ், அந்த பேங்க்கின் முகவரியை வாங்கிக்கொள்கிறார். மறுநாள், பள்ளிக்குப் போய் மகனை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்புகிறார்.

"அப்பா... அம்மா எங்கே இருக்காங்க?" என்கிறான் மகன். "இப்ப நாம அங்கேதான் போகப்போறோம்!" என்கிறார். மூன்று பேரும் சேர்ந்து எடுத்துக்கொண்ட போட்டோவை அவனிடம் கொடுக்கிறார். நெடுநேரம் பயணம் செய்து, அந்த நகரத்துக்கு வந்து, குறிப்பிட்ட அந்த பேங்க் வாசலில் காத்திருக்கிறார்கள். அசதியில் ஹன்டர் அங்கேயே சாய்ந்து தூங்கிவிடுகிறான். கொஞ்ச நேரம் கழித்து கண் விழிக்கிறான். ஒரு சிவப்பு நிற காரில் உள்ள ஒரு பெண் தன் அம்மாவைப் போல இருப்பதைப் பார்க்கிறான். உடனே, தன் பையில் இருக்கும் போட்டோவை எடுத்துப் பார்த்து, அது அம்மாதான் என்று உறுதி செய்துகொள்வதற்குள், அவளது கார் கிளம்புகிறது. அப்பாவும் மகனும் தங்கள் காரில் அவளைப் பின் தொடர்கிறார்கள். கார் ஓரிடத்தில் நின்றதும், "ஹன்டர்! நீ காரிலேயே இரு. இதோ வந்துடறேன்!" என்று சொல்லிவிட்டு, அவள் போன அந்தப் பெரிய கட்டடத்தினுள் நுழைகிறார் டிராவிஸ்.

அந்த இடமே விநோதமாக இருக்கிறது. பெண்கள் ஆங்காங்கே அமர்ந்திருக்க, வரிசையாக அறைகள் தடுக்கப்பட்டு இருக்க, உள்ளே ஆணும் பெண்ணும் போனில் பேசுகிற சத்தம் மட்டும் கேட்கிறது. ஓர் அறைக்குள் டிராவிஸ் நுழைகிறார். அறைக்குள் யாரும் இல்லை. ஜன்னல் அளவுக்கு ஒரு கண்ணாடி இருக்கிறது. அதன் அருகில் ஒரு தொலைபேசி இருக்கிறது. அதன் ரிசீவரை எடுத்துக் காதில் வைக்கிறார். "உங்களுக்கு யார் வேண்டும்?" என்றொரு குரல் கேட்கிறது. டிராவிஸ், ஜேனின் அடையாளங் களைச் சொல்கிறார். அந்த இடத் தைப் பார்த்ததும், டிராவிசுக்கு எல்லாம் புரிகிறது. அந்தக் கண்ணாடி வழியே அடுத்த அறையில் இருக்கும் பெண்ணைப் பார்க்கலாம். அந்தப் பெண் இங்கிருப்பவரைப் பார்க்க முடியாது. கண்ணாடி வழியே அவளைப் பார்த்தபடி, தொலைபேசி மூலம் இருவரும் விரும்பியதைப் பேசலாம்.

டிராவிஸ் கண்ணாடி வழியே பார்க்கிறார். அங்கே அவரின் மனைவி ஜேன் நிற்கிறாள். எதிரில் இருப்பது கணவன் என்று அவளுக்கு குத் தெரியாது. "இப்பதான் முதல் முறையா இங்கே வரீங்களா?" என்கிறாள். "ஆமா" என்கிறார். "அப்ப, இங்கே நடக்கிறது எல்லாம் உங்களுக்கு விநோதமா இருக்கும்" என்று சிரிக்கிறாள் ஜேன். வழியும் கண்ணீர் ரைத் துடைத்துக்கொண்டு, போனை வைத்துவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறு கிறார் டிராவிஸ். விரக்தியுடன் காரை ஓட்டுகிறார். "அம்மா அங்கே இருந்தாங்களாப்பா?" என்று கேட்கிறான் மகன். 'ஆம்' என்று தலையசைக்கிறார். இருவரும் அமைதியாக அறைக்குத் திரும்புகிறார்கள். அன்று இரவு, அவர் அளவுக்கு அதிகமாகக் குடிக்கிறார்.

மறுநாள் காலையில், இருவரும் காரில் கிளம்புகிறார்கள். ஜேன் இருக்கும் இடத்துக்குப் போனதும், அப்பாவும் மகனும் ஒரு ஓட்டலில் தங்குகிறார்கள். அப்பா ஒரு டேப்ளெக்கார்டரில், தன் மனதில் இருப்பதைப் பதிவு செய்து, அறையில் வைத்துவிட்டுக் கிளம்புகிறார். அவர் போனதும், ஹன்டர் அப்பா பேசியதைக் கேட்கிறான். 'ஹன்டர்! அப்பா பேசுறேன். நான் திரும்பி வந்து உன்னைப் பார்த்தப்போ எல்லாம் சரியாயிடும்னு தோணுச்சு. ஆனா, நான் நம்பினது நடக்கலை. நீ உன் அம்மாகூட இரு. நான்தான் உன்னை அம்மாகிட்டேர்ந்து பிரிச்சேன். நானே திரும்பவும் சேர்த்துட்டேன். நடந்துபோனது எதையும் மாத்த முடியாது. அதனதன் வழியிலேயே நடக்கட்டும். இப்ப எனக்குப் பயமா இருக்கு, ஹன்டர்! தனியா திரும்பவும் நடந்து போகப்போறதை நினைச்சா, எனக்குப் பயமா இருக்கு. நான் உன்னை நேசிக்கிறேன், ஹன்டர்! என் வாழ்க்கையைவிடவும், உன்னை நான் நேசிக்கிறேன்.'

டிராவிஸ், ஜேன் இருக்கும் இடத்துக்குத் திரும்ப வந்து, அந்த அறையில் இருக்கும் போனை எடுத்துக் காதில் வைத்துக்கொண்டு, அவள் வருவதற்காகக் காத்திருக்கிறார். ஜேன் எதிரில் இருக்கும் அறையில் சிரிப்புடன் நுழைகிறாள். "உன் கிட்டே கொஞ்சம் பேசலாமா?" "நீங்க விரும்புறது எது வேணாலும் பேசலாம்!". டிராவிஸ் உடனே, தாங்கள் இருவரும் வாழ்ந்த காதல் வாழ்க்கையையும், அதில் ஏற்பட்ட மன வருத்தங்களையும், அதனால் குடும்பத்திலிருந்து தான் பிரிந்துபோனதையும், வேறு ஏதோ ஒரு காதல் ஜோடியின் கதை போலச் சொல்கிறார். அவர் பாதி சொல்லும்போதே புரிந்துகொண்ட ஜேன், அவர் சொல்லி முடித்ததும் அழுதுகொண்டே கண்ணாடி அருகே வந்து, "டிராவிஸ்" என்று அழைக்கிறாள். "ஜேன்... நான் ஹன்டரையும் கூட்டிட்டு வந்திருக்கேன்!" என்கிறார். "அவனை நான் உடனே பார்க்கணும்" என்கிறாள். "அவன் உனக்காக ஓட்டல் அறையில் காத்திருக்கான்" என்று சொல்லி, அந்த ஓட்டலின் பெயரையும், அறை எண்ணையும் சொல்லிவிட்டுப் போனை வைக்கிறார். "போகாதீங்க!" என்று கண்ணாடியைத் தட்டும் அவள், பின்பு அழுதுகொண்டே கீழே அமர்ந்து பேசுகிறாள்...

"நீங்க போனதும் நான் தனியா இருந்தேன். எந்த நேரமும் நான் உங்ககூட பேசிட்டே இருக்கிறதா கற்பனை பண்ணிக்குவேன். நீங்க என்னோடு இருக்கிற மாதிரியே இருக்கும். நான் உங்க குரலைக் கேட்பேன். உங்களைப் பார்ப்பேன். உங்க வாசனையைக்கூட என்னால உணர முடியும். அப்புறம் அது மெதுவா மறைய ஆரம்பிச்சது. ஒரு கட்டத்தில், உங்க உருவத்தை என்னால கற்பனை பண்ண முடியலை. உங்க குரலைக் கேட்க முடியலை.

எல்லாமே நின்று போச்சு. நீங்க மறைஞ்சுட்டீங்க. இப்ப நான் இங்கே வேலை பார்க்கிறேன். இங்க வற்ற எல்லார்கிட்டேயும் உங்க குரலைத்தான் கேட்கிறேன்!" என்று சொல்லி அழுகிறாள். பிறகு, நீண்ட மௌனம். "நீ வருவேன்னு ஹன்டர் கிட்ட சொல்லியிருக்கேன்" என்று சொல்லி ரிசீவரை வைத்துவிட்டுக் கிளம்புகிறார் டிராவிஸ்.

அன்று இரவே, ஹன்டரைப் பார்க்க ஒட்டலுக்கு வருகிறாள் ஜேன். அறையில் தனியே விளையாடிக்கொண்டு இருக்கும் ஹன்டர், அம்மாவைப் பார்த்ததும் அருகில் வந்து அவளைக் கட்டிக் கொள்கிறான். புன்னகையும் அழுகையும் ஜேன் தன் மகனை அணைத்துக் கொள்கிறாள். இதையெல்லாம் ஜன்னல் வழியாகப் பார்க்கும் டிராவிஸ், ஒரு முடிவுடன் காருக்குத் திரும்புகிறார். அவரது கண்கள் கலங்கி வழிய, கார் அந்த நகரத்தை விட்டு நெடுஞ்சாலையில் போய்க்கொண்டே இருக்கிறது. திரை மெள்ள இருள்கிறது.

அன்பையும் காதலையும், கனவாகவே முடிந்துபோகும் ஆசைகளையும் இப்படம் நேர்த்தியாகப் பதிவு செய்கிறது. கடைசியில், பீப் ஷோ நடக்கும் இடத்தில் டிராவிஸ் தன் மனைவியைப் பார்ப்பதும், தங்களுக்குள் நடந்ததைக் கதையாக சொல்வதும், ஒருவரை ஒருவர் பார்க்க முடியாமல் திரும்பி அமர்ந்து பேசுவதும், ஒரு நிலையில் திரும்புகையில் கண்ணாடியில் ஜேனின் முகத்துக்குப் பதிலாக டிராவிஸின் முகம் தெரிவதும் இயக்குநரின் ஆளுமைக்கான காட்சி! அந்தக் காட்சியில் இருக்கும் மௌனமும் உரையாடலும் நம்மைக் கலங்கவைக்கிறது. பார்சுக்கும் டெக்ஸாசுக்கும் இடையில் இருக்கிற தூரம் போலவே கணவனும் மனைவியும் கடைசி வரை இணைய முடியாமலே போவதால், படத்தின் தலைப்பே ஓர் உருவகமாக மாறுகிறது. குடும்பத்திலிருந்து தனிமைப்படும்போதும், அன்பின் வழியே இணையும்போதும் மீட்டப் படும் கிடார் இசையும், ஒளிப் பதிவும் இந்தப் படத்துக்கு மேலும் உயிருட்டுகின்றன. இந்த மேற்கு ஜெர்மனி நாட்டுப் படம் 1984ல் வெளியாகி, கேன்ஸ் திரைப்பட விழாவில் 'தங்கப்பனை' விருது பெற்றது. ஆங்கில மொழியில் எடுக்கப்பட்ட இந்தப் படத்தின் இயக்குநர் விம் வெண்டர்ஸ் (Wim Wenders).

திருமணமாகி ஐந்தாறு வருடங்கள் கடந்த பின், அநேக தம்பதியர் ஒருவித தனிமை உணர்வுக்கு ஆளாகிறார்கள். ஒருபுறம் விவாகரத்துகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக்கொண்டே இருக்கிறது. டிராவிஸ் சொல்வதைப்போல அன்பை வெளிப்படுத்துவதிலும், நேரத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வதிலும் கணவன்மனைவிக்குள் ஓர் இடைவெளி விழுந்துவிடுகிறது. இன்றைக்கும் ஒரே வீட்டுக்குள் பேசாத கணவன் மனைவியர் எத்தனை எத்தனை பேர்! நம் வீட்டிலேயே நாம் மகிழ்ச்சியாக இல்லையெனில், உலகின் வேறு எந்த இடத்தில்தான் நாம் மகிழ்ச்சியாக இருக்க முடியும்?

விம் வெண்டர்ஸ்

ஜெர்மனியில் உள்ள துஸெல்டார்ஃப் என்னுமிடத்தில், 1945-ல் ஒரு டாக்டரின் மகனாகப் பிறந்தார். பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததும், மருத்துவமும் தத்துவமும் படித்தார். அதைப் பாதியிலேயே விட்டுவிட்டு, 1966-ல் பார்சுக்குப் போய், அங்குள்ள ஓவியர் ஒருவரிடம் கொஞ்ச நாள் பணிபுரிந்தார். தினமும் ஐந்து சினிமாக்கள் வீதம் ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட படங்களைப் பார்த்தார். 1967-ல் ஜெர்மனிக்குத் திரும்பி, ம்யூனிச் நகரில் இருந்த திரைப்படக் கல்லூரியில் சேர்ந்தார். குறும்படங்கள் எடுத்தார். அந்தச் சமயத்தில் அரசுக்கு எதிரான ஊர்வலம் ஒன்றில் பங்கெடுத்ததால் கைது செய்யப்பட்டார். இதனால் கல்லூரியிலிருந்து ஆறு மாதம் இடைநீக்கம் செய்யப்பட்டார். பின், படிப்பு முடிந்ததும் 1971-ல் தனது முதல் படத்தை எடுத்தார். 1975-ல் Road movies எனும் தயாரிப்பு நிறுவனத்தைத் தொடங்கினார். "பெரும்பாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட நகரத்தில் அல்லது ஒரு நிலப்பரப்பிலேயே படம்

பிடிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையுடன் துவங்குகிறேன். பிறகு, அந்த இடமே, கதாபாத்திரங்களின் வழியாகத் தன் கதையைச் சொல்லத் துவங்குகிறது!" என்று சொல்லும் இவர், ஜெர்மனியின் முக்கியமான இயக்குநர்!

உலக சினிமா

செழியன்

சிஹானோ தி பெர்ஜரேக்

காதலிப்பதற்கு அழகு வேண்டுமா? அறிவு வேண்டுமா? பொதுவாக, பெண்கள் யாரை விரும்புகிறார்கள்? போர்த் தளபதியாகவும் கவிஞனாகவும் இருக்கிற சிஹானோ என்னும் வீரன், தன் மூக்கு நீளமாக இருப்பதால் தாழ்வு மனப்பான்மைகொண்டு, தனது காதலை வெளிப்படுத்தத் தயங்குகிறான். அந்த உணர்வின் வழியே நிகழ்ந்த

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

அற்புதமான காதல் கதைதான் "Cyrano de Bergerac!"

பெரிய அரங்கில் நாடகம் நடக்க இருக்கிறது. அந்த நகரிலேயே பேரழகியான ரெக்ஸோன் அங்கு வருகிறாள். அவள் அழகைப் பார்த்து, அந்தக் கூட்டத்தில் இருக்கும் இளைஞன் கிறிஸ்டியன் வியக்கிறான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். இதற்கிடையில், அங்கு வரும் சிஹானோ நாடகத்தை நடத்தவிடாமல் செய்கிறான். இதனால் அங்கிருக்கும் ஒருவனுக்கும் சிஹானோவுக்கும் வாய்ச்சண்டை ஏற்பட்டு, கத்திச் சண்டையாக மாறுகிறது. வீரனான சிஹானோ அலட்சியமாகச் சண்டையிட்டு அவனை வெல்கிறான்.

அன்று இரவு நதிக்கரையில் சிஹானோவிடம், "இப்படி உனக்கு எதிரிகள் கூடிக்கிட்டே இருந்தா, நீ எதை நோக்கி வாழ்க்கை நடத்தப் போறே?" என்று கேட்கிறார் அவனின் நண்பர். சிஹானோ தனக்குள் இருக்கும் காதல் பற்றிச் சொல்கிறான்... "அசிங்கமான பொண்ணுகூட என்னைக் காதலிக்க மாட்டா. என் மூக்கைப் பாருங்க. ஆனாலும், மிக அழகான ஒருத்தியை நான் காதலிக்கிறேன்..." "யாரு? உன் அத்தை மகள் ரெக்ஸோனா?" "ஆமா!" "அப்ப, உன் காதலைச் சொல்லவேண்டியதுதானே?" "சொல்ல எனக்கும் ஆசைதான். ஆனா, நான் இவ்வளவு

அசிங்கமா இருக்கேனே!" "இன்னிக்கு நீ சண்டை போடும்போது ரெக்ஸோனோட முகத்தைப் பார்த்தேன். உன் வீரமும் திறமையும் அவளை ரொம்ப மகிழ்ச்சிப்படுத்திச்சு!" அப்போது, ரெக்ஸோனின் வேலைக்காரி அங்கு ஓடி வருகிறாள். "நாளைக்கு உங்களைச் சந்திக்க முடியுமானால் ரெக்ஸோன் கேட்டாங்க. உங்ககிட்ட ஏதோ பேசணுமாம்!" என்கிறாள். சிஹானோ மகிழ்ச்சியோடு உடனே சம்மதித்து, சந்திக்க ஒரு இடத்தையும் சொல்லி அனுப்புகிறான்.

மறுநாள் காலை, அவளை வரச்சொன்ன இடத்தில் சிஹானோ காத்திருக்கிறான். அவளிடம் பேச நினைப்பதை ஒரு கடிதமாக எழுதுகிறான். ரெக்ஸோன் வரவும், கடிதத்தை மறைக்கிறான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி அமைதியாக நிற்கிறார்கள். "சொல்லு ரெக்ஸோன், என்ன சொல்லணும் என்கிட்டே?" என்கிறான். அவள் தலைகுனிந்தவாறு, "நான் ஒருத்தரை விரும்புறேன்" என்கிறாள். சிஹானோ அதிர்ச்சி அடைகிறான். அவள் தொடர்ந்து, "அவரும் என்னை விரும்புறார். ஆனா, பயத்தில் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாம தூரத்திலேயே நிக்கிறாரு. அவர் ஒரு படை வீரர். உங்க படையிலதான் இருக்காரு. அவர் ரொம்ப அழகானவர்!" என்கிறாள். "அவன் அழகானவனா? அவன்

பேர் என்ன?" "கிறிஸ்டியன்." "இதைச் சொல்றதுக்குதான் என்னை வரச்சொன்னியா?" என்று சலிப்புடன் அங்கிருந்து கிளம்புகிறான் சிஹானோ. "நில்லுங்க. அவர் படையில் இருக்கிறதை நினைச்சா எனக்குப் பயமா இருக்கு. நீங்கதான் அவரை பத்திரமா பார்த்துக்கணும். அவருக்கு நீங்க நல்ல நண்பரா இருக்கணும். அவரை எனக்குக் கடிதம் எழுதச் சொல்லுங்க!" என்று சொல்லிப் புன்னகைத்துவிட்டு, அங்கிருந்து போகிறான் ரெக்ஸோன். சிஹானோ ஏமாற்றத்துடன் நிற்கிறான்.

பின்னர், கிறிஸ்டியனைச் சந்தித்து விஷயத்தைச் சொல்கிறான். "அவ் வளவு அழகான பொண்ணுக்கு முன்னால எனக்கு எதுவுமே பேச வராது!" என்று தயங்குகிறான் கிறிஸ்டியன். "நான் சொல்லித் தரேன். அதை உன்னால மனப்பாடம் செய்ய முடியுமா?" என்று சிஹானோ கேட்கிறான். "சரி, இதில் உனக்கென்ன இவ்வளவு ஆர்வம்?" "உனக்கு உதவுவதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி. தவிர, ஒரு கவிஞனா எனக்கு இது ஒரு சவால்!" என்று சொல்லி, அவளைப் பார்ப்பதற்காகக் காத்திருந்தபோது தான் எழுதிய கடிதத்தை எடுத்து நீட்டுகிறான் சிஹானோ. அதை வாங்கிப் படிக்கும் கிறிஸ்டியன், மகிழ்ச்சியில் சிஹானோவைக் கட்டிப்பிடித்து, "நீதான் என் நண்பன்!" என்கிறான்.

கடிதம் ரெக்ஸோன் கைக்குப் போகிறது. "என் அன்பே! இது உனக்காகவே நான் என் மனதில் இயற்றிய காதல் கடிதம். இந்தக் காகிதமே என் குரல். இந்த மை என் ரத்தம். நான் இப்போது உன் கை களில் இருக்கிறேன்." ரெக்ஸோன் அந்தக் கடிதத்தை நெஞ்சோடு அணைத்துக்கொண்டு, கண்மூடிப் பெருமூச்செறிகிறான். கடிதங்கள் தொடர்ந்து வரத்

துவங்குகின்றன. அதைப் படிக்கும் ரெக்ஸோன் ஒருமுறை உணர்ச்சிமேலிட்டால் மயங்கி விழுகிறான். பின்னர் சிஹானோவைச் சந்தித்து, "கிறிஸ்டியனின் காதல் என் இதயத்தை உலுக்குது. அவன் வார்த்தைகள் என் கண்களைக் குருடாக்குது. நான் அவனை எப்படிக் காதலிக்கிறேன் தெரியுமா! நான் அவனைச் சந்திக்கணும். தினம் அவன் எழுதுற இனிமையான வார்த்தைகளை, அவன் வாயாலேயே சொல்லி நான் கேட்கணும்!" என்கிறான். சிஹானோ அவள் விருப்பத்தை கிறிஸ்டியனிடம் சொல்லி, புதிதாக ஒரு கடிதம் எழுதிக்கொடுத்து, "இதை உடனே படிச்சு மனப்பாடம் செஞ்சுக்க! சீக்கிரம்!" என்கிறான். "வேணாம்! உன்னோட வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தி நான் களைச்சுப் போயிட்டேன். அவதான் என்னைக் காதலிக்கிறாளே, அப்புறம்

என்ன...! நானே தனியா பேசிக்கிறேன்" என்கிறான் கிறிஸ்டியன்.

பின்பு, ரெக்ஸோனைப் பார்க்கப் போகிறான். கிறிஸ்டியன் வருவதைப் பார்த்து, ரெக்ஸோன் ஓடி வருகிறான். இருவரும் அருகருகே நிற்கிறார்கள். கிறிஸ்டியன் மெள்ள அவள் கை களைத் தொடுகிறான். அவள் வெட்கத்தில் சற்று விலகி நின்று, "பேசு! நீ பேசி நான் கேட்கணும்!" என்கிறான். "நான் உன்னை ரொம்ப நேசிக்கிறேன்" என்கிறான். "தெரியும். என்னை எப்படிக்

காதலிக்கிறே? அதைச் சொல்லு. உன் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்து!" "உன் கழுத்தைப் பார்க்கும்போது எனக்கு..." என்றபடி நெருங்குகிறான். அவள் விலகுகிறாள். "ஸாரி! நான் முட்டாள் மாதிரி பேசிட்டேன்" என்கிறான். கடிதத்தில் எழுதியதுபோல கவித்துவமாக நேரில் பேசுவான் என நினைத்த அவள் ஏமாற்றத்துடன் அங்கிருந்து போகிறாள்.

அன்று இரவு, தூக்கம் வராமல் ரெக்ஸோன் படுத்திருக்கிறான். அப்போது ஜன்னல் வழியே ஏதோ எறியப்படுகிற சத்தம் கேட்கிறது. கதவைத் திறந்து மாடத்தில் நின்று, "யாரு?" என்கிறான். "நான்தான் கிறிஸ்டியன்" என்று கிசுகிசப்பான குரல் கேட்கிறது. நிலா வெளிச்சத்தில், மரங்களின் கீழே நிற்பது யார் என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. "நான் உன்கிட்ட சில வார்த்தைகள் பேசணும்!" என்கிறது குரல். "வேணாம். இனிமே நீ என்னைக் காதலிக்க வேணாம்!" என்று சொல்லி, அவள் அங்கிருந்து நகர, கிசுகிசப்பான குரலில் ரகசியம் போல கவிதையாகப் பேசத் தொடங்குகிறான் கிறிஸ்டியன். அவள் நின்று, ஆர்வமாகக் கேட்கிறாள். கீழே சிஹானோ, மறைவாக நின்று மெதுவாகச் சொல்லச் சொல்ல, அதை அப்படியே திரும்பச் சொல் கிறான் கிறிஸ்டியன். "ஏன் தயங்கித் தயங்கிப் பேசுறே?" என்று ரெக்ஸோன் கேட்க, அதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென கிறிஸ்டியன் விழிக்க, சட்டென தானே கிசுகிசப்பான குரலில் பேசத் துவங்குகிறான் சிஹானோ. "இருட்டாக இருப்பதால், எனது வார்த்தைகள் உன் காது களைத் தேடுகின்றன" என்று ஆரம் பித்து, தன் மனதில் இருக்கிற உணர்வுகள் அனைத்தையும் கிறிஸ் டியனுக்காகப் பேசுகிறான். "நீ மேலே வா!" என்று அழைக்கிறான். உடனே சிஹானோ கிறிஸ்டியனை "நீ போ!" என்று சொல்லி, மாடியில் ஏற்றிவிடுகிறான். கிறிஸ்டியன் மாடத்தில் ஏறி, ரெக்ஸோனா முன் நிற்கிறான். அந்த நிலா வெளிச்சத்தில் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்த தபடி நிற்க, தூரத்தில் சிஹானோ தலைகுனிந்து போய்க்கொண்டு இருக்கிறான்.

அப்போது போர் அறிவிப்பு வருகிறது. உடனே வரும்படி கிறிஸ் டியனுக்கு ஆணை வருகிறது. போர்ப் பறைகள் ஒலிக்கும் சத்தம் கேட்க, அந்த நிமிடமே ரெக்ஸோனைப் பிரிந்து கிறிஸ்டியன் கிளம்புகிறான். ரெக்ஸோன் ஓடிப் போய் அவனைக் கட்டிக்கொள்கிறான். கிறிஸ்டியன் அவளிடமிருந்து விடை பெற்று ஓட, அவள் சோகமாக சிஹானோவைப் பார்க்க வருகிறாள். "அவருக்கு ஆபத்து வராம பார்த்துக் குவேன்னு நீங்க எனக்கு உறுதி கொடுங்க" என்கிறாள். "அவரை எனக் குக் கடிதம் எழுதச் சொல்லுங்க" என்று அவள் சொல்ல, அவளை அர்த்தம் ததும்பப் பார்க்கும் சிஹானோ, "அதுக்கு நான் உறுதி தரேன்" என்று சொல்லிவிட்டு, அவளிடமிருந்து விடைபெறுகிறான். அன்றிரவே போர் துவங்குகிறது.

போருக்கு நடுவிலும், தன் உயிரைப் பணயம்வைத்து எதிரிகளின் எல்லையைக் கடந்து சென்று சிஹானோ கடிதங்களை அனுப்புகிறான். இன்னொருபுறம், போர்க்களத்தில் இருக்கும் கிறிஸ்டியன், சிஹானோவைத் தேடி, அவன் இருக்கும் இடத்துக்கு வருகிறான். "இங்கே என்ன செய்யறே?" என்று கிறிஸ்டியன் கேட்க, சிஹானோ தான் எழுதிய கடிதத்தை எடுத்து, "இந்தா... இதுதான் உன் கடைசி கடிதம்!" என்று கொடுக்கிறான். "இதுபோல கடிதங்களை ஏற் கெனவே நீ அனுப்பியிருக்கியா?" "ஆமா! தினம் ரெண்டு தடவை!" "சாவை எதிர்கொள்ளு உனக்குக் கிளர்ச்சியா இருக்கோ?" "எல்லாம் உனக்காகத்தான்!" "இல்லை! அவ ஞக்காக. இதை ஏன் நீ என்கிட்ட சொல்லவே இல்ல?" என்று கடிதத்தைப் பார்க்கும் கிறிஸ்டியன் கோபமாக, "இது என்ன வட்டமா இருக்கு? கண்ணீர்தானே?" என்கிறான். "ஒரு கவிஞன் தனக்குத் தானே மயங்குவான். இந்தக் கடிதம் ரொம்ப நெகிழ்ச்சியா இருந்தது. அதான், எழுதும்போது நானே அழுதுட்டேன்!" என்று சிஹானோ சொல்ல, அந்தக் கடிதத்தை எடுத்த துக்கொண்டு கிளம்புகிறான் கிறிஸ்டியன். அவனைப் பார்ப்பதற்காக ரெக்ஸோன் மாறுவேடத்தில் வந்துகொண்டு இருக்கிறான். அவளை எதிரிப்படையிட மிருந்து காப்பாற்றித் தன் முகாமுக்கு அழைத்து வரு கிறான் கிறிஸ்டியன்.

நெடுநாள் கழித்து சந்திக்கிற அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதை சிஹானோவும் பார்க்கிறான். இதற்கிடையிலே போர் தீவிரமடைகிறது. பீரங்கிகள் வெடிக்கின்றன. கிறிஸ்டியன் ரெக்ஸோனை ஒரு மறைவிடத்துக்கு அழைத்து வந்து, "நீ இங்கேயே இரு! நான் இதோ வந்துடுறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு ஓடுகிறான். ரெக்ஸோன் அவனைப் போகவிடாமல் இறுக்கமாக அணைத்துக்கொள்கிறான். "நீ ஏன் இங்கே வந்தே?" "உன் கடிதங்கள் எத்தனை அழகு தெரியுமா! நீ அனுப்பிய கடிதங்கள் எல்லாம் என்கிட்ட பேசற மாதிரியே இருந்துச்சு. முதல்ல நான் உன் அழகைத்தான் காதலிச்சேன். என் மடத்தனத்தை மன்னிச்சிடு. அப்புறம் உன்னோட ஆன்மா என்னை வசீகரிச்சிடுச்சு!" என்கிறான். "இப்ப எதைக் காதலிக்கிறே?" "உன் ஆன்மாவைத்தான்! நீ அழகா இல்லைன்னாலும், நான் உன்னைக் காதலிப்பேன்" என்று அவள் சொல்ல, கிறிஸ்டியன் கோபத்துடன் கிளம்புகிறான். அவன் சோர்வாக நடந்து வருவதை சிஹானோ பார்த்து, "ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கே?" என்று கேட்கிறான். "அவ என்னைக் காதலிக்கலே! உன்னைத்தான் காதலிக்கிறா. அவ என் ஆன்மாவைத்தான் காத லிக்கிறாளாம். அதோட அர்த்தம், உன்னைத்தான் அவ காதலிக் கிறா!" "இது பைத்தியக்காரத்தனமா இருக்கு!" என்கிறான் சிஹானோ. உடனே கிறிஸ்டியன் அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து, "வா! வந்து இதை நீயே அவகிட்ட சொல்லு! அவ பேசறது எனக்கு எரிச்சலா இருக்கு. யாராவது ஒருத்தரை அவள்

தேர்ந்தெடுக்கட்டும்!" என்கிறான். இதைத் தொலைவிலிருந்து பார்க்கும் ரெக்ஸோன் அவர்களை நோக்கி ஓடி வருகிறான்.

அடுத்து என்ன நடந்தது? சிஹானோ நடந்ததையெல்லாம் சொன்னானா? யாருடைய காதல் வென்றது? ரெக்ஸோன் யாரைத் தேர்ந்தெடுத்தான்? ஒருமுறை இந்தப் படத்தைப் பாருங்கள்!

காதல் வயப்பட்ட மனித மனத்தின் உணர்வுகளை இப்படம் கவிதையாகப் பதிவு செய்கிறது. சிஹானோ நூறு பேரை ஒரே சமயத்தில் வீழ்த்துகிற வீரனாக இருந்தபோதிலும், ஒரு பெண்ணிடம் தன் காதலை வெளிப்படுத்தும் தைரியம் இல்லாதவனாக இருப்பதும், தன் உணர்வுகளைக் கடிதம் மூலமாவது வெளிப்படுத்துவோம் என்று போர்ச் சூழலிலும் கடிதம் எழுதுவதும் காதலுக்கே உரிய மனநிலைகள். கடைசியில் அந்தப்பழுப்பேறிய கடிதத்தைக் காட்டும் ரெக்ஸோன், "இதில் கண்ணீரும் ரத்தமும் கலந்திருக்கிறது" என்று சொல்ல, "கண்ணீர் என்னுடையது; ரத்தம் கிறிஸ்டியனுடையது" என்று சிஹானோ சொல்வது காதல் உணர்வு மிளிரும் அற்புத இடம்! 17ம் நூற்றாண்டில் கவிஞனாகவும் போர் வீரனாகவும் வாழ்ந்த ஒரு வீரனின் உண்மைக் கதையாகக் கருதப்படும் இது, மூன்று முறை திரைப்படமாக எடுக்கப்பட்டுள்ளது. அற்புதமான ஒளிப்பதிவுடன் மிக நேர்த்தியாக எடுக்கப்பட்ட இப்படம், ஆடை வடிவமைப்புக்காக ஆஸ்கர் விருதும், சிறந்த நடிகர் மற்றும் தொழில்நுட்பத்துக்காக கேன்ஸ் திரைப் பட விழாவிருதும் பெற்றது.

1990ல் எடுக்கப்பட்ட இந்த பிரான்ஸ் நாட்டுப் படத்தை இயக்கியவர் 'ழான் பால் ரேப்பனு' (Jean-Paul Rappeneau).

'கேட்காத பாடல் இனிமையானது' என்றொரு மேற்கோள் இருக்கிறது. சொல்லப்படாத காதலும் அந்த வகையைச் சார்ந்ததுதான். காதல் வெற்றி அடையும்போது ஒரு குடும்பம் உருவாகிறது; ஆனால், தோல்வியடையும்போது காவியங்கள் உருவாகின்றன. நினைவுகளைப் பின்னோக்கிப் பார்த்தால் சொல்லப்படாத காதல் நம் எல்லோர் மனதிலும் இருக்கிறது, ரெக்ஸோனின் பழுப்பேறிய கடிதத்தில் இருக்கும் சிஹானோவின் கண்ணீர்க் கறை போல!

ழான்பால் ரேப்பனு

பிரான்ஸில் உள்ள ஆக்ஸர் என்னுமிடத்தில் 1932-ல் பிறந்தவர் ழான்பால் ரேப்பனு. வால்ட் டிஸ்னியின் படங்களையும், இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின் ஐரோப்பிய நாடுகளில் அதிகம் வெளியான அமெரிக்கப் படங்க ளையும் பார்த்துப் பார்த்து, திரைப்படங்கள் மேல் தணியாத ஆர்வம் ஏற்பட்டது. 18-வது வயதிலேயே நண்பர்களுடன் சேர்ந்து திரைப் படச் சங்கம் அமைத்தார். சட்டப் படிப்பைப் பாதியிலேயே விட்டுவிட்டு, 20 வயதில் திரைப் படத் தயாரிப்பாளர் ஒருவரிடம் மூன்று வருடங்கள் உதவியாளராகப் பணியாற்றினார். 1958-ல் ஒரு குறும்படத்தை இயக்கினார். 1960-ல் பிரெஞ்சு இயக்குநர் லூயி மாலுடன் சேர்ந்து திரைக்கதை எழுதினார். 1964-ல் இவர் எழுதிய திரைக்கதை, சிறந்த திரைக் கதைக்கான அகாதமி விருதுக்குப் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. 1969-ல் தனது முதல் திரைப் படத்தை எடுத்தார்.

"திரைக்கதையை எழுதுவதற்கு முன், அதை ஒரு நாவலாக எழுதிப் பார்க்கிறேன். இரண்டாவது முறை அதைத் திரைநுட்பம் சார்ந்து எழுதும்போது, அதில் மேலும் நுணுக்கமான விஷயங்களைச் சேர்க்க முடிகிறது" என்று சொல்லும் இவர், ஐந்து வருடங்களுக்கு ஒரு முறைதான் படம் எடுக்கிறார். சரித்திரக் கதைகளையே அதிகம் எடுக்கும் இவர், பிரான்ஸின் பிரபலமான இயக்குநர்!

உலக சினிமா

செழியன்

மேதைகள் பிறக்கிறார்களா, உருவாக்கப் படுகிறார்களா? நாட்டில் புரட்சிப் போராட்டங்கள் நடந்துகொண்டே இருக்கும் சூழலில், பள்ளிப் படிப்புகூட இல்லாத தெருவோரச் சிறுவன் ஒருவன் எப்படித் தனித்துவமிக்க ஓர் ஓவியனாக வளர்கிறான் என்பதைச் சொல்லும் உண்மைக் கதைதான், 'Painted Fire'!

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

ஜேங், ஓவியம் ஒன்றை வரைந்து முடித்ததும், சுற்றி அமர்ந்திருக்கும் எல்லோரும் அவரது திறமையை வியந்து பேசுகிறார்கள். "இதில் சில இடங்கள்ல விதிகளின்படி வரைஞ்ச மாதிரி இருக்கு; சில இடங்கள்ல விதிகளை மீறின மாதிரியும் இருக்கு" என்று ஒருவர் சொல்ல, "என் ஓவியத்துக்கு விதிகள் எதற்கு?" என்கிறார் ஜேங்.

1882... கொரியாவில் மன்னர்களின் பரம்பரை ஆட்சி முடிவுக்கு வரும் காலம். நாட்டுக்குள் வெளிநாட்டினர் ஊடுருவாமல் இருக்க, மக்கள் கலகம் செய்யத் துவங்கும் அந்த நாட்களில், ஜேங் புகழ்பெற்ற ஓவியராக இருக்கிறார். அவரது ஓவியங்களை வாங்கிச் செல்வதற்காக வருபவர்களில் ஒருவர், "கேட்கிறதுக்கு மன்னிக்கணும். நீங்க உயர்குடியில பிறக்கலைன்னு கேள்விப்பட்டு இருக்கேன். ஆனாலும், எப்படி நீங்க இவ்வளவு பெரிய ஓவியரா..?" என்று தயங்கியபடியே கேட்க, "மேதைமைதான் குழந்தையா இருக்கும்போதே தன்னை வெளிப்படுத்திடுமே" என்று சொல்லிச் சிரிக்கிறார் ஜேங். அவரது இளமைக் காலம் நினைவாக விரிகிறது.

தெருவில் வசிக்கும் அநாதைச் சிறுவனான ஜேங், உடம்பெங்கும் அழுக்கோடு தெருவில் விழுந்து கிடக்கிறான். அவனை ஒரு பிச்சைக்காரன் காலால் மிதித்து, உதைக்கிறான். அதைக் கண்டு பதறும் ஒருவர், சிறுவனைக் காப்பாற்றித் தன் வீட்டுக்கு அழைத்து வருகிறார். தன் கஷ்டத்தை அவரிடம் சொல்லி அழும் ஜேங், தான்

வரைந்த படத்தைக் காட்டுகிறான். அதைப் பார்த்து ஆச்சர்யப் படும் அவர், அவனைத் தன் வீட்டிலேயே தங்கச் சொல்கிறார். ஆனால், அன்று இரவே ஜேங் அந்த வீட்டுச் சிறுவனின் உடைகளைத் திருடி எடுத்துக்கொண்டு, சுவர் ஏறிக் குதித்து ஓடுகிறான்.

சில வருடங்களுக்குப் பிறகு, இளைஞன் ஜேங் ஒரு கடையில் ஓவியனாக வேலை பார்க்கிறான். ஒரு நாள், அந்தக் கடைக்கு வரும் ஒருவரைப் பார்த்ததும் ஆச்சர்யம் அடைகிறான். அவர் அங்கிருந்து கிளம்பிப் போனதும் அவர் பின்னாலேயே போய், "மாஸ்டர்! என்னை நினைவிருக்கா? நான் பிச்சைக்காரனா இருந்தபோது என்னைக் காப்பாற்றி உங்க வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டுப் போனீங்களே..?" என்கிறான். அவர் வியப்போடு, "அந்தக் கடையில் இருந்ததெல்லாம் நீ வரைஞ்சதா?" என்று கேட்கிறார். "ஆமாம். ஏதோ வயித்துப் பிழைப்புக்காக வரையறேன்" என்கிறான். அவர் தனக்குத் தெரிந்த ஓவிய ஆசிரியர் ஒருவருக்குக் கடிதம் எழுதிக் கொடுத்து அவனிடம், உடனே போய் அவரைப் பார்க்கச் சொல்கிறார். 'இந்தப் பையன் திறமைசாலி. நீங்க இவனைச் சீடனா ஏத்துக்கிட்டா, இவன் பெரிய ஓவியனா வருவான்' என்று அந்தக் கடிதத்தில் எழுதியிருக்க, அதைப் பார்க்கும் ஆசிரியர் அதன்படியே அவனைச் சீடனாக ஏற்றுக்கொண்டு முறைப்படி ஓவியம் கற்றுக்கொடுக்கிறார்.

மூன்று வருடங்கள் கழிகின்றன. ஆசிரியர் இறந்துபோகிறார். அதன்பின் ஜேங், தன்னை அவரிடம் மாணவனாகச் சேர்த்துவிட்டவரின் வீட்டுக்கு வருகிறான். அவர் ஒரு செல்வந்தரிடம் அவனை அறிமுகப்படுத்தி, "இவன்கிட்டே கடவுளோட அனுக்கிரகம் இருக்கிறதா நான் நம்புறேன். இவனை உங்க வேலைக்காரனாக வெச்சுக்குங்க" என்று சொல்லி, அவருடன் அனுப்பிவைக்கிறார். அவரது வீட்டில் வேலைக்காரனாகத் தங்கும் ஜேங், ஒரு நாள் இரவு யாருக்கும் தெரியாமல், அந்த வீட்டில் இருக்கும் ஓவியப் புத்தகத்தை எடுத்து ரகசியமாகப் பார்க்கிறான். பின்பு, அதில் இருக்கும் ஓவியம் போலவே ஒன்றை வரைகிறான். அதைப் பார்க்கும் செல்வந்தர், "இந்த ஓவியத்தை நான்

யார்கிட்டேயும் காட்டலையே? உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்கிறார். ஜேங் குற்ற உணர்வோடு, "நான் ரகசியமா அந்தப் புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன்" என்கிறான். செல்வந்தர் தன் நண்பர்களை யெல்லாம் அழைத்து, அவன் வரைந்த படத்தையும் அதன் அசலையும் அருகருகே வைத்து ஒப்பிட்டுக் காட்டுகிறார். 'இவன் ஒரு முறை பார்த்துட்டு வரைஞ்சிருக்கான். இது காப்பி என்பதையும் தாண்டி, எவ்வளவு உயிர்ப்போடு இருக்கு, பாருங்க!' என்று அவர் சொல்ல, நண்பர்கள் ஆச்சரியம் அடைகிறார்கள்.

செல்வந்தர் அவனை ஓவியப் பள்ளியில் சேர்த்துவிடுகிறார். அங்கு சேர்ந்ததும், ஜேங்குக்குப் பல விஷயங்கள் புரியத் துவங்குகின்றன. 'ஒரு விஷயத்தை அப்படியே வரைவது கலையாகாது. அதில் ஓவியனின் மனமும் பிரதிபலிக்க வேண்டும். வடிவங்களுக்குப் பின்னால் இருக்கிற எண்ணங்களையும் உணர்த்தும்படியாக வரைய வேண்டும். அதுதான் உண்மையான ஓவியம்' என்றெல்லாம் அவனை வழிநடத்தும் குரு, தொடர்ந்து அவனது வளர்ச்சியில் அக்கறை காட்டுகிறார்.

ஒரு நாள் அவர், தன் நண்பரின் வீட்டுக்கு ஜேங்கை அழைத்துச் சென்று, அங்கிருக்கும் அரிதான சீன ஓவியங்களைக் காட்டுகிறார். அந்த ஓவியத்தில் கவிதைகளும் தத்துவங்களும் எழுதப்பட்டு இருக்கின்றன. குருவின் நண்பர் ஜேங்கைப் பார்த்து, "எந்தப் பள்ளியிலும் படிக்காம, வெறும் திறமையை மட்டுமே வைத்துக்கொண்டு எப்படி நீ சிறந்த ஓவியங்களை வரைய முடியும்? ஏன்னா, ஓவியம் என்பது அறிவின் வெளிப்பாடு" என்கிறார். ஜேங் வருத்தத்தோடு தலைகுனிய, "அவர் சொன்னதை நினைச்சு நீ வருத்தப்படாதே! நீ படிக்கலைன்னா என்ன? வார்த்தைகள் இல்லாத ஓவியங்களைத் தனித்துவத்தோடு வரைஞ்சு, உன்னோட சொந்த பாணியை உருவாக்கு" என்று ஆறுதல் சொல்கிறார் குரு. ஜேங் உற்சாகமாக வரையத் தொடங்க, அவன் புகழ் பரவுகிறது.

ஒரு நாள், கவர்னரின் அழைப்புக்கு இணங்கி, குருவும் அவரது சீடர்களும் அரண்மனைக்குப் போகிறார்கள். அவர்களோடு ஜேங்கும் போகிறான். அனைவரும் காத்திருக்க, கவர்னரின் ஆள் ஒருவர் வந்து, ஓவியம் வரைவதற்காக ஜேங்கை அழைக்கிறார். 'குரு இருக்கும்போது நான் எப்படி முதலில் வரைவது?' என்று ஜேங் தயங்க, "இது கவர்னரின் ஆணை" என்கிறார். வேறு வழியில்லாமல் ஜேங் எழுந்து அவருடன் செல்ல, மற்ற சீடர்கள் எரிச்சல் அடைகிறார்கள். ஜேங் வரைந்து முடித்ததும், அடுத்ததாக குரு அழைக்கப்படுகிறார். இதனால் குருவை ஜேங் அவமானப்படுத்தியதாக நினைக்கும் மற்ற சீடர்கள், அவனைப் பள்ளிக்குள்

வரவிடாமல் தடுக்கிறார்கள். ஆனாலும், குரு அவனுக்கு ஆறுதலாகப் பேசுகிறார். "நீ என்கிட்ட மன்னிப்பு கேட்க வேண்டியது இல்லை. என்னைவிடவும் உன் திறமை மத்தவங்களைப் பாதிச்சிருக்கு என்பதைத்தான் இது காட்டுது. எதிர்காலத்தில் வரப்போகிற பலருக்கும் நீ முன்னுதாரணமா இருக்கணும்" என்று ஆசீர்வதிக்கிறார்.

அங்கிருந்து கிளம்பும் ஜேங், தன்னை முதன்முதலில் கண்டெடுத்தவரை ஓவியத்துடன் சென்று சந்திக்கிறான். அவனது ஓவியத்தைப் பாராட்டும் அவர், "நீ வரையறது ரொம்ப நல்லா இருக்கு. ஆனாலும் பிரதியெடுக்காம, உனது ஆன்மாவைக் கலந்து சொந்தமா ஓவியங்களை வரையத் தொடங்கு. அதுக்கான நேரம் வந்தாச்சு!" என்கிறார். கண்கலங்கும் ஜேங், "எனக்குத் தெரியுது. நான் என்னைக் கண்டிப்பா மாத்திக்கணும். ஆனா, அடிக்கடி மத்தவங்க கொடுக்கிற வேலைகளுக்கு வரை யறதால..." என்று சொல்லத் துவங்க, "பிரஷ்ஷைத் தூக்கிப் போடு! நீ வரையறது எப்போ உனக்கே பிடிக்கலையோ, அப்புறம் எப்படி அதுல உயிர் இருக்கும்? வெறுமே பணத்துக்காகவும் தற்காலிகப் புகழுக்காகவும் வரைஞ்சேன்னா, அது வீண்!" என்கிறார் அவர்.

ஜேங் மனம் கலங்கி, தனிமையில் நின்று யோசிக்கிறான். வரைவதைத் தற்காலிகமாக நிறுத்துகிறான். அடுத்து என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் குடிக்கத் தொடங்குகிறான். ஒரு நாள் அறைக்குத் திரும்பியதும், ஓவியம் ஒன்று வரைகிறான். அது பிடிக்காமல் கிழித்துப் போடுகிறான். இப்படியே அடுத்தடுத்த ஓவியங்கள் கிழிபட, அறை முழுக்க அவன் வரைந்த காகிதங்கள் பரந்து கிடக்கின்றன. பல நாள் முயற்சிக்குப் பிறகு, இரவெல்லாம் விழித்து ஓர் ஓவியத்தை வரைந்து முடிக்கிறான். அது மிகப் புதுமையான முறையில்

அமைந்திருப்பதாக எல்லோரும் வியந்து பாராட்டுகிறார்கள். ஜேங் வரைந்த படங்கள் முன்பைவிடப் பிரபலம் அடையத் தொடங்குகின்றன. ஜேங்கின் குணமும் மாறுகிறது. தான் விரும்பினால் மட்டுமே வரைகிறான். போதைப் பழக்கம் அதிகரிக்கிறது. பெண்களின் தொடர்பும் ஏற்படுகிறது.

நாட்டில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றன. ஒரு நாள், ஜெனரலிடமிருந்து ஜேங்குக்கு அழைப்பு வருகிறது. ஜேங்குக்கு விருது கொடுத்து, அரண்மனையின் ஆஸ்தான ஓவியராக நியமித்து, அவருக்குத் தனி அறை தந்து, வரையச் சொல்கிறார்கள். 'நம்ம நாட்டுல ஊடுருவின ஒரு வெளிநாட்டுக்காரனுக்காக நான் வரையணுமா?' என்று வெறுத்து, அன்றிரவே அங்கிருந்து தப்பிக்கிறார் ஜேங். 1884. புரட்சி நடக்கிறது. சீர்திருத்தவாதிகள் ஜப்பானின் உதவியோடு, நாட்டில் அதிகாரத்தைக் கைப் பற்றுகிறார்கள். ஆனால், அந்தப் புரட்சி சீனப் படையின் தலையீட்டால் முறியடிக்கப்படுகிறது. 1894... விவசாயிகள் கலகம் துவங்குகிறது.

உடல் தளர்ந்த நிலையில், தனது ஓவியங்களை எடுத்துக்கொண்டு, பனி பெய்யும் வெளியில் ஜேங் தனியாக நடந்து செல்கிறார். வழியில் பீங்கான் பாணைகள் செய்யும் ஓர் இடத்துக்குப் போகிறார். "நான் அலைந்து திரிகிற ஓர் ஓவியன். நான் இங்கே தங்கிக்கலாமா? எனக்குச் சாப்பாடு கிடைச்சா போதும்" என்று சொல்ல, பாணை செய்பவன் சம்மதிக்கிறான். காய்ந்த பாணை ஒன்றை அவரிடம் படம் வரையத் தருகிறான். முதுமையால் நடுங்கும் கைகளால், அதன் மேல் வரையத் துவங்குகிறார் ஜேங். அன்று இரவு, துளையில் பாணைகளை அடுக்கி, நெருப்பு வைக்கிறார்கள். அவற்றில் ஜேங் படம் வரைந்த பாணையும் இருக்கிறது. எல்லோரும் கலைந்து சென்றுவிட, ஜேங் மட்டும் அங்கேயே அமர்ந்து, தகதகக்கும் நெருப்புக்குள் இருக்கும் பாணைகளை உற்றுப் பார்க்கிறார். பின்பு மெள்ளத் தவழ்ந்து துளைக்குள் நுழைகிறார். துளையில் நெருப்பு கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்குகிறது.

நெருப்பு தணிந்ததும், துளையிலிருந்து பாணைகளை வெளியில் எடுக்கிறார்கள். ஒரு பாணை மீது, படகில் பயணிக்கும் ஒருவரின் ஓவியம் இருக்க, திரை இருள்கிறது. '1897ம் ஆண்டு எந்தத் தடயமும் இல்லாமல் மறைந்தார் ஊவான். அவர் மலைகளின் மீது ஏறி மறைந்து, இறவாப்புகழ் கொண்ட துறவியாக மாறியதாகக் கதைகள் சொல்கின்றன' என்ற எழுத்துக்கள் தோன்றி மறைய, தொடரும் இசையுடன் படம் நிறைவடைகிறது.

ஓர் அசலான கலைஞனின் திறமையையும், கர்வத்தையும், காதலையும், ஒழுங்கற்ற வாழ்க்கை முறையையும் இந்தப் படம் நேர்த்தியாகப் பதிவுசெய்கிறது. இயற்கையைப் பார்த்து ஜேங் கற்றுக்கொள்வதாக அமைந்த காட்சிகள் அற்புதமானவை. மலைகளையும் மரங்களையும் கூர்ந்து பார்ப்பதும், மின்னலில் தெறிக்கும் கோடுகளைப் பார்த்து ஆவேசமாகக் கத்துவதும், கூட்டமாகப் பறக்கும் பறவைகளைப் பார்த்துத் தன்னையே மறப்பதும் ஓவியனுக்கே உரிய ஆன்மிகத் தருணங்கள். கடைசியில், குயவன் அவரைப் பெரிய ஓவியர் என்று அறிந்து மன்னிப்புக் கேட்கிறபோது, ஜேங் அவரது தோளைத் தட்டிக்கொடுக்கிற காட்சி மிக நெகிழ்ச்சியானது. மன்னரை வணங்க மறுப்பதும், கவர்னரே கேட்டபோதிலும் தான் வரைந்ததைத் திரும்ப வரைய மறுப்பதும், கலைஞனுக்கே உரிய கர்வத்தைச் சொல்பவை. ஓவியனின் வாழ்க்கைக் கதை என்பதால், ஒளிப்பதிவும் ஓவியமாகவே இருக்கிறது. ஒழுங்கற்ற அவரது வாழ்க்கை முறை போலவே படத் தொகுப்பும் கதை சொல்லும் பாணியும் கலைத்துப்போட்டது போன்ற தொடர்ச்சியற்றதொரு தன்மையைத் தர முயல்கின்றன. Jang

ஓவியரின் வாழ்க்கையைச் சொல்லும் இந்தப் படம், 2002ல் இயக்குநருக்கான 'கேன்ஸ்' திரைப்பட விருதைப் பெற்றது. படத்தின் இயக்குநர் இம் குவான் தீக் (Im Kwon-Taek).

seung-up என்னும் கொரிய வெளியாகி, சிறந்த இந்தத் தென் கொரியப்

நம் குழந்தைகள் டாக்டராகவோ
இன்ஜினியராகவோ விரும்பினால், நாம்
மகிழ்கிறோம். மாறாக, அவர்கள்
கவிஞராகவோ ஓவியராகவோ
விரும்பினால், நாம் பயப்படுகிறோம்.

ஏன்? சராசரியான நம் வாழ்க்கை முறை பாதுகாப்பானது.
அதை உத்தேசித்து, ஒரே விஷயத்தையே நாம் மீண்டும்
மீண்டும் செய்துகொண்டு இருக்கிறோம். ஆனால், 'செய்த
விஷயத்தையே திரும்பத் திரும்பச் செய்வதுதான்
மரணம்' என்கிறார் ஓவியர் ஜேங். அப்படியெனில்,
குழந்தைகளுக்கு நம் கல்விமுறை எதைக் கற்றுத்
தருகிறது?

இம் குவான் தீக்

கொரியாவில், சேங்சாங் என்னுமிடத்தில் 1936ல் பிறந்தார். கொரியாவில் நடந்த போரினால், குடும்பம்
கடுமையான இழப்புகளைச் சந்தித்ததால், வேலை தேடி பூஸான் நகருக்கு வந்தார். அங்கு அமெரிக்க போர்க்
காலணிகளை ஷூவாக மாற்றி விற்கும் தொழில் செய்தார். 1956ல் சியோல் நகருக்கு வந்து, அங்கு திரைப்பட
இயக்குநர் ஒருவரிடம் உதவியாளராகப் பணியாற்றினார். ஐந்து வருடப் பணிக்குப் பின், அந்த இயக்குநரே இவரைப்
பரிந்துரைக்க, 1962ல் தனது முதல் படத்தை இயக்கினார். வருமானத்துக்காக கமர்ஷியல் படங்களை இயக்கிய
இவர், 1978க்குப் பிறகு கொரியக் கலாசாரம் சார்ந்த கலைத்தன்மை மிக்க படங்களை இயக்கத் துவங்கினார்.
'வாழ்க்கையை நீங்கள் பார்க்கிற கோணத்திலேயே படத்தின் கோணங்களும் இருக்கட்டும். ஒரு நல்ல படத்தை
எடுப்பதற்குச் சிறந்த வழி, எப்போதும் மக்களுடன் நெருக்கமாக உரையாடுவதுதான்' என்று சொல்லும் இவர், 2007ல்
தனது நூறாவது படத்தை இயக்கி வெளியிட்டார். கொரியாவில் புதிய அலை சினிமாவைத் துவக்கியவர்களில்
முதன்மையானவர் இவர்!

உலக சினிமா

செழியன்

கிராமத்தில் வேலை கிடைத்தால், நம்மில் எத்தனை பேர் அதை மகிழ்ச்சியாக ஏற்றுக்கொள்வோம் என்பது சந்தேகம்தான்! அப்படி ஓர் இளைஞன் கிராமத்து வேலையை உதறிவிட்டு, தன் கனவு பூமியான அமெரிக்கா போக விரும்புகிறான். அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யக் கிளம்பும் பயணத்தில் அவன் பெறும்

முந்தைய பகுதிகள்

சென்ற இதழ்...

அனுபவங்களைப் புதுமையாகச் சொல்லும் பதிவுதான் "Travellers & Magicians!"

மலைகளின் மீது அமைந்த அந்தச் சிறிய ஊருக்குப் புது அதிகாரியாக வந்திருக்கும் 'தாந்துப்', அங்கிருக்கும் அஞ்சல் நிலையத்துக்குப் போய், வெளிநாட்டி லிருந்து தனக்குத் தபால் எதுவும் வந்திருக்கிறதா என்று விசாரிக்கிறான். இல்லை என்று அறிந்து, ஏமாற்றத்துடன் திரும்புகிறான். தன் அறை எங்கும் அமெரிக்கப் பெண்களின் படங்களை ஒட்டி வைத்திருக்கும் அவனுக்கு, மறுநாள் அமெரிக்காவிலிருந்து கடிதம் வருகிறது. இன்னும் மூன்று நாளில் தலைநகரில் இருக்கும் அமெரிக்கத் தூதரக அலுவல கத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று அதில் எழுதியிருக்கிறது. தலைநகரில் திருவிழா துவங்குவதால், தான் அதற்குப் போக வேண்டும் என்று பொய் சொல்லி, விடுமுறை வாங்குகிறான். அமெரிக்கா கிளம்புகிற உற்சாகத்தில் துள்ளிக் குதிக்கிறான். "நீங்க நிஜமாவே இந்தக் கிராமத்தை விட்டுப் போகப்போறீங் களா?" என்று கேட்கிறார் அவனது உதவியாளர். "பின்னே, இங்கே என்ன இருக்கு? ஒரு சினிமா இல்லை, ஓட்டல் இல்லை... இணக்கமாகப் பழக பெண் கள் இல்லை" என்று சொல்லிவிட்டுத் தனது உடை மைகளுடன் கிளம்புகிறான்.

மலையில் இருக்கும் அந்தச் சிற்றூருக்கு, வாரத்தில் குறிப்பிட்ட சில கிழமைகளில் மட்டுமே பேருந்து வந்துபோகும். அதைத் தவறவிடக் கூடாது என்று தாந்துப் வேகமாக வந்தும், பேருந்து போய்விடுகிறது. வழியில் வரும் வேறு ஏதாவது ஒரு வாகனத்தில் ஏறிப் போய்விடலாம் என்று பாதையோரம் நிற்கிறான். அப்போது நகரத்துக்குப் போவதற்காக வயதான ஒருவர், ஆப்பிள் கூடையுடன் வருகிறார். கொஞ்ச நேரத் தில் ஒரு புத்த துறவியும், கையில் ஒரு வாத்தியத்துடன் அங்கு வருகிறார். "என்ன... ரொம்ப நேரமா காத்திருக்கீங்களா? இன்னிக்குன்னு பார்த்து ஒரு வண்டியும் காணோம். நீங்களும் வந்து உட்காருங்க. ரோட்டைப் பார்த்துக்கிட்டே இருந்தா, ஒண்ணும் ஆகப் போறதில்லை. நம்பிக்கை வலியைக் கொடுக்கும்னு புத்தர் சொல்லியிருக்கார்" என்றபடி ஓரிடத்தில் அமர்கிறார். "ஹலோ! போதனையை நிறுத்தறீங்களா? நான் ஏற் கெனவே எரிச்சல்ல இருக்கேன்" என்று சிடுசிடுக்கிறான். வெகு நேரம் காத்திருந்தும், அந்த வழியில் எந்த வாகனமும் வரவில்லை. இருட்டத் துவங்குகிறது. வேறு வழியின்றி, மூவரும் சாலையோரம் தங்குகிறார்கள். துறவி அங்கேயே அடுப்பை மூட்டி தூப் தயாரித்துத் தரு கிறார். "எங்கே போறீங்க?" "ரொம்ப தூரத்தில் இருக்கிற என் கனவு பூமிக்கு!" என்கிறான் தாந்துப். "கனவு பூமிக்கா?" என்று புன்னகைக்கும் துறவி, "நான் உங்களுக்குக் கனவு பூமி பற்றிய ஒரு கதையைச் சொல்லவா?" என்று சொல்லத் துவங்குகிறார்.

"ரொம்ப காலத்துக்கு முன்னால் ஒரு கிராமம் இருந்தது. அங்கே இருந்த ஒரு விவசாயிக்கு இரண்டு மகன்கள். மூத்தவன் டாஸி. இளையவன் கர்மா. அப்பா மூத்தவனுக்கு மந்திர தந்திரங்கள் கத்துக் கொடுக்க விரும்பி, ஒரு குருகிட்டே அனுப்பிச்சார். ஆனால், டாஸி சரியான சோம்பேறி. அவன் நினைப் பெல்லாம் பெண்கள் மேல தான்! கர்மா புத்திசாலி. அவன் தினமும் அண்ண னுடைய மதிய உணவைக் கொடுக்கிறதுக்காகப் பள்ளிக் குப் போவான். அண்ணனுக் குப் பதிலா தான் பள்ளிக்குப் போனா நல்லா இருக்குமேனு ஒருநாள் ஆசைப்பட்டான். தன் அண்ணனுக்குக்கொடுக் கும் உணவில் போதை தரும் சில மூலிகைகளைக் கலந்து எடுத்துட்டுப் போனான்" என்று சொல்ல... அந்தக் கிராமத்தின் காட்சிகள் விரிகின்றன.

'கர்மா பொருட்களை ஒரு கழுதையில் ஏற்றிக்கொண்டு, அண்ணனின் பள்ளிக்குப் போகிறான். மதிய இடைவேளையில், இருவரும் அமர்ந்து சாப்பிடுகிறார்கள். கர்மா அந்த மூலிகை கலந்த மதுவை அண்ணனுக்குக் கொடுக்கிறான். மகிழ்ச்சியுடன் வாங்கிக் குடித்ததும் போதை ஏறிய நிலையில், அண்ணனின் பார்வையில் பொருட்கள் ஏற்றி வந்த கழுதை, அழகிய குதிரையாகத் தெரிகிறது. அவன் சிரித்துக்கொண்டே அதன் மேல் ஏறி அமர்கிறான். கழுதை வெறிகொண்டது போல

ஓடி, வெகுதூரம் பயணித்து, ஓரிடத்தில் அவனைக் கீழே தள்ளிவிட்டுச் செல்கிறது. இடியுடன் மழை கனத்துப் பெய்கிறது. கீழே விழுந்த டாஸி, அடர்ந்த காட்டுக்குள் நடந்துசெல்கிறான். அங்கு ஒரு வீடு இருப்பதைப் பார்த்துக் கதவைத் தட்டுகிறான். தாடி வைத்த முதியவர் ஒருவர், கையில் விளக்குடன் கதவைத் திறக்கிறார். அவன்

நிலைமையைப் பார்த்து, காயத்துக்கு மருந்திட்டு, அவனை வீட்டில் தங்க அனுமதிக்கிறார். டாஸி சோர்வுடன் படுக்கிறான். கிழவருக்கு அந்தப் பக்கமாக ஓர் இளம்பெண் படுத்திருப்பதை பார்க்கும் டாஸியின் மனம் சஞ்சலமடையத் தொடங்குகிறது..'

கதை இத்துடன் முடிய, காலையில் சாலையோரம் தாந்துப் தூங்கிக்கொண்டு இருக்கிறான். துறவி நெருப்பை மூட்டிக் குளிர் காய்ந்துகொண்டு இருக்கிறார். கொஞ்ச நேரத்தில் ஒரு லாரி வருகிறது. அதில் மூவரும் ஏறிக் கிளம்புகிறார்கள். வழியில் ஓரிடத்தில் லாரி நிற்கிறது. அழகிய இளம்பெண் பூனமும், அவளது தந்தையும் லாரியில் ஏறுகிறார்கள். அவர் தந்தை தாந்துப்பைப் பார்த்து, "நீங்க கிராமத்துக்குப் புதுசா வந்த ஆபீஸர்தானே?" என்று கேட்கிறார். "ஆமா! எப்படித் தெரியும்?" "நீங்க எங்க கிராமத்தின் முக்கியமான மனிதர். உங்களைத் தெரியாம இருக்குமா?" என்கிறார். "இவர் கிராமத்தை விட்டுட்டு, இதைவிட நல்ல வேலையைத் தேடிப் போறார்" என்கிறார் துறவி. பேசிக்கொண்டே பயணம் தொடர, மெதுவாகப் போகும் லாரி, பழுதாகி நிற்கிறது. எல்லோரும் இறங்குகிறார்கள். "இன்னும் எவ்வளவு நேரமாகும்?" என்று தாந்துப் கேட்கிறான். "கவலைப்படாதீங்க! சீக்கிரமே முடிஞ்சிடும்" என்று டிரைவர் சொல்ல, அழகான அந்த இயற்கைச் சூழலில் எல்லோரும் உட்கார்கிறார்கள்.

"கதையை எந்த இடத்தில் விட்டேன்? ம்... டாஸி அந்த வீட்டுல தங்கினானா..? அடுத்த நாள் காலை..." என்று துறவி கதை சொல்லத் தொடங்க, காட்சிகள் விரிகின்றன.

'டாஸி மறுநாள் காலை கண்விழித்து, அந்த அழகிய இளம் பெண்ணைப் பார்க்க, அவள் கிழவரின் மனைவி 'தேகி' என்று தெரிகிறது. காலை உணவு பரிமாறும்போது அவளை முதல்முறையாக முழுமையாகப் பார்க்கிறான். அவளும் அவனைப் பார்க்கிறாள். அவர்கள் இருவரையும் சந்தேகமாகப் பார்க்கும் முதியவர், சாப்பாடு முடிந்ததும், அவனை அங்கிருந்து அழைத்துக்கொண்டு கிளம்புகிறார். நடுக்காட்டுக்கு அவனை அழைத்துச் சென்று, அவன் போகவேண்டிய திசையைக் காட்டிவிட்டு வீடு திரும்புகிறார்.'

லாரி மீண்டும் புறப்படுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட வளைவில் லாரி நிற்க... துறவி, தாந்துப், ஆப்பிள் விற்கும் முதியவர், பூனம், அவளது அப்பா என ஐந்து பேரும் இறங்குகிறார்கள். "நீங்களும் தலைநகருக்கா போறீங்க?" "ஆமா! நாங்களும் திருவிழாவுக்குதான் போறோம்" என்கிறார் பூனத்தின் அப்பா. பூனம், ஒரு ஆப்பிளை எடுத்து நறுக்கி எல்லோருக்கும் சாப்பிடத் தருகிறாள். தாந்துப்பிடம் தரும்போது புன்னகைக்கிறாள். துறவி தாந்துப்பிடம், "இன்னமும் நீ கிராமத்தை விட்டுப் போறதா இருக்கியா? அந்தப் பொண்ணு நீ இருக்கிற கிராமத்துலதான் வசிக்கப் போறா, தெரியுமா? அவ உன்னை விரும்புறானு நினைக்கிறேன்" என்று சொல்ல, தாந்துப் எதுவும் பேசாமல் நடந்து வருகிறான். நெடுநேரம் நடந்து, ஓரிடத்தில் எல்லோரும் அமர்கிறார்கள்.

"சரி, நீங்க ஏன் அந்த நாட்டுக்குப் போறீங்க?" என்று பூனத்தின் அப்பா கேட்கிறார். "நிறையப் பணம் சம்பாதிக்க!" "என்ன வேலை செஞ்சு?" "என்ன வேலைன்னாலும் செய்யலாம். தட்டு கழுவலாம், ஆப்பிள் பறிக்கலாம்..." அப்பா ஆச்சரியப்பட, துறவி அவனைப் பார்த்து, "அப்ப, ஆபீஸர் வேலையை விட்டுட்டு ஆப்பிள் பறிக்கப் போறேன்னு சொல்லு. அங்கே போய் டாஸி மாதிரி நீயும் தொலைஞ்சு போயிடாதே!" என்று சொல்ல, டாஸியின் கதை துவங்குகிறது.

'டாஸி காட்டுக்குள் வழி தெரியாமல், மீண்டும் தேகியின் இடத்துக்கே வருகிறான். அவளது வீட்டில் சில நாட்கள் தங்குகிறான். தேகிக்கும் டாஸிக்கும் பார்வையிலேயே நெருக்கம் வளரத் துவங்குகிறது. ஒருநாள் தேகி, தன்

கணவரைக் குளிக்கவைக்கிறாள். கிழவர் குளித்து முடித்து, சிறிது நேரத்தில் தூங்கிவிடுகிறார். தேகி தனியாகக் குளித்துக்கொண்டு இருக்க, டாஸி அவளை நோக்கி மெதுவாக நடக்கிறான்..'

"கொஞ்சம் நிறுத்துங்க. கார் வற்ற சத்தம் கேட்குது" என்று தாந்துப் சொல்ல, துறவி கதையை நிறுத்துகிறார். வழியில் வரும் கார் நிற்காமல் சென்றுவிட, அங்கிருந்து நடந்து புத்தர் படங்கள் வரையப்பட்டிருக்கும் ஒரு

மலையடிவாரத்துக்கு வருகிறார்கள். இருட்டத் தொடங்குவதால், அங்கேயே தங்குகிறார்கள். பூனம் அடுப்பு மூட்டிச் சமைக்கத் தொடங்குகிறாள். அவளுக்கு உதவுவதுபோல் தாந்துப் அருகில் போய் அமர்கிறான். "பூனம், உனக்கு என்ன வயசு?" "பத்தொன்பது!" "கிராமத்து வாழ்க்கை உனக்கு போர் அடிக்கலையா?" "இல்ல!" "பாத்தா நல்லாப் படிக்கிற பொண்ணு மாதிரி இருக்கே. நீ மேல படிக்கலாமே?" "அப்பாவுக்கு உதவி செய்யணும் கிறதுக்காகத்தான் நான் படிக்கலே!" என்று இருவரும் அன்பாகப் பேசிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அன்றிரவு பூனம் தூங்க, தாந்துப் தூக்கம் வராமல் விழித்திருக்கிறான்.

துறவி, கதையை விட்ட இடத்திலிருந்து சொல்லத் துவங்குகிறார்... "நாட்கள் வாரங்களாச்சு! டாஸி அங்கேயே தங்கினான். டாஸி, தேகி இருவரும் நெருக்கமாகிறார்கள். ஒருநாள் தேகி, தான் கர்ப்பமாக இருப்பதாகச் சொல்லி, 'இது அவருக்குத் தெரிஞ்சா, நம்ம ரெண்டு பேரையும் கொன்னுடுவாரு. இப்ப என்ன செய்யலாம்?' என்கிறாள். அன்று இரவு, மதுவில் விஷம் கலந்து கண வனுக்குக் கொடுக்கிறாள். அவர் குடிக்கிறார். ஒருநிலையில், தான் அருந்தியது விஷம் என்று அவருக்குப் புரிகிறது. தேகியை வெறித்துப் பார்க்கிறார்..."

தாந்துப் கண்விழித்து பார்க்கும்போது, விடிந்திருக்கிறது. பூனம் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருக்கிறாள். பஸ் வருகிற சத்தம் கேட்டதும், துறவி ஓடிப்போய் நிறுத்துகிறார். "ஒரு ஆளுக்குதான் இடம் இருக்கு" என்கிறார் டிரைவர். "இரண்டு நாளை நடந்து வந்திருக்கோம். ப்ளீஸ்!" என்று துறவி கேட்க, "மன்னிக்கணும்! அளவுக்கு அதிகமா எத்தினா போலீஸ் பிடிக்கும்!" என்கிறார் டிரைவர். "சரி, ஆப்பிள் விக்கிறவரே! நீங்க போங்க. இன்னும் காத்திருந்தா, ஆப்பிள் எல் லாம் அழுகிடும்" என்று தாந்துப் சொல்ல, எல்லோரும் அவரை வழியனுப்பி வைக்கிறார்கள். "இது கருணையா... இல்ல, வேறு எது வுமா?" என்று துறவி கிண்டலாகக் கேட்கிறார். திரும்பவும் அங்கிருந்து நடக்கத் துவங்குகிறார்கள். வழியில் பூனம் அமர்ந்துவிடுகிறாள். "ஏன், களைச்சுப் போயிட்டியா?" "ஆமா!" "நான் வேணா உன் பையைத் தூக் கிட்டு வரவா?" "இல்ல, நான் சமாளிச்சுக்கிறேன்!" "ஏன் கவ லையா இருக்கே?" "ஒண்ணுமில்ல... அந்த ஆப்பிள் விக்கிற முதியவரை நினைச்சேன்!" "ஏன்? அவரை மிஸ் பண்ணேமேனு நினைக்கிறியா?" "ஆமா!" "உன்னைச் சந்திக்கிற எல்லோரையுமே நீ இப்படித்தான் மிஸ் பண்தா நினைப்பியா?" என்று தாந்துப் புன்னகைக்கிறான். திரும்பவும் நடக்கத் துவங்குகிறார்கள்.

அப்போது ஒரு சிறிய டிராக்டர் வருகிறது. அதில் இருவருக்குதான் இடமிருக்கிறது. "நீங்க ரெண்டு பேரும் போங்க! அவர் சீக்கிரம் போகணும்ல!" என்று பூனத்தின் அப்பா சொல்ல, தாந்துப் மௌனமாக அவளைப் பார்க்கிறான். "வா! அமெரிக்கா போற நேரம் வந்திருச்சு. ம்... கிளம்பு!" என்று துறவி எழுந்திருக்கிறார். "இது நல்ல பயணம். மகிழ்ச்சியா இருந்தது. உங்களுக்கு நன்றி!" என்று சொல்லி, தாந்துப் எழுகிறான். பூனம் சோகமாக இருக்கிறாள். துறவியும் தாந்துப்பும் பூனத்தின் அப்பாவிடம் கையசைத்து விடைபெறுகிறார்கள். பூனமும் கை அசைக்கிறாள். தாந்துப்பும் அவள் பார்வையிலிருந்து மறையும்வரை கையசைத்துக் கொண்டே வருகிறான்.

"சரி, நான் உனக்கு இன்னொரு கதை சொல்லவா?" என்று துறவி கேட்கிறார். "ரொம்ப காலத்துக்கு முன்னால, ஒரு அழகான கிராமத் துல ஒருத்தர் வாழ்ந்தார். அவர் அரசாங்க அதிகாரியா இருந்தபோதும், அமெரிக்கா போய் ஆப்பிள் பறிக்கணும்னு நினைச்சார். ஆனா, போகும் வழியில் அவர் அழகான ஒரு பொண்ணைப் பார்த்தாரு..." தாந்துப் உடனே சிரித்துக்கொண்டே, "அதனால் அவரு அமெரிக்கா போறதையே மறந்துட்டாரு!" என்று சொல்லிப் புன்னகைக்கிறான். அழகிய மலைத் தொடர்களின் வழியே பயணம் தொடர, படம் நிறைவடைகிறது.

நமது கலாசாரம் மற்றும் பெருமைகளை மறந்து, பணத்துக்காக மட்டுமே வெளிநாட்டு மோகம்கொண்டு அலையும் இளைஞர்களின் மனநிலையை இப்படம் சுவாரச்யமாகப் பதிவு செய்கிறது. கதைக்குள் ஒரு கதை என டாஸியின் கதையையும், தாந்துப்பின் கதையையும் இணைத்தவிதம் புதுமையானது. பேருந்து இல்லாமல் மெதுவாக நடந்து செல்கையில் அங்கிருக்கும் இயற்கை வளமும், மனிதர்களின் அன்பும், வாழ்க்கையின் முழு மையை தாந்துப்புக்கு

உணர்த்துகின்றன. தனக்கு மட்டுமே பேருந்து கிடைக்கவேண்டும் என்ற சுயநலம் மறைந்து, சக மனிதர்களின் மீதான நேசிப்பாக அது கடைசியில் மாறும் விதம் அழகு. பரபரப்பு, வேகம் என்ற மனநிலை தணிந்து, எதையும் அதன் இயல்போடு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற புத்தரின் போதனையையும் இப்படம் பதிவு செய்கிறது. 2003ல் வெளியாகி, உலகின் கவனத்தை ஈர்த்த இந்த பூட்டான் நாட்டுப் படத்தின் இயக்குநர் கியன்ஸி நோர்பு (Khyentse Norbu).

'இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை' எனும் பழமொழி பிரபலமானது. அக்கரையில் கவனம் வைத்து, அருகில் இருக்கும் பல நல்ல விஷயங்களை நாம் கவனிப்பதே இல்லை. பெற்றோர்களைத் தனியே விட்டுவிட்டு, சம்பாதிக்கும் கனவுகளுடன் வெளிநாடு போகும் இளைஞர்கள், கடைசியில் பணத்துக்காகத் தரும் விலை பரிதாபமானது. 'கனவுகள் குறித்துக் கவனமாக இருங்கள். விழிப்பு வந்ததும், அது அவ்வளவு மகிழ்ச்சியாக இராது' என்று துறவி தாந்துப்பிடம் சொல்வது எத்தனை நிஜம்!

கியன்ஸி நோர்பு

பூட்டானில் 1961ல் பிறந்தார் கியன்ஸி நோர்பு. 19ம் நூற்றாண்டில், திபெத்தின் புத்த மதத்தில் கியன்ஸே மரபை நிறுவிய குருவின் மூன்றாவது மறுபிறவியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டார். ஏழு வயதில் புத்த மதத் துறவியாக ஆனார். 12 வயது வரை சிக்கிம் மன்னரின் அரண்மனையில் உள்ள துறவிகள் மடத்தில்; பிறகு, ரஜ்பூரில் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்த பின், லண்டன் சென்று School of Oriental and African studies-ல் படித்தார். பின்னர் அமெரிக்கா போய், நியூயார்க்கில் உள்ள திரைப்படக் கல்லூரி யில் சேர்ந்தார். இத்தாலிய இயக்குநர் 'பெர்னார்டோ பெர்டிலுச்சி' தனது 'Little Buddha' படத்தை இயக்குகையில், அவருக்கு புத்த மதம் சார்ந்த விஷயங்களில் ஆலோசகராக இருந்தார். 1999ல் தனது முதல் படத்தை இயக்கினார். 'நான் திரைப்படத்தை நவீன கால புத்த மத ஓவியமாகப் பார்க்கிறேன்' என்று சொல்லும் இவர், பூட்டானின் முக்கியமான இயக்குநராகவும், புத்த மதத்தின் லாமாவாகவும் இருக்கிறார்!

உலக சினிமா

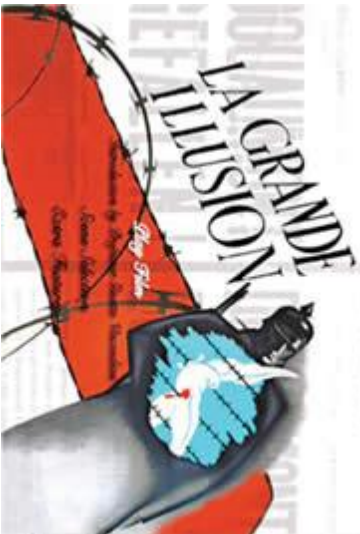
செழியன்

தி கிரேண்ட் இல்யூஷன்

சிறைச்சாலையில் இருக்கும் கைதிகளின் அதிகபட்ச விருப்பம் எதுவாக இருக்கும்? விடுதலை! முதல் உலகப் போரில் வெவ்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த படைவீரர்கள், ஒரு சிறையில் கைதிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களில் இருவர் சிறையிலிருந்து தப்பிக்க முயல்கிறார்கள். அந்த முயற்சியோடு இணைந்து, போர் நம் வாழ்க்கையில் நிகழ்த்தும் இழப்புகளைப் பதிவு செய்யும் கதைதான் The Grand Illusion.

ஜெர்மன் ராணுவத்தில் பணிபுரியும் கேப்டன், தன் உதவியாளரை அழைத்து, "கார் எடுத்துட்டுப் போ! நான் இப்பதான் ஒரு பிரெஞ்சு விமானத்தை வீழ்த்தினேன். அதில் யாராவது அதிகாரிகள் இருந்தா, அவர்களை அழைத்து வா!" என்று ஆணையிடுகிறார்.

பிரெஞ்சு ராணுவத்தின் கேப்டன் பால்தியு, மாரிஷெல் இருவரும் அழைத்துவரப்படுகிறார்கள். கேப்டன் இருவரையும்

கைது செய்து, வெகு தொலைவில் இருக்கும் போர்க் கைதிகளுக்கான சிறைச்சாலைக்கு அனுப்புகிறார். அந்தச் சிறையில் ரஷ்யர்களும் ஆங்கிலேயர்களும் பிரெஞ்சுக் காரர்களும் இருக்கிறார்கள். சிறையில் கொடுக்கிற உணவு தவிர, வெளியில் இருந்து வரும் பார்சல்களையும் அதிகாரிகள் அனுமதிக்கிறார்கள். பால்தியு, மாரிஷெல்லுடன் தங்கி யிருக்கும் யூதரான ரொசெந்தால் வசதியானவன் என்பதால், அவனுக்கு அடிக்கடி பார்சல்கள் வருகின்றன. அதை அவன் அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கிறான்.

கையில் அடிபட்டிருக்கும் மாரிஷெல்லுக்கு உதவும் ஒரு கைதி, 'உங்க நண்பர் பால்தியுவை நம்பலாமா?' என்று கேட்கிறான். "நம்பலாம். ஏன் கேட்கிறீங்க?" "இல்ல... இருட்டினதும் நாங்க இந்த அறைக்குள் ஒரு சுரங்கம் தோண்டுவோம்!" "எதுக்கு?"

"தப்பிக்கிறதுக்குதான்!" "எதை வெச்சு தோண்டுவீங்க?" "நிலக்கரி அள்ள கரண்டி

இருக்கு. உணவுப்பொருட்கள் வரும் பழைய தகரடிகள் இருக்கு. என் கணக்குப்படி இந்த கட்டடத்துக்குப்பின்னால் இருக்கிற தோட்டத்துக்குச் சுரங்கம் வழியா போயிடலாம்."

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

அன்று இரவு... கைதிகளை ஓர் அதிகாரி சரிபார்த்துச் சென்றதும், அறையின் கதவை அடைக்கிறார்கள். போர்வையால் ஜன்னலை மூடுகிறார்கள். தரையில் மூடியிருக்கும் சுரங்கத் தைத் திறக்கிறார்கள். அன்று சுரங்கம் தோண்ட வேண்டியவன் உள்ளே போகிறான். "நாளைக்கு யார் முறை?" என்று பால்தியு கேட்கிறார். "விரும்பினா நீங்க கூட செய்யலாம்!" என்று பதில் வர,

பால்தியு புன்னகைக்கிறார். தினமும் சுரங்கம் தோண்டும் வேலை ரகசியமாக நடந்துகொண்டு இருக்கிறது. அன்று இரவு எல்லோரும் அமர்ந்து, தப்பித்ததும் வெளியில் போய் என்ன செய்யலாம் என்று பேசிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அப்போது கதவு தட்டப்படுகிறது. ஒரு சிறை அதிகாரி வந்து, "அதிகாலை மூன்று மணிக்கு எல்லாரையும் வேறு முகாமுக்கு மாற்றுகிறோம். தயாரா இருங்க!" என்று சொல்லிவிட்டுப் போகிறார். எல்லோரும் ஏமாற்றத்தில் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கிறார்கள்.

அதிகாலையில் எல்லோரும் வெகுதொலைவில் உள்ள மலைமீதிருக்கும் ஒரு கற்கோட்டைக்கு அழைத்து வரப்படுகிறார்கள். அங்கே, பால்தியுவையும் மாரிஷெல்லையும் கைது செய்த கேப்டன் இருக்கிறார். அவர் பால்தியுவை வர வேற்று, "உங்களை மறுபடி சந்திக்கிறதில் மகிழ்ச்சி! ஆனா, இங்கே சந்திக்கிறதுதான் வருத்தமா இருக்கு" என்று சொல்லி, கடுமை யான காவல் உள்ள அந்தக் கோட்டையில் அவர்களுக்கான அறையைக் காட்டுகிறார். பால்தியு, மாரிஷெல், ரொசெந்தால் மூவருடன் இன்னும் சிலரும் அந்த அறையில் தங்குகிறார்கள்.

அங்கு வந்த சில நாட்களில், ரொசெந்தால் அங்கிருந்து தப்பிக்கும் முயற்சியோடு ஒரு நிலவறை படத்தைத் தயாரித்து, மாரிஷெல்லிடம் காட்டுகிறான். "இந்த இடத் துலதான் நாம இருக்கோம். முக்கிய நதியிலிருந்து 16 கி.மீட்டர் தொலைவு. இங்கிருந்து 200 மைல் பயணம் செய்தால் சுவிட்சர் லாந்து போயிடலாம். இங்கிருந்து 15 இரவுகள் நடக்கணும். ஒரு நாளைக்கு ஆறு சர்க்கரைக்கட்டி கள், ரெண்டு பிஸ்கட் போதும்!"

அவன் திட்டத்தைப் புரிந்து கொள்ளும் மாரிஷெல், தப்பிக்கும் முயற்சிக்குத் துணையாக அன்று இரவே துணிகளைக் கிழித்துக் கயிறு திரிக்கத் துவங்குகிறான்.

அன்று இரவு, அங்கிருக்கும் ரஷ்யர்கள் தங்களுக்குப் பெரிய பார்சல் வந்திருப்பதாகவும், அதில் மதுபானங்கள் இருப்பதாகவும் சொல்லி பால்தியு, மாரிஷெல், ரொசெந்தால் மூவரையும் அழைக்கிறார்கள். மூவரும் அங்கு போக, எல்லோரும் உற்சாகத்துடன் அந்த பார்சலைத் திறக்கிறார்கள். அது முழுக்கப் புத்தகங்கள். ரஷ்யர்கள் கோபத்தில் அதை எரிக்க... அது ஒரு கலவரமாக உருவாக, அதைக் கட்டுப்படுத்த காவலர்கள் அங்கும் இங்கும் ஓடுகிறார்கள். "இப்ப நாம தயாரா இருந்தா தப்பிக்கிறதுக்கு இது ஓர் அருமையான வாய்ப்பு! ராத்திரியில் இது மாதிரி ஒரு குழப்பத்தை நாம உருவாக்கிப் பார்ப்போமா?" என்று பால்தியு கேட்கிறார். "இல்லை, அது பாது காப்பில்லை" என்று மாரிஷெல் சொல்ல, "ஆனா, எனக்கு இது ஒரு விளையாட்டு மாதிரி ஆர்வத்தைத் தூண்டுது. நீங்க எப்ப இங்க இருந்து போகணும்?" என்று பால்தியு கேட்கிறார். "நாங்க மட்டுமில்ல, நீங்களும் தான்!" "இல்ல, உங்க திட்டம் உங்க ரெண்டு பேருக்குதான் சரியா வரும்" என்று பால்தியு தன் திட்டத்தைச் சொல்லத் துவங்குகிறார். "திட்டம் இதுதான்! எல்லோரும் ஆளுக்கொரு ஒரு புல்லாங்குழல் வாங்குவோம். சரியா அஞ்சு மணிக்கு எல்லா அறையிலயும் கச்சேரி துவங்கணும். அப்ப இருட்டத் துவங்கிடும். அஞ்சு நிமிஷம் கழிச்சு, அவங்க நம்ம புல்லாங்குழலைப் பிடுங்கிடுவாங்க. அப்புறம் தட்டு, கிண்ணம்னு மத்த பொருள்களைத் தட்டி இரண்டாவது கச்சேரி துவங்கணும். இத னால் எரிச்சல் அடைஞ்சு, எல் லோரையும் கீழே வந்து நிக்கச் சொல்வாங்க. அப்புறம்தான் என் வேலையை ஆரம்பிப்பேன். அதுக்கு அடுத்த அஞ்சாவது நிமிஷம் நீங்க சுவரைக் கடந்து காட்டுக்குள்ள போயிடணும்!"

மறுநாள் ஐந்து மணி. சிறைச் சாலை முழுக்க புல்லாங்குழல் சத்தம்! எரிச்சலடையும் சிறை அதிகாரிகள் புல்லாங்குழல்களைப் பறிக்க, பால்தியு மட்டும் தன் னிடம் உள்ள புல்லாங்குழலை ஒளித்து வைத்துக்கொள்கிறார்.

"இனிமே மூன்று நாளைக்கு இவங்களுக்கு எந்த பார்சலும் வரவிடாம, வெறும் ரொட்டியும் தண்ணியும்தான் கொடுக்கணும்" என்று அதிகாரிகள் தமக்குள் பேசிக்கொள்கிறார்கள். 15 நிமிடம் கழித்து, கைதிகள் தங்களிடம் இருக்கும் பொருள்களை அடித்து சத்தம் எழுப்புகிறார்கள். இந்த நேரத்தில் ரொசெந்தால், மாரிஷெல் தயாரித்த கயிற்றை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு மேலாடை அணிகிறான். மாரிஷெல், வழியில் தேவைப்படும் உணவை இடுப்பில் கட்டிக் கொள்கிறான். தொடர்ந்து கைதிகள் எழுப்பும் சத்தத்தில் எரிச்சல் அடைந்த காவலர்கள் எல்லோரையும் கீழே வரச் சொல்கிறார்கள். எல்லோரும் கீழே செல்ல, பால்தியு மட்டும் அறையில் இருக்கிறார்.

கைதிகள் அனைவரும் நின்றி ருக்க, எல்லோரது பெயரும் வாசிக் கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு பெயராக அழைக்கும் காவலன், 'பால்தியு' என்கிறான். பதில் இல்லை. அப் போது மேலிருந்து புல்லாங்குழல் சத்தம் கேட்கிறது. பால்தியு மாடியில் அமர்ந்து புல்லாங்குழல் வாசிக்கிறார். அதைப் பார்த்து எரிச்சல் அடையும் காவலர்கள் அவரைப் பிடிக்க ஓடுகிறார்கள். திட்டமிட்டது போல அங்கு குழப்பம் நிலவ, மாரிஷெல்லும் ரொசெந்தாலும் கோட்டையின் இன்னொரு பகுதிக்கு வந்து, கயிற்றின் வழியே இறங்கித் தப்பிக்கிறார்கள். காவலர்களின்

கவனத்தைத் திருப்புவதற்காக பால்தியு கோட்டை மேல் நின்றிருக்கிறார். "பால்தியு, உனக்கென்ன பைத்தியமா? கீழே வா!" என்று கத்துகிறார் கேப்டன். பால்தியு நேரத்தை நீட்டிக்க, தப்பிப்பது போல் நாடக மாடுகிறார். வேறு வழியில்லாமல் கேப்டன், பால்தியுவைச் சுட, ஐந்து நிமிடம் ஆகிவிட்டதா என்று தன் கடிகாரத்தைப் பார்க்கும் பால்தியு திருப்தியுடன் கீழே சாய்கிறார்.

தப்பித்த மாரிஷெல்லும் ரொசெந்தாலும் வெகுதூரம் நடந்து, ஒரு வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். அங்கே எல்ஸா என்பவள் ஜெர்மன் மொழியில் பேசுகிறாள். "நாங்கள் போர்க் கைதிகள்" என்று ஜெர்மன் மொழியில் ரொசெந்தால் சொல்ல, இரக்கப்படும் அவள் இருவரையும் தனது வீட்டுக்குள் அழைத்து, உணவு தருகிறாள். மறுநாள் தன் வீட்டுச் சுவரில் இருக்கும் போட்டோக்களைக் காட்டுகிறாள். "இவர் என் கணவர். போரில் கொல்லப்பட்டார். இவர்கள் என் சகோதரர்கள். அவர்களும் போரில் கொல்லப்பட்டார்கள்" என்கிறாள். ரொசெந்தாலும் மாரிஷெல்லும் சில நாட்கள் அங்கு தங்குகிறார்கள். எல்ஸாவின் ஐந்து வயது மகளுடன் இருவருக்கும் நல்ல நேசம் உருவாகிறது. மாரிஷெல், எல்ஸா பேசும் ஜெர்மன் மொழியைப் புரிந்துகொள்கிறான். "18 மாதம் காவலர்கள் பேசும்போது புரியல. இப்ப இவ பேசும்போது புரியுது" என்று சொல்லி, தனக்குத் தெரிந்த அரைகுறை ஜெர்மனில் அவளிடம் பேசுகிறான். இருவரும் எல்ஸாவுடன் சேர்ந்து பொம்மைகள் செய்து கிறிஸ்துமஸ் தினத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள். அன்று இரவு ரொசெந் தால் தூங்கப் போக மாரிஷெல்லும் எல்ஸாவும் மட்டும் அந்த அறையில் தனித்திருக்கிறார்கள். அவள் தலை குனிந்தவாறு நிற்கிறாள். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்க, எல்ஸா கண்கள் கலங்கி, மாரிஷெல்லின் தோளில் சாய்கிறாள்.

மறுநாள், ரொசெந்தால் எல்ஸாவிடம் வந்து, "நாங்க கிளம்புறோம்" என்று சொல்ல, அவள் அழுகிறாள். மாரிஷெல் அவள் அருகில் போய் ஆறுதலாக அமர, அவள் "நான் ரொம்ப காலமா தனியாதான் இருக்கேன். இந்த வீட்டைச்

சுற்றி உங்க காலடிச் சத்தம் கேட்குறப்போ எவ்வளவு மகிழ்ச்சியா இருந்தேன் தெரியுமா?" என்று அழுகிறாள். "எல்ஸா! போர் முடிஞ்சதும் நான் உயிரோட இருந்தா, திரும்ப இங்க வருவேன். உன்னையும் குழந்தையையும் பிரான்சுக்குக் கூட்டிட்டுப் போவேன்" என்கிறான் மாரி ஷெல். இருட்டியதும் குழந்தைக்கு முத்தம் கொடுத்துவிட்டுக் கிளம்பு கிறார்கள். அங்கிருந்து வெகுதூரம் நடந்து, பனி மலைகள் நிரம்பிய பகுதிக்கு வருகிறார்கள் ரொசெந் தால் தனது வரைபடத்தைப் பார்க்கிறான். "அதுதான் சுவிட்சர் லாந்துன்னு உனக்கு உறுதியா தெரியுமா?" என்று மாரிஷெல் கேட்க, "ஆமாம்!"

என்கிறான் ரொசெந்தால். "சரி, ரோந்துப்படைகள் இருக்கும். இருந்தாலும் நாம் ரெண்டு பேரும் பிரிஞ்சு ஓடலாம். யாருக்கு அதிர்ஷ்டம் இருக்கோ, பார்க்கலாம்!" என்று இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் அணைத்து விடைபெறுகிறார்கள். ரோந்துப்படை அவர்களைப் பார்த்துவிட்டுச் சுடத் துவங்க, படையில் இருக்கும் ஒருவன் "சுட வேணாம்! அவங்க இப்ப சுவிட்சர்லாந்தில் இருக்காங்க" என்கிறான். எனவே, சுடுவது நிறுத்தப்படுகிறது. தொலைவில் கால் புதையும் பனியில் மாரிஷெல், ரொசெந்தால் இருவரும் நம்பிக்கையுடன் நடந்துபோய்க்கொண்டு இருக்க, படம் நிறைவடைகிறது.

போரினால் ஏற்படும் இழப்பு களை, போர் சம்பந்தமான எந்தக் காட்சியும் இல்லாமலே இந்தப் படம் அழகாகப் பதிவு செய்கிறது. பதவி வித்தியாசம் எதுவும் பார்க்காமல், மொழி, இனம் என்ற பிரிவினை இல்லாமல் போர் என்று வரும்போது அதில் மனித நேயமே மேலோங்குகிறது என்பதை இப்படம் அற்புதமாகப் பதிவு செய்கிறது. தனிச் சிறையில் மாரிஷெல் இருக்கையில், அவனுக்கு ஒரு ஜெர்மன் காவலாளி மவுத் ஆர்கன் கொடுப்பதும், கடைசியில் ஜெர்மனியில் இருக்கிற மாட்டுக்கு வைக்கோல் கொடுக்கிற மாரிஷெல், 'பிரெஞ்சுக்காரன் கொடுத்தா சாப்பிடுவியா?' என்று கேட்பதும் அன்பின் வழியே எழுப்பும் விமர்சனங்கள். ஜெர்மன் கேப்டனுக்கும் பால்தியுவுக்கும் இடையிலான உரையாடல்களும், படம்நெடுக மனிதர்களை வகுப்பு சார்ந்து தரம் பிரித்துப் பேசும் உரையாடல்களும் மிக முக்கியமானவை. ஜெயிலுக்குள் இருக்கும்போது அடைக்கப்பட்டது போன்ற அண்மைக் காட்சிகளும், ஜெயிலிலிருந்து தப்பித்ததும் விடுதலை உணர்வைச் சொல்லும் பரந்த காட்சி அமைப்பும் ஒளிப்பதிவின் சிறப்பு. வெனிஸ் பட விழாவில் விருதுகள் பெற்ற பிறகு, ஜெர்மனியில் தடை செய்யப்பட்ட இப்படம் 1937ல் வெளியானது. இந்த பிரெஞ்சு மொழிப் படத்தின் இயக்குநர் ஜான் ரெனாயர் (Jean Renoir).

ஒரு நாடு போர் தொடுக்கிறது என்றால், அந்த நாட்டில் இருக்கிற அனைவரும் போரை ஆதரிக்கிறார்களா? இல்லை. தங்களின் ஆண வத்தால் போரை அறிவிக்கும் அதிபர்கள் நேரடியாகப் போர்க்களத் தில் ஈடுபடுகிறார்களா? இல்லை. தங்கள் குடும்பத்தைக் காக்க வேலைக்குச் சேர்ந்த ராணுவ வீரனே கொல்கிறான்; கொல்லப் படுகிறான். மக்களே மக்களைக் கொல்ல, பதவியில் இருப்பவர் பாதுகாப்பாக வெற்றி பெறுகிறார். போர் என்பதே மனித நேயத்தின் தோல்வி! அதில் வெற்றி

எப்படி இருக்க முடியும்? இன்றைக்கும் பாகிஸ்தான் குழந்தைகள் இதய மாற்று அறுவைச் சிகிச்சைக்காக இந்தியா வருகிறார்கள், மும்பையில் வெள்ளம் வந்தபோது மொழி வித்தி யாசம் இல்லாமல் எல்லோரும் உதவி யிருக்கிறார்கள் எனும்போது மனித நேயம்தானே உண்மை? எல்லை, இனம், சாதி, மதம் என்பதெல்லாம் எவ்வளவு பெரிய மாயை?

ஜான் ரெனாயர்

பிரான்ஸிலுள்ள மோந்த்மாத்திரே என்னுமிடத்தில், புகழ்பெற்ற ஓவியரான பியரே அகஸ்தே ரெனாயரின் இரண்டாவது மகனாக 1894-ல் பிறந்தார். கல்லூரியில் கணிதமும் தத்துவமும் பயின்ற பிறகு, 1914-ல் முதல் உலகப் போரில் பிரெஞ்சு ராணுவத்தின் குதிரைப்படையில் சேர்ந்தார். காலில் குண்டு பாய்ந்ததால், முழு வாழ்க்கையுமே பாதிக்கப்பட்ட காலுடன்தான் இருந்தார். நிறைய சாப்ளின் படங்களையும், பிரெஞ்சு இயக்குநர்களின் படங்களையும் பார்த்தார். திரைப்படம் மீது ஆர்வம் வர, 1924-ல் தனது முதல் மெளனப் படத்தை எடுத்தார். ஒன்பது மெளனப் படங்களை இயக்கியபின், 1931-ல் தனது முதல் பேசும்படத்தை எடுத்தார்.

இரண்டாம் உலகப் போர் துவங்கியதும் 1940-ல் அமெரிக்கா போய், ஹாலிவுட் படங்கள் எடுத்தார். 1951-ல் இந்தியா வந்து, The river எனும் படத்தை எடுத்தார். கடைசிக் காலங்களில் திரைப்படம் சார்ந்த புத்தகங்களை எழுதினார். 1975-ல் வாழ்நாள் சாதனைக்கான ஆஸ்கர் விருதும், 1977-ல் பிரான்ஸின் உயரிய விருதான Legion of honour விருதும் பெற்றார்.

'போர் என்பது நம் வாழ்வின் மிகமுக்கியமான கேள்வி. அதற்கான விடையைக் காணாவிட்டால், நாம் எல்லோரும் இந்த உலகத்தை விட்டு விடைபெற வேண்டியதுதான்' என்று சொல்லும் இவர், 1979-ல் அமெரிக்காவில்,

கலிபோர்னியாவில் இறந்தார்.

உலக சினிமா

செழியன்

தி பியானோ

ஒரு பெண் திருமணமாகி கணவன் வீட்டுக்குச் செல்லும்போது, சீர்வரிசை தவிர, தனக்குப் பிடித்த எதை எதையெல்லாம் எடுத்துச் செல்ல அனுமதிக்கப்படுகிறாள்? வாய் பேச முடியாத பெண் ஒருத்தி, திருமணமாகி கணவனின் வீட்டுக் குப்போகும்போது, ஏற்கெனவே அவளுக்கு இருக்கும் ஒன்பது வயது மகளோடு, தனக்குப் பிரியமான பியானோவையும் எடுத்துச் செல்கிறாள். அதனால் வரும் பிரச்னைகளின் வழியே, பெண்ணின் உணர்வுகளைச் சொல்லும்

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

கதை தான் 'The Piano!'

'நீங்கள் கேட்பது என் குரல் இல்லை; என் என்னால் பேச முடியாது. இன்று என் ஒருவருக்கு என்னைத் திருமணம் வயது மகள் :ப்ளோராவும் விரைவில் என்னிடம் பியானோ இருப்பதால், பேச எப்போதுமே கவலைப்பட்டது இல்லை. பியானோவை விட்டுப் பிரியாமல் பியானோவை வாசிக்கத்

மனதின் குரல். ஆறு வயதிலிருந்து அப்பா, இதுவரை நான் சந்தித்திராத செய்துவைத்தார். நானும் என் ஒன்பது அவரது நாட்டுக்குப் போகப் போகிறோம். முடியாமல் இருப்பது பற்றி நான் இந்தப் பயணத்தில் நான் என் இருக்க வேண்டும்! அவள் தன் தொடங்குகிறாள்.

கடற்பயணம் துவங்குகிறது. ஒரு பெரிய மகள் :ப்ளோராவும் இன்னும் சிலரும்

படகில் அந்தப் பெண் 'அடா'வும் அவள் பயணம் செய்து, அருகில் இருக்கும் ஒரு

நாட்டை அடைகிறார்கள். கடற்கரையில் அவர்களின் பொருட்களையெல்லாம் இறக்கிவைத்துவிட்டுப் படகு போய்விட, அடாவும் :ப்ளோராவும் தனியே உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். இருட் டத் துவங்கியதும், கடற்கரையிலேயே சின்ன கூடாரம் அமைத்து, இருவரும் தங்குகிறார்கள். மறுநாள் காலையில், அடாவின் கணவன் ஸ்டீவர்ட், ஆதிவாசிகளை அழைத்துக்கொண்டு அங்கு வருகிறான். ஆதிவாசிகளின் தலைவன் பைன்ஸ், அந்தப் பெட்டிகளைத் தூக்கிப்போக ஏற்பாடு செய்கிறான். பியானோ கணமாக இருப் பதால் அதை மட்டும் விட்டுவிட்டு மற்ற பொருட்களை எடுத்துச் செல்கிறார்கள். அடா வேறு வழியின்றி சோகத்துடன் அதைப் பார்த்தபடி கிளம்புகிறாள். காட்டுக்குள் பொருட்களைத் தூக்கிக்கொண்டு, கால் புதையும் சகதியில் நடந்து, எல்லோரும் ஸ்டீவர்ட்டின் வீட் டுக்கு வந்து சேர்கிறார்கள். அன்று மாலை மழை பெய்கிறது. அடா ஜன்னல் அருகில் சோகத்துடன் நின்று, பியானோவை நினைக்கிறாள். யாருமற்ற கடற்கரையில், தனித்திருக்கும் பியானோ மீது மழை பெய்துகொண்டு இருக்கிறது.

மறுநாள், வேலை விஷயமாக ஸ்டீவர்ட் வெளியில் கிளம்பியதும், அம்மாவும் மகளும், பைன்ஸ் இருக்கும் குடிசைக்கு வருகிறார்கள். தங்களைக் கடற்கரைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி கேட்டுக்கொள்கிறாள் :ப்ளோரா. அங்கே போனதும், அடா மகிழ்ச்சி யுடன் பியானோவிடம் ஓடி, அதை வாசிக்கத் துவங்குகிறாள். :ப்ளோரா ஆடுகிறாள். அவர்கள் இருவரையும் பைன்ஸ் விநோதமாகப் பார்க்கிறான்.

மறுநாள், ஸ்டீவர்ட்டின் விறகு உடைக்கும் இடத்தில் பைன்ஸ் வேலை செய்துகொண்டு இருக்கிறான். அப்போது பைன்ஸ் ஸ்டீவர்ட்டிடம், "என்கிட்ட 80 ஏக்கர் நிலம் இருக்கு. வாங்கிக் கிறீங்களா?" என்று கேட்க, "என்கிட்ட பணம் இல்லையே!" என்கிறான் ஸ்டீவர்ட். "பரவால்ல! பியானோவுக்குப் பதிலா வாங் கிக்குங்க!" என்கிறான் பைன்ஸ். "உனக்குள்ளே இப்படி ஒரு இசை ஆர்வமா!" என்று ஆச்சரியப்படும் ஸ்டீவர்ட், "அடா நல்லா பியானோ வாசிப்பா! அவளிடம் நீ

கத்துக்கலாம்" என்கிறான். அன்று வீட்டுக்கு வந்ததும், ஸ்டீவர்ட் அடாவிடம் விஷயத்தைச் சொல்கிறான். அடா கோபத்தோடு, "அது என் பியானோ. அதை எப்படி நீங்க மத்தவங்களுக்குக் கொடுக்கலாம்?" என்று சைகையில் கேட்கிறாள். "இப்ப நாம குடும்பமா இருக்கோம். அதுக்காக நீ சில தியாகங் களைச் செஞ்சுதான் ஆகணும். நீ அவனுக்கு பியானோ சொல்லிக் குடுக்குறா!" என்று கோபத்துடன் கத்துகிறான் ஸ்டீவர்ட்.

மறுநாள், ஆதிவாசிகள் பியானோவைக் கஷ்டப்பட்டுத் தூக்கிக்கொண்டு பைன்ஸின் குடிசைக்கு வருகிறார்கள். அங்கே வரும் அடா, பியானோவை வாசிக்கத் துவங்குகிறாள். அதை ரசித்துக் கேட்டுக்கொண்டு இருக்கும் பைன்ஸ், திடீரென்று அருகே வந்து அடாவின் கழுத்தில் முத்தமிடுகிறான். அவள் பதறிப் போய் எழுந்து அங்கிருந்து நடக்க, "நில்லு! பியானோ விஷயமா நாங்க என்ன பேரம் பேசியிருக்கோம்னு உனக்குத் தெரியுமா? உனக்குப் பியானோ திரும்ப வேணுமா, வேணாமா? ஒரு தடவை நீ இங்கே வந்துட்டுப் போனா, நான் பியானோவுல இருக்கிற ஒரு கட்டையைத் தரச் சம்மதிப்பேன். பியானோவுல எத்தனை கட்டை இருக்கோ, அத்தனை முறை நீ இங்கே வரணும்!" என்கிறான் பைன்ஸ். அதைக் கேட்டு அமைதியாக நிற்கும் அடா, வேறு வழியில்லாமல் இறுக்கமான முகத்துடன் பியானோவில் அமர்ந்து வகுப் பைத் துவங்குகிறாள். பைன்ஸ் எதிரில் நின்று அவளையே பார்க்கிறான். மறுநாள் வகுப்பில், மெள்ள அவளருகில் வந்து, அவளது கையைத் தொடுகிறான். அவள் வாசிப்பதை நிறுத்த, "வாசி! இதுக்கு ரெண்டு பியானோ கட்டைகள்!" அடா தொடர்ந்து வாசிக்கிறாள். மறுநாள், அவளது தோளைத் தொடுகிறான். "இதற்கு நான்கு பியானோ கட்டைகள்!" அடா இறுக்கத்துடன் தொடர்ந்து வாசிக்கிறாள். வகுப்பு ஒவ்வொரு நாளும் நடக்கிறது. பைன்ஸ் விதிக்கும் நிபந்தனைகள் எல்லை மீறி, பியானோ கட்டைகளின் எண்ணிக்கை ஒரே நாளில் பத்து வரை வருகிறது.

அன்று அடா வகுப்பு எடுக்க வரும்போது, "போதும்! உன் பியானோவை உனக்கே திருப்பிக் குடுத்துடறேன். நமக்குள்ளே இருக்கிற இந்த ஏற்பாடு நம்ம ரெண்டு பேரையும் தரக்குறைவானவர்களா மாத்துது. நீ என் மேல அன்போட இருக்கணும்னு விரும்பு பறேன். உன்னால அது முடியல. அதனால நீ போகலாம்!" என்கிறான் பைன்ஸ்.

அன்று இரவு, பைன்ஸின் குடிசைக்கு வருகிறாள் அடா.

சோர்வாகப் படுத்திருக்கும் பைன்ஸ் எழுந்து அமர்கிறான். "அடா! உன்னைத் தவிர வேற எதையும் என்னால நினைக்க முடியலை. உனக்கு நான் தேவை இல்லைன்னா, தயவுசெய்து போயிடு!" என்கிறான். கண்கள் கலங்க நின்றிருக்கும் அடா, கதவருகே வந்து ஆவேசமாக அவனை அடிக்கிறாள். ஒருநிலையில், அழுகை வெடிக்க அவனைக் கட்டிக்கொள்கிறாள். அடாவைத் தொடர்ந்து அவள் பின்னால் வந்த ஸ்டீவர்ட், குடிசையின் அருகே வந்து உள்ளே நடப்பதை எட்டிப் பார்த்து அதிர்ச்சி அடைகிறான். அன்று அவள் வீடு திரும்பியதும், அவளை ஓர் அறைக்குள் தள்ளிப் பூட்டுகிறான். அன்று இரவு முழுவதும் பியானோவின் முன்னால் அமர்ந்து, ஆவேசம் வந்தவள் போல வாசிக்கிறாள் அடா.

மறுநாள் ஸ்டீவர்ட் காட்டுக்குக் கிளம்பியதும் அடா, பியானோவின் ஒரு கட்டையை உருவி எடுத்து, அதில் 'அன்பான பைன்ஸ்! எனது இதயம் உன்னிடத்தில்' என்று எழுதுகிறாள். பின்பு, அதை ஒரு துணியில் சுற்றிக் கட்டி ஃப்ளோராவிடம் தந்து, 'இதை பைன்ஸிடம் கொடுத்துடு' என்று சைகையில் சொல்கிறாள். ஃப்ளோரா அதை ஸ்டீவர்ட்டிடம் கொடுக்கிறாள். அவன்கோபம் அடைந்து, வேகமாக வீட்டுக்கு ஓடி வந்து அடாவைப் பிடித்து இழுத்து, "அவனைக் காதலிப்பியா?" என்று ஆத்திரத்துடன் கத்திக்கொண்டே கோடரியை அவள்கை மீது ஓங்கி இறக்குகிறான். ஃப்ளோரா அலறுகிறாள். ரத்தம் பீய்ச்சி அடிக்க, அடா சற்று தூரம் நடந்து போய்க் கீழே விழுகிறாள். அழுதுகொண்டிருக்கும் ஃப்ளோராவை ஸ்டீவர்ட் அழைத்து, ஒரு துணி பார்சலைத் தந்து, "இந்தா! இதை பைன்ஸ்கிட்டே கொடு! போ!" என்று அதட்டுகிறான். கொட்டுகிற மழையில் பைன்ஸ் வீட்டுக்கு பயத்துடன் ஓடி வரும் ஃப்ளோரா, அவனைப் பார்த்ததும் அழுது அரற்றுகிறாள். அவள் தந்த பார்சலைப் பிரித்துப் பார்க்கும் பைன்ஸ், அதிர்ச்சியில் உறைகிறான். அதில் அடாவின் துண்டிக்கப்பட்ட ஒரு விரல் இருக்கிறது.

அன்று இரவு, வீட்டில் கையில் கட்டோடு அடா படுத்திருக்க, ஸ்டீவர்ட் அவள் அருகே நின்று, "கோபத்தில் என்ன செய்யறதுன்னு தெரியல. மன்னிச்சுக்க. அவனுக்கு நீ அப்படி எழுதி அனுப்பியிருக்கக் கூடாது!" என்கிறான். அன்று இரவே அவன் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறான். அதன்படி, மறுநாள் அடா ஸ்டீவர்ட்டின் இடத்திலிருந்து பைன்ஸுடன் கிளம்புகிறாள். திரும்பவும் கடற்பயணம் துவங்குகிறது. படகில் பொருட்கள்

அனைத்தும் ஏற்றப்பட்டு, கூடவே பியானோவும் ஏற்றப்படுகிறது. படகு ஓட்டும் ஆதிவாசிகளுடன் பைன்சும் அடாவும் ஃப்ளோராவும் அமர்ந்திருக்க, படகு கிளம்புகிறது. படகு போய்க்கொண்டு இருக்கும்போது அடா, பைன்ஸிடம் சைகையால்

பியானோவைக் கடலில் போடச் சொல்கிறாள். பைன்ஸ் சமாதானம் சொல்ல, அவள் பிடிவாதமாக எழுந்து, பியானோவைக் கட்டியிருக்கும் கயிற்றை அவிழ்க்க, பியானோ கடலுக்குள் விழுந்து மூழ்குகிறது. கூடவே, அந்தக் கயிறு அடாவின் காலில் பின்னிக்கொண்டு இழுக்க, அவளும் பியானாவோடு சேர்ந்து கடலில் விழுகிறாள். எல்லோரும் சேர்ந்து அவளைக் காப்பாற்றுகிறார்கள்.

துண்டிக்கப்பட்ட ஒரு விரலுக் குப்பதிலாக வெள்ளி விரலுடன் அடா பியானோ வாசிக்கிறாள். ஃப்ளோரா மகிழ்ச்சியாக நடனம் ஆடுகிறாள். பைன்ஸ், அடாவை அன்புடன் கவனித்துக்கொள்கிறான்.

'நான் இப்போது பியானோ வகுப்புகள் எடுக்கிறேன். பேசவும் முயன்று வருகிறேன். நானே வெட்கப்படும் அளவுக்கு என் குரல் அவ்வளவு மோசமாக இருக் கிறது. இரவுகளில், பெருங்கடலுக் குள் மூழ்கியிருக்கும் என் பியானோவை நினைப்பேன். சில சமயம் அதன் மேல் நானும் மிதப்பதாக உணர்வேன். அந்த ஆழத்தில் எல்லாம் நிச்சலனமாகவும் அமைதியாகவும் இருக்கிறது. அந்த அமைதி என்னைத் தாலாட்டித் தூங்கவைக்கிறது. அது ஒரு மாயமான, எனக்கே உரிய தாலாட்டு!' குரல் மெதுவாக ஒலித்துக் கரைகிறது. மீன்கள் அலைய, கடலின் அடியாழத்தில் மூழ்கியிருக்கும் பியானோவுடன் பிணைக்கப்பட்ட கயிற்றில் அடாவின் உருவமும் சேர்ந்து மிதக்கிறது. திரை மெள்ள இருள, படம் முடிவடைகிறது.

18ம் நூற்றாண்டில் நடக்கிற இக்கதை பெண்களின் விருப்பத் தையும், அவர்களுக்கு எதிராக நிகழ்த்தப்படும் வன்முறையையும் தீவிரமாகப் பதிவு செய்கிறது. இசையையே தனது குரலாகக் கொண்ட அடா, முதல் காட்சியில் தன் விரல்களைக் கண்ணுக்கு அருகில் வைத்துப் பார்ப்பாள். காட்சியில் விரல்கள் சிறைக் கம்பி களாகத் தெரிய, உலகமே பெண்ணின் திறந்த வெளிச் சிறையாக இருக்கும் குறியீட்டுடன் படம் துவங்குகிறது. ஆண்மை இல்லாத ஸ்டூவர்ட் தன் இயலாமையின் கோபத்தோடு அடாவின் விரலைத் துண்டிக்கிற காட்சி, நம் மனதை அதிர்ச்சியில் உறையவைக்கிறது. அந்தக் காட்சியில் பயந்து நடுங்கும் அடாவின் முகபாவம் நடிப்பின் உச்சம். பியானோவைக் கடலுக்குள் தள்ளும் முன், கடல் நீரையே பியானோவைப் போலத் தொடுகிற காட்சி கவிதை. தன் அங்கமாக இருக்கிற பியானோவின் கட்டையை உருவி காதல் கடிதமாக அடா கொடுத்து அனுப்புவதும், ஸ்டூவர்ட் தன் எதிர்ப்பைக் காட்ட, வாசிக்கும் அவள் விரலையே துண்டித்து அனுப்புவதும் பெண் மனதின் மென்மையையும், ஆண் மனதின் வன்மத்தையும் ஒரே புள்ளியில் இணைக்கிறது. அற்புதமான ஒளிப்பதிவும், காட்சியோடு இணைந்த பியானோ இசையுமாக நேர்த்தியாக எடுக்கப்பட்ட இந்தப் படம் 1993ல் கேன்ஸ் திரைப் பட விழாவில் 'தங்கப்பனை' விருது, சிறந்த திரைக்கதைக்கான ஆஸ்கர் விருது உட்பட நிறைய விருதுகளைப் பெற்றது. இந்த நியூசிலாந்து நாட்டுப் படத்தின் இயக்குநர் ஜேன் காம்பியன் (Jane Campion).

அடாவின் துண்டிக்கப்பட்ட விரலென தனது உடலின் அங்கமாக இருந்த விருப்பங்களைக் குடும்பத்துக்காக இழக்காத பெண்களும் இருக்கிறார்களா? கடலின் அடியாழத்தில் புதைந்த இசைக் கருவியைப் போல, அவர்களின் மனதில் கனவாகவே முடிந்து போகும் விருப்பங்கள்தான் எத்தனை எத்தனை! இன்றைக்கும் உலகில் நடக்கும் பெரிய வன் முறை, குடும்பங்களில் பெண் களுக்கு நடக்கும் வன்முறை தானே!

ஜேன் காம்பியன்

நியூசிலாந்திலுள்ள வெலிங்டன் என்னும் இடத்தில், 1954-ல் பிறந்தார். 1975-ல் விக்டோரியா பல்கலைக்கழகத்தில் மனித இனம் குறித்த ஆராய்ச்சிப் படிப்பில் இளங்கலை படித்தார். பின்னர் சிட்னியில், ஓவியத்தை முதன்மையாகக்கொண்ட இளங்கலைப் படிப்பை முடித்த பின், அங்குள்ள திரைப்படக் கல்லூரியில் சேர்ந்து, திரைப்பட நுட்பங்களைப் பயின்றார். 1982-ல் இவர் எடுத்த குறும்படம், கேன்ஸ் திரைப்பட விழாவில் விருது பெற்றது. பின்னர் தொடர்ந்து குறும்படங்களை இயக்கிய இவர், 1989-ல் தனது முதல் முழுநீளப் படத்தை எடுத்தார். "சுதந்திரத்துக்காகப் போராடும் உறுதியான பெண்ணிய இயக்கத்தின் குழந்தையாக என்னை நான் உணர்கிறேன்" என்கிற இவர், கேன்ஸ் திரைப்பட விழாவில் 'தங்கப்பனை' விருது பெற்ற முதல் பெண் இயக்குநர். நியூசிலாந்தின் முக்கியமான இயக்குநரான இவர், தற்போது ஆஸ்திரேலியாவில் வசிக்கிறார்!

உலக சினிமா

செழியன்

ஹனி ஃபார் ஒஷன்

பயணங்களில் இனிமையானது, சொந்த ஊருக்குச் செல்லும் பயணமே! ஒவ்வொரு முறை சொந்த ஊருக்குச் செல்லும்போதும் இழந்த பால்ய காலத்தை நம் நினைவுகளின் வழியே மீட்டெடுக்கிறோம். ஓர் இளைஞன், நாட்டில் நடந்த பிரச்சனைகளால் 32 வருடங்களுக்குப் பிறகே சொந்த நாட்டுக்கு, அம்மாவைப் பார்ப்பதற்காகச் செல்கிறான். சரியான முகவரி இல்லாமல் அம்மாவைத் தேடி அலைகிறான். அந்தப் பயண அனுபவம்தான் 'Honey for Oshun'!

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

விமான நிலையத்தில், பழைய நினைவுகளோடு சோகமாக நிற்கிறான் ரொபர்தோ. 'அம்மா... அம்மா' என்று எட்டு வயதுச்

சிறுவனான ரொபர்தோ அழுவதைப் பொருட்படுத்தாமல், அவனை அப்பா தூக்கிக்கொண்டு நாட்டிலிருந்து பிரிந்த காட்சிகள் அவன் நினைவுக்கு வருகின்றன.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு, அவனைப் போலவே நாட்டுக்குத் திரும்பும் பலரும், தங்களை வரவேற்க வந்திருக்கும் உறவினர் களைக் கண்ணீர் மல்கக் கட்டி அணைத்துக்கொள்ள, தனக் கென யாருமில்லாத ரொபர்தோ தனியாக நடந்து வருகிறான். ஒரு டாக்ஸி பிடித்து, ஒரு ஓட்டலுக்குச் சென்று, அறை எடுத்துத் தங்குகிறான். 'நான் மீண்டும் இங்கே வர மாட்டேன் என்று அப்பாவுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை மீறி, அவர் இறந்ததும் இங்கே வந்திருக்கிறேன். என் கடந்த காலத்தைக் கண்டறிய வேண்டும். எளிதில் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியாத அம்மாவின் முகத்தை நான் காண வேண்டும்!'

பின்னர், அறையிலிருந்து வெளியேறி, டாக்ஸி பிடித்து ஒரு குறிப்பிட்ட முகவரிக்குப் போகிறான். "இங்கே பிலார் இருக்காங்களா?" என்று விசாரிக்கிறான். "இருக்காங்க. இந்நேரம் வேலைக்குப் போயிருப்பாங்க." "நான் அவங்களோட அத்தை மகன்" என்று சொல்லி, பிலார் வேலை செய்கிற முகவரியை வாங்கிக்கொண்டு, அங்கே போகிறான். முதுகு காட்டியபடி திரும்பி அமர்ந்து வேலை செய்துகொண்டு இருக்கும் பெண்ணைப் பார்த்ததும், ரொபர்தோவுக்கு முகம் மலர்கிறது. "வணக்கம்" என்ற அவன் குரல் கேட்டு, அவள் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். "நீங்க பிலார்தானே?" என்கிறான். "ஆமா!", "என்னை நினைவிருக்கா?", "இல்லியே!" என்றதும், சிறு வயதில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை அவன் சொல்ல, கண் கலங்கும் அவள் "நீ ரொபர்தோவா?" என்று அழுது கொண்டே அவனை அணைத்துக்கொள் கிறாள். "எப்ப வந்தே? உன்னை மறுபடி பார்க்க முடியாதோன்னு நினைச்சேன்" என்கிறாள்.

"நான் பலமுறை வர நினைச்சேன். அப்பா விடலே. அவர் இறந்த துக்குப் பிறகு, அம்மாவைப் பார்க்க இப்போ வந்திருக்கேன். அவங்களைப் பார்த்து, ஏன் என்னைக் கைவிட்டீங்கன்னு கேட்கணும்" என்கிறான். "அப்படின்னு மாமா சொன்னாரா? பெயர்! அத்தை போக வேண்டாம்னுதான் சொன்னாங்க. உங்க அப்பாதான் பலவந்தமா உன்னைத் தூக்கிட்டுப் போயிட்டாரு!" என்கிறாள். பின்பு மெதுவாக, "உன்கிட்ட சொல்லாம இருக்க முடியல. உன்னைப் பிரிஞ்சதும் அத்தை பைத்தியம் ஆகிட்டாங்க" என்று பிலார் சொல்ல, ரொபர்தோ அழுகிறான். "இப்ப அவங்க எங்கே இருக்காங்க?" "தெரியல! எங்களோட குடும்பம் அத்தையின் சமூகப் பின்னணியை ஏத்துக்கலே. நான் என்ன செய்ய? எனக்கு அப்ப வயசு 13. நான் மட்டும் ஒரு நாள் அவங்களைப் பார்க்க ஹாஸ்பிட்டல் லுக்குப் போனேன். ஆனா, அங்கே அவங்க இல்லே!", "இப்ப எங்கே இருக்காங்களோ?", "கவலைப்படாதே! எப்படியாவது கண்டுபிடிச்சிடலாம்!"

"நான் யாருன்னே எனக்குத் தெரியலே. எது என் நாடு? எது என் அடையாளம்? இதெல்லாம் ஒரு வாழ்க்கையா? இங்கேதானே நான் பொறந்தேன்? என் அம்மாவைக் கண்டுபிடிக்கத்தானே இங்கே வந்தேன்?"

அன்றிரவு, பிலார் வீட்டில் இரவு முழுக்கத் தூக்கம் வராமல் விழித்திருக்கிறான் ரொபர்தோ. காலையில் எழுந்ததும், அந்த நகரத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கிறான். 'இந்த இடத்திலெல்லாமா நாம் வாழ்ந்தோம்!' என்ற ஆச்சர்யத்தோடு நாள் முழுக்க நடந்து திரிகிறான். அன்று இரவு, பிலாரும் ரொபர்தோவும் சிறு வயதுப் புகைப்படங்களைப் பார்க்கிறார்கள். ரொபர்தோவின் அம்மாவும் அப்பாவும் வீட்டு வாசலில் நின்று எடுத்துக்கொண்ட கறுப்புவுள்ளைப் படத்தை ரொபர்தோ ஏக்கத்துடன் பார்க்கிறான். மறுநாள் காலையில், இருவரும் மருத்துவமனைக்குப் போய் அம்மா பற்றி விசாரிக்கிறார்கள். நினைவு மறதி நோயோடு நாலு வருஷம் அங்கே இருந்த அம்மா டிஸ்சார்ஜ் ஆகும்போது, அவருக்கு உதவியவரின் பெயரும் முகவரியும் கிடைக்கிறது. நெரிசலான குடியிருப்பில் இருக்கும் அவரைத் தேடிப் போய்ச் சந்தித்து, தங்களை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டு, அம்மா பற்றி விசாரிக்கிறார்கள். "எங்கேயோ கிராமத்தில் போய் வேலை பார்க்கப்

போறேன்னு சொன்னாங்க. அவங்க ளால நினைவுகளைத் தாங்க முடியல!" என்று கண் கலங்கும் அவர், அம்மா கடைசியாக எழுதி அனுப்பிய வாழ்த்து அட்டையைக் காட்டுகிறார். அதில் இருக்கும் முகவரியைக் குறித்துக்கொண்டு, டாக்ஸியில் கிளம்புகிறார்கள்.

போகும் வழியில், சின்ன வயதில் தான் பார்த்த பல இடங்களை ரொபர்தோ பார்த்துக்கொண்டே வருகிறான். கடற்கரையோரம் இருக்கும் மரத்தால் ஆன பழைய பாட்டி வீட்டைப் பார்க்கிறார்கள். வழியில் கார் பழுதாகிறது. அதைச் சாலை ஓரம் நிறுத்திவிட்டு, அன்று இரவு காருக்குள்ளேயே தங்குகிறார்கள். விடிந்ததும், காலை அங்கேயே நிறுத்திவிட்டு, ஒரு லாரி யைப் பிடித்து, அருகில் இருக்கும் நகரத்துக்குவருகிறார் கள். அங்கு ஒரு கடையில் சைக்கிளை வாடகைக்கு எடுத்துக்கொண்டு, அந்த முகவரியில் இருக்கும் பள்ளிக்குப் போய் விசாரிக்கிறார்கள்.

பிங்கப் பகுதியில் இருக்கும் அனைவரும் படும் துறைக்கு வந்து, பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தாய் மகனும் சீக்ரூ சேர்வதைப் பார்க்கக் கண்கலங்க சீடிவருகிறார்கள். ரொபர்தோவும் தன் அம்மாவுக்காகக் காத்திருக்கிறார்!

"நீங்க கார்மனைத் தேடி வந்திருக்கீங்களா?", "ஆமா! நான் அவங்க மகன். இத்தனை வருஷமா வெளிநாட்டில் இருந்தேன். உங்களுக்கு அம்மாவைப் பத்தித் தெரியுமா?" என்கிறான் ரொபர்தோ. "ரெண்டு வருஷம் இங்கே வேலை பார்த்தாங்க. அதுவும் ரொம்ப வருஷத்துக்கு முன்னால! வறுமையால அவங்க ரொம்பவே கஷ்டப் பட்டாங்க. எப்பவுமே மகனைப் பத்திதான் பேசிட்டு இருப் பாங்க. இங்கே இருக்கிற எல்லாக் குழந்தைகளையும் சொந்தப்பிள்ளை மாதிரி பாத்துப்பாங்க. அவங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லாமப்போனதும் டீச்சர் வேலை போயிடுச்சு. இங்கே இருந்து போயிட்டாங்க" என்று அந்தப் பெண் கண்கலங்குகிறாள். "அவங்க எங்கே போனாங்கன்னு தெரியுமா?", "இங்கே இருக்கும்போது, தூரத்தில் இருக்கிற ஒரு ஊர் பெயரைச் சொல்லி, அங்கே தனக்குத் தெரிஞ்ச குடும்பம் இருக்கிறதா சொல்வாங்க. அநேகமா அங்கேதான் போயிருக்கணும்" என்று அந்த ஊரின் பெயரைச் சொல்கிறாள். "அது பெரிய ஊராச்சே! அங்கே எந்த இடம்?", "தெரியலையேப்பா!"

அவளுக்கு நன்றி சொல்லி, இருவரும் கிளம்புகிறார்கள். "அவங்க அங்கே 'கிபாரா'ங்கிற இடத்துக்குதான் போயிருக்கணும். ஏன்னா, அங்கேதான் அத்தையும் மாமாவும் சந்திச்சு, கல்யாணம் பண்ணிக் கொஞ்ச நாள்வாழ்ந்திருக் காங்க" என்கிறாள் பிலார். இருவரும் பேசிக்கொண்டே சைக்கிளுடன் வர, டிரைவர் அங்கு வேறொரு ஜீப்பை வாடகைக்கு அமர்த்தி, தயாராக நிற்கிறார். அதில் சைக்கிளை ஏற்றிக்கொண்டு, கிபாரா நகரம் நோக்கிப் புறப்படுகிறார்கள்.

அந்த நகரத்தின் வீதிகளில் சைக்கிளில் அலைகிறார்கள். அலைந்து திரிந்து சோர்ந்துபோகும் ரொபர்தோ மிகவும் மனம் அலைக்கழிக்கப்பட்ட நிலையில் பிலாருக்கும், உதவி செய்த டிரைவருக்கும் ஒரு கடிதம் எழுதிவைத்துவிட்டுத் தனியே கிளம்புகிறான். அதைப் படித்துக் கோபமடையும் பிலார், "ரொபர்தோ, நில்லு! என்னதான் நினைச்சிட்டிருக்கே நீ? தனியாப் போகணும்னு நினைச்சா, போ! உனக்கு நன்றி இல்லை. நீ ஒரு சுயநலவாதி!" என்று கத்துகிறாள். "போதும், நிறுத்து! நான் மகிழ்ச்சியா இருக்கேன்னு நினைக்கிறியா? நான் யாருன்னே எனக்குத் தெரியலே. எது என் நாடு? எது என் அடையாளம்? இதெல்லாம் ஒரு வாழ்க்கையா? இங்கேதானே நான் பொறந்தேன்? என் அம்மாவைக் கண்டுபிடிக்கத்தானே இங்கே வந்தேன்? ஆனா, ஒண்ணுமே நடக்கலே!" என்று கண்கலங்குகிறான்.

பின்பு, இருவருமாக அந்தக் கிராமத்துக்குள் போகிறார்கள். பிலார் தன் கையில் இருக்கும் ரொபர்தோவின் பெற்றோரின் போட்டோவை அங்குள்ள பெரியவர்களிடம் காட்டி, "இந்த போட்டோவில் இருக்கும் அலங்கார வளைவுள்ள வீடு எங்கு இருக்கிறது?" என்று விசாரிக்கிறாள். பலரும் தெரியாது என்று சொல்ல, விறகு பொறுக்கும் வயதான ஒரு பாட்டி மட்டும், தான் அந்த இடத்தைப் பார்த்திருப்பதாகச் சொல்கிறாள். பிலார், ரொபர்தோவின் அப்பா பெயரைச் சொல்லி, "அவரோட மனைவி கார்மன் தெரியுமா?" என்று கேட்க, "ஆமா! அவங்க கல்யாணம் பண்ணினதும் இங்கிருந்து போகணும்னு நினைச்சாங்க. அவங்க கல்யாணத்தை யாரும் ஏத்துக்கலை. ஏன்னா, கார்மனோட இனம் அவரோட இனத்தைவிடத் தாழ்ந்தது" என்கிற பாட்டி, இன்னொரு கிராமத்தின் பெயரைச் சொல்லி "அவங்க குடும்பம் அங்கே இருக்கு" என்கிறாள்.

2001-ல் வெளியாகி, உலகம் முழுக்கக் கவனத்தையும் விருதுகளையும் பெற்ற 'ஹனி :பார் ஜீவன்' கியூபாவின் முதல் டிஜிட்டல் சினிமாவாகும்!

வழியில் வரும் லாரியில் சைக்கிளுடன் ஏறி மூவரும் கிளம்பி, மலையோரம் இருக்கும் அந்தக் கிராமத்துக்கு வருகிறார்கள். அங்கு, பிலாரின் கறுப்பு வெள்ளைப் படத்தில் காணப்பட்ட பாழடைந்த வீடு இருக்கிறது. 'இந்த வீடுதான்' என்று பிலார் கத்துகிறாள். ஆர்வத்துடன் அந்த வீட்டுக்குள் நுழைகிறார்கள். அங்கே சுவரில் இருக்கும் தன் அம்மாவின் புகைப்படத்தை நெகிழ்ச்சியுடன் பார்க்கிறான் ரொபர்தோ. அப்போது அங்கு வரும் ஒரு மூதாட்டி, "யாரு? கார்மனைத் தேடி வந்திருக்கீங்களா?" என்று கேட்கிறாள். ஆமென்றதும், "அவ வெளியே போயிருக்கா. எப்ப வருவானு தெரியாது. நீ யாருப்பா?" என்கிறாள். "நான் அவங்க மகன்!" "மகனா! சதா சொல்லிட்டுருப்பாளே, அந்த மகனா?" என்று ஆச்சர்யத்துடன் கேட்க, கார்மனின் மகன் வந்திருக்கும் விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டு, அக்கம்பக்கத்தவர்கள் கூடுகிறார்கள். படகில் பக்கத்து ஊருக்குப் போனதாகச் சொன்ன அவனது அம்மா மாலையில் வந்துவிடுவாள் என்று அந்த மூதாட்டி சொல்கிறாள்.

படகு வருவதற்கு இன்னும் சில நிமிடங்களே இருக்கும் நிலையில், அந்தப் பகுதியில் இருக்கும் அனைவரும் படகுத் துறைக்கு வந்து, பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தாயும் மகனும் ஒன்று சேர்வதைப் பார்க்கக் கண்கலங்க ஓடிவருகிறார்கள். ரொபர்தோ தன் அம்மாவைப் பார்க்கப் பரபரப்போடு காத்திருக்கிறான். படகு வந்ததா? அம்மாவும் மகனும் சந்தித்தார்களா? படத்தைப் பாருங்கள்.

நாட்டில் நடந்த பிரச்னைகளின் வழியே குடும்பங்களின் பிரிவையும் இணைப்பையும் சொல்லும் இந்தப் படம் முடியும்போது, நம்மைக் கலங்கவைத்துவிடுகிறது. படம் முழுக்க மாட்டுவண்டி, குதிரை வண்டி, சைக்கிள், லாரி, ஜீப், பஸ், படகு, நடை எனப் பயணத்தின் சகலமுறைகளையும், அவற்றின் வழியே எல்லாவிதமான நிலப்பரப்பையும் காட்சிப்படுத்திய விதம் சுவாரஸ்யமானது. படம் முழுக்கத் தன் அம்மாவைத் தேடுவது, ஓர் இளைஞன் தனது தொலைந்த அடையாளங்களைத் தேடுவதன் உருவகமாக இருக்கிறது. இடையில் பழுதாகும் வாகனங்கள், தேடுதலின் தடைகளைச் சொல்லும் குறியீடுகள். 1965ல் க்யூபாவில் நடந்த வகுப்புக் கிளர்ச்சியின் விளைவாக, ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அமெரிக்காவுக்குக் குடிபெயர்ந்தார்கள். அதில் பிரிந்த குடும்ப உறவுகளையும், ரொபர்தோவின் அம்மா தாழ்ந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவள் என்பதால் அவளை விட்டுவிட்டுப் போனதன் வழியே பதிவாகும் குறிப்பு களும் அரசியல் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. 2001ல் வெளியாகி, உலகம் முழுக்கக் கவனத்தையும் விருது களையும் பெற்ற இந்தப் படம், கியூபாவின் முதல் டிஜிட்டல் சினிமாவாகும். இதன் இயக்குநர் உம்பர்தோ சோலஸ் (Humberto Solas).

பொதுவாக, சுற்றுலா என்பது தெரியாத ஊருக்குச் செல்கிற ஒரு பயணமாகவே இருக்கிறது. ஆனால், நம் ஊரிலேயே நாம் அறியாத தெருக்கள் எத்தனை? 'எனக்கான அடையாளங்கள் எங்கே? நான் கியூபனா, அமெரிக்கனா?' என்று ரொபர்தோ கேட்பதைப் போல, நமக்கான கலாசார அடையாளங்களுடன் நாம் இருக்கிறோமா? எனில், நாம் போக வேண்டிய அவசியமான பயணம் எது? இழந்த நம் வேர்களைத் தேடும் பயணம்தானே!

உம்பர்தோ சோலஸ்

கியூபாவில் உள்ள ஹவானா என்னுமிடத்தில், 1941-ல் பிறந்தார். 14 வயதிலேயே அரசாங்கத்தை எதிர்த்துப் போரிடும் புரட்சிப் படையில், கெரில்லாவாக இருந்தார். புரட்சியில் கிடைத்த வெற்றியினால், 1959-ல் கியூபன் திரைப்படப் பள்ளியில் (ICAIC) உறுப்பினராகச் சேர்ந்தார். 16 வயதிலேயே முதல் குறும்படத்தை எடுத்தார். பின்னர், ரோமில் உள்ள திரைப்படக் கல்லூரியில் திரைப்படத்தின் நுணுக்கங்களைப் பயின்றார். 1961-ல் தனது முதல் படத்தை எடுத்தார். "திரைப்படம் என்பது உண்மையைக் கண்டறிவதற்கான வழி! அது புரட்சியின் தன்மையை விரிவுபடுத்துகிற போராட்டத்தின் ஆயுதம். உலகம் முழுமைக்குமான சமுதாய மாற்றத்தைத் தரும் உறுதியான சாத்தியங்கள் உள்ளதாக, நான் திரைப்படத்தைப் பார்க்கிறேன்" என்கிற இவர் கியூப சினிமாவின் மிக முக்கியமான

தி பேஷன் ஆஃப் ஜோன் ஆஃப் ஆர்க்

நாம் அறியாமலே அனுபவிக்கும் விஷயங்களில் ஒன்று சுதந்திரம். வரலாற்றைப் படித்தால், இந்த சுதந்திரத்தைப் பெற எத்தனை பேர் உயிர்த் தியாகம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியவரும்! அது போல, நாட்டைக் காக்கும்படி கடவுள் தனக்கு ஆணையிட்டிருப்பதாக நம்பி, ஓர் இளம் பெண் போர்க்களத்தில் இறங்குகிறாள். அவளைப் பிடிக்கும் எதிரிப் படையினர் நீதிமன்றத்தில் வைத்து அவளை விசாரிக்கிறார்கள். அந்த விசாரணையையும், அவளது கடைசி நிமிடக் கஷ்டங்களையும் விவரிக்கும் கதைதான் 'The Passion of Joan of Arc!' என்னும் மௌனப் படம்.

'பாரீஸில் உள்ள ஒரு காப்பகத்தில், உலக சரித்திரத்தில் மிக முக்கியமான ஒன்றான ஜோன் ஆஃப் ஆர்க்கின் மீது நடந்த விசாரணையின் ஆவணங்கள் இருக்கின்றன. நீதிபதிகளின் கேள்விகள், ஜோனின் பதில்கள் எல்லாம் அதில் மிகத் தெளிவாகப் பதியப்பட்டுள்ளன. அதைப் படிக்கும்போது, போர்க் கவசத்துடன் இருந்த ஜோனை அல்ல; தனது நாட்டுக்காக இறந்த எளிமையான ஓர் இளம் பெண்ணைப் பார்க்க முடிகிறது. கடவுள் மீது பற்றுள்ள அந்த இளம் பெண், வைதீகமான மதவாதிகளும்,

சக்திவாய்ந்த நீதிபதிகளும் சார்ந்த ஒரு கூட்டத்தையே எதிர்த்து நின்றாள்...' அந்த விசாரணை அடங்கிய பழைய ஏடுகள் புரட்டப்பட, காட்சிகள் துவங்குகின்றன.

வயதான பழுத்த மதவாதிகளும், ஆயுதம் ஏந்திய காவலாளிகளும் அந்த அறையில் கூடியிருக்க, ஒருவர் தன் கையில் இருக்கும் குற்றப்பத்திரிகையை வாசிக்கிறார். ஆண் உடை தரித்த இளம் பெண் ஜோன், அங்கு அழைத்து வரப்படுகிறாள். அவளின் கால்கள் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டு இருக்க, இறுகிய முகத்துடன் நிற்கும் அவளிடம் புனித நூலின் மேல் சத்தியம் வாங்கப்படுகிறது. "நான் சொல்வதெல்லாம் உண்மை;

உண்மையைத் தவிர வேறில்லை!" "உன் பெயர் என்ன?" "பிரான்ஸில் நான் ஜோன் என்று அழைக்கப்படுகிறேன். என் கிராமத்தில் ஜேனட் என்று அழைக்கப்படுவேன்!" "உன் வயது?" "19 என்று நினைக்கிறேன்!" வயதான நீதிபதிகள் கேலியாகச் சிரித்து, "நீ கடவுளால் அனுப்பப்பட்டவளாக உரிமை கொண்டாடுகிறாயா?" என்று கேட்க, "ஆம்! என் நாட்டைக் காப்பாற்றுவதற்காக!" என்கிறாள் உறுதியாக. "அப்படியானால் கடவுள் ஆங்கிலேயர்களை வெறுக்கிறாரா?"

"அது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், இங்கு இறந்தவர்களைத் தவிர, மற்ற ஆங்கிலேயர்கள் அனைவரையும் எங்கள் நாட்டிலிருந்து துரத்த வேண்டும் என்பது மட்டும் தெரியும்!" இப்படி அவள் சொன்னதும், அனைவரும் கோபம் அடைகிறார்கள். "சரி, நீ ஏன் ஆண் உடை அணிந்திருக்கிறாய்? பெண் உடை கொடுத்தால் அணிந்துகொள்வாயா?" "இறைவன் எனக்கு இட்ட பணியை வெற்றிகரமாக முடித்ததும், நான் மீண்டும் பெண்ணைப் போல் உடை அணிவேன்!"

"அப்படியானால், கடவுள்தான் ஆண் மாதிரி உடை அணியச் சொல்லிக் கட்டளை இட்டிருக்கிறாரா?" "ஆம்!" உடனே ஒருவர், "நீ தெய்வத்தை அவமதிக்கிறாய்!" என்று கோபமாகக் கத்தி, அவள் முகத்தில் காறித் துப்புகிறார். "கடவுள்

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

உனக்கு ஏதும் உறுதிமொழிகள் கொடுத்திருக்கிறாரா?" "அதைப் பற்றி இந்த விசாரணையில் சொல்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை!" என்று அவள் சொல்ல, நீதிபதிகள் எரிச்சல் அடைகிறார்கள் (வசனங்கள் யாவும் திரையில் எழுத்துக்களாக நகர்கின்றன.).

ஜோனை அருகில் இருக்கும் அறைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார்கள். மன்னர் எழுதியது போல ஒரு கடிதத்தை எழுதி, அவளுக்குப் படிக்கத் தெரியாது என்பதால் அவர்களே படித்தும் காட்டி அவளை ஏமாற்றப் பார்க்கிறார்கள். அதற்கும் அவள் எந்தப் பதிலும் சொல்லாமல் இருக்கிறாள். "இயேசுதான் கடவுளின் மகன். நீ உன்னைக் கடவுளின் மகள் என்று சொல்கிறாயா?" என்கிறார் நீதிபதி. "ஆம்!" "நீ ஜெயிலில் இருந்து விடு தலை ஆகிவிடுவாய் என்று கடவுள் சொன்னாரா?" "ஆம்! என் நாட்டுக்கு ஏற்படும் பெரிய வெற்றியின் மூலமாக!" என்று புன்னகையுடன் சொல்லும் ஜோன், "நான் பிரார்த்தனையில் கலந்துகொள்ள அனுமதியுங்கள்" என்று கேட்கிறாள். "அப்படி அனுமதித்தால், நீ ஆண் உடை அணிவதை நிறுத்துவாயா?" ஜோன் மறுக்கிறாள். "இது கடவுளுக்கே அடுக்காது! நீ கடவுளின் மகள் இல்லை. சாத்தானின் படைப்பு!" என்று நீதிபதி சொல்ல, அவள் கண்ணீர் வடிக்கிறாள். "சித்ரவதை அறையைத் தயார் செய்யுங்கள்!" நீதிபதி கோபத்துடன் ஆணையிடுகிறார்.

அவளைச் சித்ரவதை அறைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார்கள். அங்கு எல்லோரும் கூடியிருக்க, "நீதிபதிகளுக்கு மரியாதை செலுத்து!" என்று ஒருவன் ஆணையிடுகிறான். ஜோன் கோபத்துடன் முறைத்துப் பார்க்கிறாள். ஒருவன், அவள் தனது குற்றங்களை ஒப்புக்கொள்கிறாற்போல் ஒரு கடிதம் எழுதி, அதில் அவளைக் கையெழுத்துப் போடச் சொல்கிறான். அவள் தன்னிடம் கொடுக்கப்பட்ட எழுதுகோலைத் தூக்கி எறிகிறாள். கோபப்படும் பாதிரியார், "உனக்காக இன்று தேவாலயம் கூடுகிறது. அதையும் நீ நிராகரித்தால், தேவா லயம் உன்னைக் கைவிட்டுவிடும். அப்புறம் நீ தனியாகத்தான் இருக்கணும்!" என்கிறார். "சரி, நான் தனியாக இருக்கிறேன், என் இறைவனோடு!" என்று அவள் சொல்ல, அவளைக் கொடுமையான ஆயுதங்கள் இருக்கும் அறைக்கு இட்டுச் செல்கிறார்கள். ஆயுதங்களைக் காட்டி மிரட்டியும் அஞ்சாத அவள் மன உறுதியுடன், "நீங்கள் என் உடலிலிருந்து ஆன்மாவைப் பிரித்தாலும், நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன். அப்படியே ஒப்புக் கொண்டாலும், அது என்னை வற்புறுத்தி வாங்கப்பட்டது என்றே சொல்வேன்!" என்றபடி மயங்கி விழுகிறாள்.

அவளைத் தூக்கி வந்து ஒரு படுக்கையில் கிடத்துகிறார்கள். அவள் உடல்நிலை மிகவும் பலவீனமாக இருக்கிறது. "இப்போது ஏதாவது சொல்ல விரும்புகிறாயா?" "நான் இறந்துடுவேன்னு நினைக்கிறேன். அப்படி இறந்தால், புனிதர்களுக்கான நிலத்தில் என்னைப் புதைக்கணும்!" என்கிறாள். பாதிரி யார் அங்கேயே தேவாலயத்தின் பிரார்த்தனையைத் துவக்குகிறார். தேவாலயத்தின் புனிதமான பொருட்கள் எடுத்துவரப்பட்டு மேஜை மீது மெழுகுவத்தி ஏற்றப்படுகிறது. பிரார்த்தனை முடிந்ததும், பாதிரியார் அவளுக்குக் கொடுப்பதற்காக அப்பத்தை எடுக்கிறார். ஜோன் முகம் மலர்கிறது. அப்போது ஒருவன் குற்றப் பத்திரிகையை நீட்டி, அதில் கையெழுத்து இடச் சொல்கிறான். அவள் மறுக்கிறாள். "அப்பம்... இயேசுவின் உடல்! அதை நீ மறுக்கக் கூடாது. உன் பிடிவாதத்தால், நீ கடவுளை அவமதிக்கிறாய்!" அவள் மௌனமாக இருக்க, பாதிரியார் அப்பத்துடன் திரும்பிச் செல்கிறார். ஜோன் முகத்தைப் பொத்திக்கொண்டு அழுகிறாள். அங்கிருந்த மெழுகுவத்திகளை அணைத்து எடுத்துச் செல்கிறார்கள். "நான் என் இதயத்தால் கடவுளை நேசிக்கிறேன். அவரைக் கௌரவப்படுத்துகிறேன்." "இல்லை. நீ கடவுளை அவமானப்படுத்திட்டே! நீ சாத்தானின் ஆள்!" என்று எல்லோரும் சுற்றி நின்று கோபமாகக் கத்துகிறார்கள். "நான் சாத்தான் அனுப்பியவள் இல்லை. என்னைத் துன்புறுத்த உங்களைத்தான் சாத்தான் அனுப்பியிருக்கிறது!" என்கிறாள் அவள். "இதற்கு மேல் செய்ய ஒன்றுமில்லை. கொலை தண்டனைக்கான வேலையைச் செய்யுங்கள்" என்று கட்டளையிடுகிறார் நீதிபதி.

உடல்நலமில்லாத ஜோனை ஒரு ஏணியில் வைத்துக் கட்டித் தூக்கி வருகிறார்கள். காவலர்கள் கூடி நிற்க, பொதுமக்களும் தண்டனை நிறைவேற்றப்படுவதைக் காணக் கூடுகிறார்கள். "கடைசியாக ஒரு வாய்ப்பு தருகிறோம். குற்றங்களை ஒப்புக்கொள்!" ஜோன் மரண பயத்திலும், அரை மயக்கத்திலும் ஏதும் சொல்லாமல் இருக்கிறாள். அவளைப் புதைப்பதற்கான குழி தோண்டும் வேலை நடக்கிறது. ஜோனுக்குக் கண்கள்

இருட்டிக்கொண்டு வருகின்றன. "இப்போது நீ கையெழுத்துப் போடவில்லை என்றால், உன்னை உயிரோடு எரித்துவிடுவோம்" என்று ஒருவன் ஆத்திரமாகக் கத்துகிறான். அப்போது பாதிரியார், "ஜோன், சாகும் உரிமை உன்னிடம் இல்லை. மன்னருக்கு இன்னும் நீ தேவைப்படுகிறாய்" என்று சொல்லி, அவன் கையைப் பிடித்துக் கையெழுத்து இடுகிறார். மரண தண்டனை ஆயுள் தண்டனையாகிறது.

ஜோனை சிறைக்கு அழைத்து வந்து, அவளின் தலை முடியை மழிக்கிறார்கள். அவள் கண்கள் கலங்கி, வழிந்துகொண்டே இருக்கின்றன. திடீரென ஆவேசம் வந்தவள் போல முடிவெட்டுபவனிடம், "போ! போய் நீதிபதிகளை அழைத்து வா! நான் சொன்னதைத் திரும்பப் பெறுகிறேன். நான் பொய் சொல்லிவிட்டேன். போ, வேகமாகப்போ!" என்று கத்துகிறாள் ஜோன். அதை அவன் வெளியில் போய்ச் சொல்ல, நீதிபதிகள் அவளைத் தேடி வருகிறார்கள். அவர்களிடம் தான் பெரிய பாவம் செய்துவிட்டதாகச் சொல்லி அழுகிறாள். "என் உயிரைக் காப்பாத்திக் கிறதுக்காகக் கடவுளை மறுத்துட்டேனே!"

என்று தேம்பித் தேம்பி அழுகிறாள். "இன்னும் நீ கடவுள்தான் உன்னை அனுப்பினதா நம்பறியா?" ஆமென்று தலையசைக்கிறாள். உடனே அங்கிருந்து அனைவரும் வெளியேற, உள்ளே இருவர் வருகிறார்கள். "நாங்கள் உன்னை மரண தண்டனைக்குத் தயார் செய்ய வந்திருக்கிறோம்!" "நான் எப்படிச் சாகப் போகிறேன்?" "கழுமரத்தில்" என்று சொல்லும் அந்த ஊழியன், "கடவுள்தான் உன்னை அனுப்பியிருக்காரனு எப்படி இன்னமும் நம்புறே?" என்கிறான். "நான் அவரோட குழந்தை!" "அப்புறம், அந்தப் பெரிய வெற்றி..?" "என்னுடைய தியாக மரணம்தான்!"

ஜோன் கையில் ஒரு சிலுவை தரப்பட, அதை நேசத்துடன் கண்கள் கலங்கக் கட்டிக்கொள்கிறாள். "என் அன்பான கடவுளே! நான் என் சாவை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். ஆனால், என்னை நெடுநேரம் கஷ்டப்படுத்திவிடாதீர்! இன்றிரவு நான் உங்களுடன் சொர்க்கத்தில் இருப்பேனா?" என்று அவள் அழ, அவளிடம் இருக்கும் சிலுவையைப் பறிக்கிறார்கள். அவளின் கைகளைக் கட்டிக் கழுமரத்துடன் சேர்த்துக் கட்டுகிறார்கள். கூட்டம் சோகத்துடன் காத்திருக்க, நெருப்பு வைக்கப்படுகிறது. அங்கிருக்கும் மக்கள் அனைவரும் அழுகிறார்கள். நெருப்பு கொழுந்துவிட்டு எரிய,

புகையிலும் அனலிலும் மயங்கும் ஜோன் 'இயேசுவே' என்று சொல்லி உயிர்விடுகிறாள்.

அங்கிருக்கும் மக்களில் ஒருவர், "நீங்கள் ஒரு புனிதரைக் கொன்றுவிட்டீர்கள்!" என்று கத்துகிறார். நெருப்பு ஜோனின் உடலை மறைத்து எரியத் துவங்க, மக்கள் கலவரம் வெடிக்கிறது. காவலர்கள் அவர்களை அடித்து விரட்டு கிறார்கள். மக்கள் ஒருபுறம் ஓடிக்கொண்டு இருக்க, பின்னால் இருக்கும் கோட்டையின் சிலுவைக்கு மேலே ஜோனை எரித்த நெருப்பு கொழுந்துவிட்டு எரிகிறது. 'நெருப்பின் தணலினுள் அடைக்கலமான ஜோனின் ஆன்மா, சொர்க்க நிலையை அடைந்தது. ஜோனின் இதயம் பிரான்ஸின் இதயமானது. அவள் நினைவை பிரான்ஸ் மக்கள் எப்போதும் நினைவில் வைத்துப் போற்றுவார்கள்!' திரை இருள், படம் நிறைவடைகிறது.

பிரான்ஸ் நாட்டின் நாயகியாகப் போற்றப்படும் ஜோன், எளிய விவசாயக் குடும்பத்தில் 1412ல் பிறந்தாள். படிக்காத அந்தப் பெண், பிரான்சுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் 100 ஆண்டுகளுக்கும் (1337.1453) மேலாக நடந்துகொண்டு இருந்த போரில் ஈடுபட விரும்பி, தனது 17வது வயதில் ராணுவத்தில் சேர்ந்தாள். ஆணைப் போல உடை அணிந்து, நாட்டின் ராணுவம் முழுவதையும் தனது கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்து அதிசயிக்கத்தக்க வெற்றிகளை அடைந்தாள். 19 வயதில் எதிர்ப் படையினரிடம் பிடிபட்டாள். அரசியல்ரீதியான பகையை வைத்து, மதத்துக்கு எதிரான கொள்கை உடையவளாக அவள் மீது குற்றம் சாட்டி, 1431ல் இங்கிலாந்து நாட்டின் மத அமைப்பு அவளை உயிருடன் எரித்துக் கொன்றது.

இளம் வயது வீராங்கனையான ஜோனின் கடைசி நாளை இந்தப் படம் வலிமையாகப் பதிவு செய் கிறது. கடவுள் மீது உண்மையான பற்றுள்ள ஜோன், சிறைக்குள் ஜன்னல் வழியாக விழுகிற வெயிலில் சிலுவையின் நிழலைப் பார்த்துத் தன் வேதனைகள் மறந்து புன்னகைப்பதும், கடைசியில் நெருப்பில் எரியும்போது தன் கண்களுக்குத் தெரிகிற மாதிரி சிலுவையைத் தூக்கிப் பிடிக்கச் சொல்வதும் நெகிழ்வான காட்சிகள். கடைசியில் அவள் கொலை செய்யப்படும் காட்சி தொகுக்கப்பட்ட விதமும், அவள் உயிர் பிரிந்து செல்வதன் குறியீடாக சிலுவையின் மீது அமர்ந்திருக்கும் புறாக்கள் கலைந்து வானில் பறப்பதும் அற்புதமான பதிவுகள்.

ஜோனின் வலியையும் வேதனையையும் பதிவு செய்யும் பொருட்டுப் படம் முழுக்கப் பெரும்பாலும் க்ளோஸப் காட்சிகள்தான்! மரணத்தைக் குறிப்பதற்காகப் படம் முழுக்க பின்னணியில் வெண்மை நிறம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. திரைப்பட நடிப்பிலேயே இதுதான் உச்சபட்ச சிறப்பு என்று போற்றப்படும் ஜோனின் கதாபாத்திரத்தில் நடித்த மரியா ஃபல்கொனதி, தன் வாழ்வில் இந்த ஒரு படம் மட்டுமே நடித்தார். உலகத்

திரைப்படங்களில் மிக முக்கியமானதாகப் போற்றப்படும் இந்த மௌனப்படம், 1928ல் வெளியானது. இந்த பிரெஞ்சு நாட்டுப் படத்தின் இயக்குநர் கார்ல் தியோடர் டிரேயர் (Carl Theodor Dreyer).

நம் நாட்டிலும், ஜோனைப் போல வீரம் செறிந்த பெண்மணிகளாக வேலுநாச்சியாரும், ஜான்ஸிராணியும் இருக்கிறார்கள். உண்மையில் கொண்டாடப்பட வேண்டியவர்கள் அவர்கள்தானே? ஆனால், நாம் ஊடகங்களிலும் பொதுவாழ்விலும் யாரையெல்லாம் கொண்டாடுகிறோம் என ஒரு கணம் மனசாட்சியைத் தொட்டுப் பார்ப்போம்!

கார்ல் தியோடர் டிரேயர்

டென்மார்க்கில் உள்ளகோபன் ஹெகன் என்ற இடத்தில், ஸ்வீடனைச் சேர்ந்த, திருமணமாகாத வேலைக்காரப் பெண்ணின் மகனாக, 1889ல் பிறந்தார் கார்ல் தியோடர் டிரேயர். இரண்டு வயது வரை அநாதை இல்லத்தில் வளர்ந்தார், பிறகு ஒரு தம்பதியால் தத் தெடுக்கப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டார். பள்ளிப் படிப்பு முடிந்ததும், 1906ல் வீட்டைவிட்டுக் கிளம்பி, பத்திரிகையாளராகப் பணியாற்றிக்கொண்டே மௌனப்படங்களுக்கு டைட்டில் எழுதுபவராகவும், திரைக்கதைஎழுது பவராகவும் தன் கலை வாழ்க்கை யைத் தொடர்ந்தார். பிறகு, பாரீஸில் உள்ள திரை உலகைத் தேடி வந்தார். 1918ல் தனது முதல் படத்தை இயக்கினார். இவர் நடிகர்களிடம் இருந்து முகபாவனையைக் வெளிக்கொண்டு வருவதில் வல்லவர். "உலகில் மனித முகத்துக்கு இணையானது எதுவும் இல்லை. உணர்வு மிக்க முகத்திலிருந்து ஒரு பாவனையை வெளிக்கொணரும்போது, அதற்குச் சாட்சியாக இருப்பது போன்ற அனுபவம் வேறு எதுவும் இல்லை" என்கிற இவர், உலக சினி மாவின் முக்கியமான இயக்குநர். தனது 79வது வயதில், டென் மார்க்கில் காலமானார்!

உலக சினிமா

செழியன்

பலப் பிசுஷன்

ஒரு திரைப்படத்தைப் பார்த்துவிட்டு, அதன் கதையை ஆர்வத்தோடு நண்பர்களிடம் சொல்வோம். ஆனால், மறதியின் காரணமாகப் பல நேரங்களில் நம்மால் கதையை வரிசைக்கிரமமாகச் சொல்ல முடிவதில்லை. கதையின் முடிவைச் சொன்ன பிறகும் கூட, 'ஆங்... சொல்ல மறந்துட்டேனே! அதுக்கு முன்னால என்ன நடக்கும்னா...' என்று கதைக்குள் இடம்பெற்ற ஒரு காட்சியை வர்ணிப்போம். அது போல, ஒரு

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

படத்தின் கதையை முன்பின்னாக மாற்றி, நிழல் உலக தாதாவையும் அவனைச் சார்ந்த விஷயங்களையும் பின்னிப் பின்னிச் சொல்லும் கதைதான் 'Pulp Fiction!'

உணவு விடுதி ஒன்றில் ஓர் இளைஞனும் அவனது காதலியும் அமர்ந்து காபி அருந்தியபடியே, கொள்ளை அடிப்பது பற்றிப் பேசுகிறார்கள். ஒருநிலையில், 'நாம ஏன் இந்தக் கதையையே கொள்ளையடிக்கக் கூடாது?' என்று கேட்கிறான் இளைஞன். அவளும் 'சரி' என்று சொல்ல, அடுத்த நிமிடமே தங்களிடம் உள்ள துப்பாக்கிகளை எடுத்துக் காட்டி, 'யாரும் அசையாதீங்க! நாங்க கொள்ளையடிக்கப்போறோம்' என்று கதையில் இருப்பவர்களை மிரட்டத் தொடங்குகிறார்கள்.

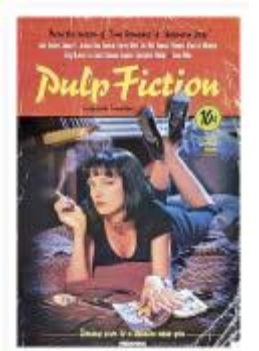

மார்செலஸ் வாலஸ் என்னும் தாதாவின் கீழ் பணிபுரிபவர்கள் வின்சென்ட்டும் ஜூல்சும்! அவர்கள் தங்கள் பாசுக்குச் சேர வேண்டிய துட்கேஸைக் கொடுக்காமல் வைத்திருக்கும் போதை மருந்து விற்கும் இளைஞர்களைத் தேடி, அவர்கள் இருக்கும் வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். வின்சென்ட் அந்த வீட்டின் அறைக்குள் நுழைந்து

துட்கேஸைத் தேடி எடுக்கிறான். ஜூல்ஸ் அங்கிருக்கும் ஒருவனிடம், 'மார்செலஸ் வாலஸ் யாருன்னு தெரியுமா? அவரையா ஏமாத்த நினைச்சே?' என்று சொல்லி, துப்பாக்கியை அவன் நெற்றிக்கு நேரே வைத்து, 'பைபிள் படிச்சிருக்கியா?' என்கிறான். 'ம்... படிச்சிருக்கேன்!' என்று அவன் பயந்துகொண்டே சொல்ல, 'இந்த இடத்துக்குப் பொருத்தமான ஒரு வசனம் நினைவில் இருக்கு, சொல்லவா? இஸ்கீல் 25:17' என்று சொல்லிக்கொண்டே, அந்த இளைஞனைச் சுட்டுக் கொல்கிறான் ஜூல்ஸ்.

வின்சென்ட்டும் மார்செலஸின் மனைவியும்: ஒரு மதுபான விடுதியில், மார்செலஸ் வாலஸ் குத்துச் சண்டை வீரனான புட்ச் சிடம் பேரம் பேசி, நடக்கப்போகும் குத்துச்சண்டையில் அவனைத் தோற்றுவிடச் சொல்லி, அதற்காகப் பணம் கொடுக்கிறான். புட்ச் ஒப்புக்கொள்கிறான். அப்போது வின்சென்ட்டும் ஜூல்சும் தாங்கள் கைப்பற்றிய துட்கேஸை மார்செலஸிடம் கொடுப்பதற்காக அங்கு வருகிறார்கள். மார்செலஸ் வின்சென்ட்டிடம், தான் நாளை ஊருக்குப் போவதால் தனியாக இருக்கும் தன் மனைவியைப் பார்த்துக்கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறான்.

மறுநாள், போதை மருந்தை ஊசி மூலம் உடம்பில் ஏற்றிக்கொண்டு, மார்செலஸின் மனைவி மியாவைப் பார்க்க, அவள் வீட்டுக்கு வருகிறான் வின்சென்ட். அவள் விருப்பத்துக்கேற்ப அவளை ஒரு ஓட்டலுக்கு அழைத்துப் போகிறான். அங்கே நடக்கும் நடனப் போட்டியில் இருவரும் இணைந்து ஆடி வெற்றி பெற்றுப் பரிசோடு இரவு வீட்டுக்கு வருகிறார்கள். குளியலறைக்குள் செல் லும் வின்சென்ட், 'சீக்கிரம் கிளம் பணும். இது நேர்மைக்கான சோதனை. என்ன இருந்தாலும், நான் விசுவாசமா இருக்கணும்!' என்று தனக்குத்தானே கண்ணாடி முன் நின்று பேசிக்கொண்டு இருக்கிறான். ஹாலில் அமர்ந்திருக்கும் மியா, வின்சென்ட்டின் கோட்பாக்கெட்டுக்குள் மிச்சம் இருந்த போதை மருந்தை எடுத்துப் பார்க்கிறான். அதை மூக்கின் வழியே உறிஞ்ச, எரிச்சல் தாங்காமல் அவளது மூக்கிலிருந்து ரத்தம் வரத் தொடங்குகிறது. சுருண்டு விழுகிறான். குளியல் அறையிலிருந்து வெளியே வரும் வின்சென்ட், அவளைப் பார்த்து அதிர்ச்சி அடைகிறான். அவளை அவசரமாகக் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு, தான் போதை மருந்து வாங்கிய வீட்டுக்கு வருகிறான். ஒருவழியாக அவளைக் காப்பாற்றி, திரும்ப அவளை வீட்டுக்கே அழைத்துப் போய் விட்டு விட்டு, களைப்புடன் அங்கிருந்து கிளம்புகிறான்..

தங்கக் கடிகாரம்: அன்று இரவு நடக்கும் குத்துச்சண்டைப் போட்டியில் மார்செலஸிடம் கொடுத்த உறுதிமொழியை மீறி, புட்ச் வெற்றி அடைகிறான். அவனை எதிர்த்துப் போட்டியிட்டவன் மைதானத்திலேயே இறந்துவிட, போட்டி முடிந்ததும், மார்செலஸுக்குப் பயந்து அங்கிருந்து வேகமாகக் கிளம்பும் புட்ச், தன் காதலி தங்கியிருக்கும் இடத்துக்கு வருகிறான். மறுநாள் காலையில் தப்பிச் செல்லும் முடிவில் எல்லாம் எடுத்துவைக்கும்போது, புட்ச் தனது பெட்டியைப் பார்க்கிறான். 'எங்கே என் கடி காரம்?' 'அது பெட்டியில்தான் இருக்கு. சரியாப் பாரு!' என்கிறான் காதலி. பெட்டியில் இருக்கும் ஒவ்வொரு பொருளையும் புட்ச் கோபத்துடன் கீழே எடுத்துப் போடுகிறான். 'அது என் அப்பாவோட கடிகாரம். அதை எங்கேயாவது மறந்துவெச்சுடாதேன்னு சொன்னேனே, கேட்டியா?' என்று கோபத்தோடு அந்த அறையில் இருக்கும் டி.வியைத் தூக்கிப் போட்டு உடைக்கிறான். அவள் பயத்தில் கத்துகிறான். 'உன்னைச் சொல்லித் தப்பில்ல! அந்தக்

கடிகாரம் எனக்கு எவ்வளவு முக்கியம்னு உன்கிட்ட சொல்லியிருக்கணும்" என்று சொல்லி, அங்கிருந்து கிளம்புகிறான் புட்ச். தன் வீடு இருக்கும் இடத்துக்கு வந்ததும், சற்றுத் தள்ளி காரை நிறுத்திவிட்டு, பின்புறப் பாதை வழியாக நடந்து, பூட்டியிருக்கும் வீட்டை மெதுவாகத் திறந்து உள்ளே நுழைகிறான். மேஜை மீது இருக்கும் தன் அப்பாவின் கைக்கடிகாரத்தை எடுத்து அணிந்துகொண்டு, அடுப்பங்கரைப் பக்கம் வருகிறான். அங்கே ஒரு பெரிய துப்பாக்கி இருக்கிறது. கழிப்பறையில் நீரின் சத்தம் கேட்கிறது. அந்தத் துப்பாக்கியை எடுத்துக் கழிப்பறையை நோக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு புட்ச் நிற்கிறான். உள்ளிருந்து வின்சென்ட் வருகிறான். சற்று நேரம் ஒருவரை ஒருவர் அதிர்ச்சியுடன் பார்த்திருக்க, எதிர்பாராத தருணத்தில் புட்ச் அவனைச் சுட்டுக் கொல்கிறான். பிறகு, வேகமாக அங்கிருந்து வெளியேறி, காதலி இருக்கும் இடத்துக்கு வருகிறான். இருவரும் அவசரமாக பைக்கில் கிளம்புகிறார்கள்.

போனியின் நிலைமை: 'மார்செலஸ் வாலஸ்னா யாருன்னு தெரியுமா?' என்று கேட்டபடி, ஜால்ஸ் ஓர் இளைஞனைக் கொன்ற காட்சி மறுபடி தொடங்குகிறது. அச்சமயம், அந்த வீட்டின் இன்னொரு அறையில் வேறொரு இளைஞன் துப்பாக்கியுடன் ஒளிந் திருக்கிறான். பைபிள் வசனத்தைச் சொல்லி ஜால்ஸ் இவனைச் சுட்டுக் கொன்றதும், சற்று நேரம் அமைதி நிலவுகிறது. அந்தச் சமயம், ஒளிந்திருக்கும் இளைஞன் துப்பாக்கியுடன் வெளியே வந்து வின்சென்ட்டையும் ஜால்ஸையும் படபடவென்று சுடுகிறான். பதற் றத்தில் ஒரு தோட்டாசூட இரு வர் மேலும் படாமல், குண்டுகள் சுவரில் பாய்கின்றன. அடுத்த விநாடியே ஜால்சும் வின்சென்ட் டும் அவனைச் சுட்டுக் கொல்கிறார்கள். ஜால்ஸ் தன் மீது படா மல் சுவரில் பதிந்த தோட்டாக் களை ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்து, "இது கடவுளுடைய அற்புதம்" என்கிறான். பின்னர், அறையில் மீதம் இருக்கும் ஓர் இளைஞனை அழைத்துக்கொண்டு இருவரும் கிளம்புகிறார்கள். காரின் பின் இருக்கையில் அந்த இளைஞன் அமர்ந்திருக்க, ஜால்ஸ் காரை ஓட்ட, வின்சென்ட் அவன் பக்கத் தில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டு வருகிறான். தான் நூலிழையில் உயிர்பிழைத்ததைப் பற்றிப் பேசும் ஜால்ஸ், "இந்தச் சம்பவத்தால் என் கண்கள் திறந்துவிட்டன. இன்றோடு இந்த வேலையிலிருந்து விலகப் போகிறேன்" என்கிறான். வின்சென்ட், "அது கூடாது" என்று சொல்லியபடி திரும்பி, பின்னால் இருக்கும் இளைஞனிடம், "இது பத்தி நீ என்ன நினைக்கிறே?" என்று கை நீட்டிக் கேட்கும்போது, கையிலிருந்த துப்பாக்கி தவறுத லாக வெடிக்கிறது. பின் ஸீட் இளைஞன் தலை சிதறி இறக்கிறான். கார் முழுக்க ரத்தம்!

அருகில் இருக்கும் ஜிம்மி என்பவனின் வீட்டுக்கு காரைக் கொண்டுவருகிறார்கள். காரைச் சுத்தப்படுத்தி, ரத்தம் படிந்த ஆடைகளை மாற்றிக்கொண்டு, புதிய உடையில் ஜால்சும் வின்சென்ட்டும் கிளம்புகிறார்கள்.

வழியில் ஏதாவது சாப்பிடலாம் என்று, ஓர் உணவுவிடுதிக்கு வருகிறார்கள். "இன்றோடு இது மாதிரியான வேலைகள் செய் வதை விடப்போறேன்" என்று திரும்பவும் சொல்கிறான் ஜால்ஸ். "இந்த வேலையை விட்டுட்டு என்ன செய்யப் போற?" "அதான் யோசிச்சிட்டு இருக்கேன். முதல்ல இந்த தூக்கேஸை மார்செலஸ் கிட்ட ஒப்படைக்கணும்!" "சரி, நான் பாத்ரூம் போயிட்டு வந்துட றேன்" என்று சொல்லிவிட்டு வின்சென்ட் போக, ஜால்ஸ் ஆழ்ந்த யோசனையில் அமர்ந்திருக்கிறான். அப்போது அந்த ஓட்டலில் காபி அருந்திக்கொண்டு இருந்த ஓர் இளைஞனும் அவனது காதலியும் தங்கள் துப்பாக்கிகளை உயர்த்தி, "யாரும் அசையாதீங்க. நாங்க கொள்ளையடிக்கப் போறோம்" என்று கத்துகிறார்கள். படத்தின் தொடக்கத்தில் நிகழ்ந்த காட்சி முடிந்த இடத்திலிருந்து மீண்டும் தொடங்குகிறது.

ஒரு பெரிய பிளாஸ்டிக் பையை எடுத்து, எல்லோரது பர்ஸையும் அதற்குள் போடுமாறு மிரட்டு கிறான் இளைஞன். ஜால்ஸ் தன் னிடம் இருக்கும் துப்பாக்கியை எடுத்து மெதுவாக மேஜைக்குக் கீழே வைத்துக்கொண்டு, பர்ஸைக் கொடுக்கிறான். ஜால்ஸை நோக் கித் துப்பாக்கியை நீட்டும் இளைஞன், "அந்தப் பெட்டியில் என்ன இருக்கு?" என்று கேட்கிறான். "அதில் என் முதலாளியோட அழுக்குத் துணி இருக்கு" "மூணு எண்ணுறதுக்குள்ள அதைத் திற. இல்லேன்னா மூஞ்சியிலேயே சுடுவேன்!" என்று இளைஞன் சொல்ல, ஜால்ஸ் பதற்றமில்லாமல் தூக்கேஸை எடுத்து அவனிடம் கொடுக்கிறான். அதைத் திறக்கும் இளைஞன், அதிலிருந்து வரும் ஒளியைப் பார்த்துப் பிரமித்து நிற்கிற கணத்தில், அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து அவன் முகத்தில் துப்பாக்கியை வைக்கிறான் ஜால்ஸ். "நான் முன்னே மாதிரி இருந்தா, உன்னைச் சுட்டிருப்பேன். இப்ப மனசு மாறி இருக்கிறதால உன்னைக் கொல்ல மாட்டேன். ஓடிப் போ!"

என்கிறான். அந்த இளைஞன் தன் காதலியுடன் கிளம்பிச் செல்ல, ஜூல்சும் வின் சென்ட்டும் தங்களிடம் இருக்கும் துப்பாக்கிகளை உடைக்குள் மறைத்துக்கொண்டு, மார்க்செலஸிடம் ஒப்படைக்க வேண்டிய தூக்கேசுடன் அங்கிருந்து கிளம்புகிறார்கள். படம் நிறைவடைகிறது.

கதையை வரிசையாகச் சொல்லாமல், முன்பின் மாற்றிச் சொல்வதால் இப் படம் சுவாரஸ்யம் மிகுந்ததாக மாறுகிறது. ஜூல்சும் வின்சென்ட்டும் ஓர் அறையில் இருவரைக் கொன்று, தூக்கேசை எடுத்துக்கொண்டு, இன்னொருவனைக் காரில் அழைத்துச் செல்கிறார்கள். வழியில் அவனையும் கொன்று, ஜிம்மி வீட்டுக்குப் போய், உடை மாற்றி, ஓட்டலுக்கு வருகிறார்கள். அங்கிருந்து மார்க்செலஸிடம் பெட்டியைக் கொடுப்பதற்காக மதுபான விடுதிக்கு வருகிறார்கள். அங்கே குத்துச்சண்டை வீரனான புட்சுடன் பேரம் பேசுகிறான் மார்க்செலஸ். ஒப்புக்கொண்ட படி தோற்காமல் ஜெயித்துவிடும் புட்சு, தன் காதலியுடன் தப்பித்து ஓடுகிறான். இப்படி வரிசையாக இருந்திருக்கவேண்டிய கதை, மாற்றி மாற்றிச் சொல்லப்படுவதன் மூலம், திரைக்கதையில் புதிய உத்தி அறிமுகப்படுத்தப்பட் டுள்ளது. கதையின் இடையிலேயே கொல்லப்படும் வின்சென்ட், கதையின் கடைசியில் மீண்டும் வருகிறான்.

நாவலின் அத்தியாயங்கள் போல் பிரிக்கப்பட்ட இப்படத்தில் தூக்கேசும் தங்கக் கடிகாரமும் கதையின் போக்கைத் தீர்மானிக் கின்றன. போரில் இறந்துபோன அப்பாவின் தங்கக் கடிகாரத்தைச் சிறுவனான புட்சிடம் கொடுக்கிற காட்சி

கனவாக வருவதும், பைபிள் வசனத்தைச் சொல்லிக் கொலை செய்வதும், அதே வசனத்தை அர்த்தம் புரிந்து சொல்லிக் கடைசியில் மன்னிப்பதும் புதிய உத்திகள். சிறந்த பின்நவீனத்துவப் (Post Modernism) படமாகவும் கருதப்படுகிறது இப்படம். சிறந்த திரைக்கதைக்கான ஆஸ்கர் விருதையும் சிறந்த படத்துக்கான கேன்ஸ் திரைப்பட விழாவின் 'தங்கப் பனை' விருதும் பெற்ற இந்த அமெரிக்க நாட்டுப் படம்

1994ல் வெளியானது. ஜிம்மியாக சிறுவேடத்தில் நடித்து இந்தப் படத்தை இயக்கியவர் குயென் டின் டரன்டினோ (Quentin Tarantino).

மனித உணர்வுகளில் மோச மானதெனப் பழிவாங்கும் உணர் வைச் சொல்லலாம். வன்முறை எங்கு நடந்தாலும், அதன் பின்னால் பழிதீர்க்கும் நோக்கமே முதன்மையாக இருக்கிறது. ஜூல்ஸ் கடைசியில் பைபிள் வசனத்தைச் சொல்லி மன்னிக்கையில், குற்றமும் பழிதீர்த்தலும் மறைந்து மனித மனத்தினுள் இருக்கும் கடவுள் தன்மை வெளிப்படுகிறது. பழிதீர்ப் பவரைவிட மன்னிப்பவரே வலிமையானவர். மன்னிக்கும் தருணம் அற்புதமானது. அந்த அற்புதமான குணம் நம்மில் எத்தனை பேருக்கு இருக்கிறது?

குயென்டின் டரன்டினோ

அமெரிக்காவிலுள்ள டென்னிஸே என்னுமிடத்தில், 1963-ல் பிறந்தார். 1971-ல் குடும்பம் அங்கிருந்து லாஸ் ஏஞ்சலீஸ் நகருக்குக் குடிபெயர்ந்தது. அங்குள்ள பள்ளியில் படித்த இவர், தனது 14-வது வயதில் முதல் திரைக் கதையை எழுதினார். 16 வயதில் பள்ளிப் படிப்பை விட்டு, அங்கிருந்த நாடக கம்பெனியில் சேர்ந்து, நடிப்பு பயின்றார். 22-வது வயதில், வீடியோ கேசட்டுகள் வாடகைக்குக் கொடுக்கும் கடையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தார். அங்கு வரும் வாடிக்கையாளருக்கு நல்ல படங்களைப் பரிந்துரைப்பதும், அதுபற்றி விவாதிப்பதும் திரைப்படத்தின் நுணுக்கங்களைக் கற்க உதவியாக இருந்தது. 1992-ல் தனது முதல் படத்தை எடுத்தார். "ஒரு நாவலாசிரியர் தன் கதையில் எந்த இடத்திலும் ஒரு விஷயத்தைப் பொருத்துவதற்கான முழுச் சுதந்திரத்துடன் இருக்கிறார். அதைத்தான் நான் என்படங்களில் செய்ய விரும்புகிறேன்" என்று சொல்லும் இவர், அமெரிக்காவின் முக்கியமான இயக்குநர்!

உலக சினிமா

செழியன்

உங்களுக்கென ஏதாவது லட்சியம் இருக்கிறதா? அதை நோக்கிச் சரியான பாதையில் இயங்குகிறீர்களா? ஓர் ஊரில் இரண்டு சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவன் பணக்காரனாக விரும்புகிறான். மற்றவன் சாமுராய் வீரனாக நினைக்கிறான். தவறான வழிகளால் அவர்கள் அடைந்ததையும், இழந்ததையும் பதிவு செய்யும்

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

கதைதான் 'Ugetsu Monogatari!'

உள்நாட்டுக் கலகம் நடக்கும் 16ம் நூற்றாண்டு. மலையடிவாரத்தில் இருக்கும் குடிசையில் வசிக்கும் கெஞ்சிரோ, தான் வணைந்த பீங்கான் பாத்திரங்களை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு இருக்கிறான். அவன் மனைவி மியாகி அவனுக்கு உதவுகிறாள். அப்போது தொலைவில் துப்பாக்கி வெடிக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. 'இனக் கலவரம் தொடங்கிடுச்சு. சண்டை துவங்குறதுக்குள்ள இது எல்லாத்தையும் வித்துட்டு வந்துடறேன்' என்கிறான் கெஞ்சிரோ. அப்போது பக்கத்து வீட்டில் இருக்கும் அவனது தம்பி தோபே வெளியில் வர, "நில்லுங்க. நீங்க சாமுராய் ஆகி என்ன செய்யப் போறீங்க? செய்யற தொழிலை ஒழுங்காச் செய்யுங்க" என்று சொல்லிக்கொண்டே பின்னால் வருகிறாள் அவன் மனைவி ஒஹாமா. அண்ணனும் தம்பியும் பீங்கான் பாத்திரங்கள் ஏற்றிய

வண்டியை இழுத்துக்கொண்டு நகரத்துக்குக் கிளம்புகிறார்கள். மறுநாள் கெஞ்சிரோ, பாணைகளை விற்றுக் கிடைத்த வெள்ளி நாணயங்களுடன் வருகிறான். மனைவி மகிழ்கிறாள். 'அவர் எங்கே?' என்று தோபே பற்றிக் கேட்கிறாள். "அவன் நகரத்தில் ஒரு சாமுராயைப் பார்த்தான். அவன் பின்னாலேயே போயிட்டான்" என்கிறான் கெஞ்சிரோ.

மனைவிக்கும் மகனுக்கும் புது உடை வாங்கிக் கொடுக்கிறான். மனைவி புது உடையை மகிழ்ச்சியுடன் அணிந்து பார்க்கிறாள். "இப்ப மகிழ்ச்சியா?" "நீங்க என்சூட இருந் தாலே போதும். வேற எதுவும் வேணாம்" என்கிறாள் அவள். "நான் இன்னும் நிறையச் சம்பாதிக்கணும்" என்கிறான். "நம்மகிட்டே நிறையப் பணம் இருக்கு. இது போதுமே! நீங்க போனதும் ஊர்த் தலைவர் வந்திருந்தார். 'நாளைக்கு அந்தக் கலவரக்காரங்க இங்கே வந்தாலும் வருவாங்க, ஜாக்கிரதையா இருங்க'ன்னு சொல்லிட்டுப் போனார்" என்கிறாள். "போர் நடக்கிறதுதான் வியாபாரத்துக்கு நல்லது!" என்கிறான். "இந்த நேரத்தில் வியாபாரத்துக்குப் போய், உங்களுக்கு ஏதாவது ஆயிட்டா..." "முதல்ல மோசமா கற்பனை பண்ணதை நிறுத்து!" என்று கெஞ்சிரோ சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும்போதே, தோபே ஏமாற்றத்துடன் வருகிறான். அவன் மனைவி அவனைத் திட்டுகிறாள்.

கெஞ்சிரோ பாணைகள் செய்யத் துவங்குகிறான். அவள் மனைவி அவனுக்கு உதவியாகச் சக்கரம் சுழற்றுகிறாள். வேலை செய்யும்போது அருகில் வரும் மகனை கெஞ்சிரோ விரட்டுகிறான். "நீங்க இப்ப ஆளே மாறிட்டீங்க. அடிக்கடி எரிச்சல்படுறீங்க. நாம அமைதியா வேலை பார்க்கலாமே! நான், நீங்க, குழந்தை மூணு பேரும் மகிழ்ச்சியா சேர்ந்து இருந்தா அதுவே போதும்!" என்கிறாள் மனைவி. அன்று பகல் முழுக்க வேலை செய்து களைத்துப் போய்த் தூங்குகிறார்கள். அன்று இரவு, அவர்கள் இருக்கும் பகுதிக்கும் கலவரம் பரவுகிறது. கலவரக்காரர்கள் மக்களிடம் இருக்கும் விலை உயர்ந்த பொருட்களைக் கொள்ளை அடித்து, பெண்களையும் தூக்கிச் செல்வதால், எல்லோரும் பயந்து ஓடுகிறார்கள். கெஞ்சிரோ, தோபே இருவரும் தங்கள் மனைவியரோடு மலையடிவாரத்தில் ஒளிந்திருக்கிறார்கள். கலவரக்காரர்கள் போன பின்பு, தயாரான தனது பீங்கான் பாத்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டு கெஞ்சிரோ, தோபே, ஒஹாமா மூவரும் கிளம்புகிறார்கள். கெஞ்சிரோ தன் மனைவி, மகனிடம், "நாங்க கை நிறையப் பணத்துடன் இன்னும் பத்து நாள் வந்துடுவோம்" என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்புகிறான்.

தாங்கள் கொண்டுவந்த பீங்கான் பொருட்களை நகரத்துச் சந்தையில் போட்டு விற்கிறார்கள். அப்போது அங்கு அழகிய இளம் பெண் ஒருத்தி, வேலைக்காரப் பெண்ணுடன் வருகிறாள். கெஞ்சிரோ அவளது அழகில் பிரமித்துப் போய், அசையாமல் அவளையே பார்க்கிறான். உடன் வந்திருக்கும் பெண், "நாங்க இருக்கும் இடம் பக்கத்துலதான் இருக்கு.

எங்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களை நீங்க அங்கே கொண்டுவந்து தர முடியுமா?" என்று கேட்கிறாள். கெஞ்சிரோ சம்மதிக்கிறான். அப்போது அந்தப் பக்கமாகக் குதிரையில் வீரர்கள் வர, சாமுராய் ஆகும் ஆசையோடு, பொருட்கள் விற்ற பணத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அவர்களை நோக்கி ஓடுகிறான் தோபே. "போகாதீங்க" என்று கத்தியபடியே அவன் பின்னால் ஓடுகிறாள் ஒஹாமா. சந்தையின் கூட்டத்தில் ஓடி ஒளியும் தோபே, அங்கிருக்கும் ஒரு கடையில் கவச உடைகளையும் குத்தீட்டியையும் வாங்குகிறான். அவனைத் தேடி ஊருக்கு வெளியே வந்துவிடும் ஒஹாமா கலவரக்காரர்களிடம் மாட்டிக்கொள்கிறாள். அவர்கள் அவளைப் பலாத்காரம் செய்து, தங்கள் கையில்

இருக்கும் காசை அவளருகில் வைத்துவிட்டுச் செல்கிறார்கள். அவள் தனியே அமர்ந்து அழுகிறாள்.

அன்று மாலை, கெஞ்சிரோ தன்னிடம் இருக்கும் பீங்கான் பாத்திரங்களை எடுத்துக்கொண்டு அழகியின் வீட்டுக்கு வருகிறான். அந்த இடமே விநோதமாக இருக்கிறது. கெஞ்சிரோ தயக்கத்துடன் உள்ளே செல்கிறான். அழகிய பெண்கள் பலர் அங்கே இருக்கிறார்கள். அவர்களைக் கெஞ்சிரோ ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும்போது, அந்த அழகி உள்ளிருந்து வருகிறாள். "வாங்க" என்று அவன் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் செல்கிறாள். "சந்தையில் உங்க பீங்கான் பொருட்களைப் பார்த்ததும், என் கண்ணையே என்னால நம்ப முடியல. அதைப் பாராட்டத்தான் உங்களை நான் சந்திக்கணும்னு நினைச்சேன்" என்கிற அவள், அவனை அறைக்குள் அழைத்துச் சென்று,

அவன் அருகில் அமர்கிறாள். "உங்க திறமையெல்லாம் ஒரு சின்ன கிராமத்துல மறைஞ்சிருக்கலாமா? நீங்க உங்க திறமையை மேலும் வளர்த்துக்கணும்!" என்கிறாள். "அதுக்கு நான் என்ன செய்யணும்?" என்று இவன் கேட்க, "உங்க காதலை அவங்ககிட்ட சொல்லி, அவங்களைத் திருமணம் பண்ணிக்குங்க" என்று அருகில் இருக்கும் வேலைக்காரப் பெண் சொல்லிவிட்டு எழுந்து செல்கிறாள். கெஞ்சிரோ ஆச்சர்யமாக அழகியைப் பார்க்க, அவள் காதலுடன் அவன் மேல் சாய்கிறாள். கெஞ்சிரோ அன்று முதல் அங்கேயே தங்குகிறான். கிராமத்தில் அவன் மனைவியும் குழந்தையும் உணவுக்கே கஷ்டப்படுகிறார்கள். கலவரக்காரர்கள் வீடு புகுந்து, இருப்பதையும் கொள்ளையடித்துச் செல்கிறார்கள்.

இன்னொருபுறம், தோபே கவச உடை அணிந்து, கையில் குத்தீட்டியுடன் போர் வீரர்கள் இருக்கும் பகுதியில் சுற்றித் திரிகிறான். ஒருநாள், கொல்லப்பட்ட எதிரிப் படைத் தளபதியின் துண்டிக்கப்பட்ட தலையை எடுத்துக்கொண்டு, தங்கள் படைத் தலைவரைச் சந்திக்கிறான். தானே போரிட்டுக் கொன்றதாகச் சொல்கிறான். அதிகாரிகள் அதை நம்பி, அவனை படைப் பிரிவின் தளபதியாக நியமிக்கிறார்கள். தோபே, ஒரு தளபதியாகக் குதிரையில் அமர்ந்து, வீரர்கள் புடைதழ் பவனி வருகிறான். வரும் வழியில் வெற்றியைக் கொண்டாட, விலைமாதர் விடுதிக்குப் போகிறான். அங்கே உல்லாசமாக இருக்கும்போது, தன்

மனைவி அங்கே இருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சி அடைகிறான். "ஒஹாமா... நீயா!" "நீங்கதான் இப்ப சாமுராய். கடைசியா உங்க கனவு நிறைவேறிடுச்சா? உங்களை மாதிரி நானும் நல்ல உடை, நிறைய பணத்தோட வசதியா இருக்கேன். இதைத்தானே நீங்க எதிர்பார்த்தீங்க? உங்க சுயநலம் உங்க மனைவியையே உங்களுக்கு எப்படிக் கொடுத்திருக்கு, பார்த்தீங்களா? வாங்க, நீங்க இன்னிக்கு என்னோட வாடிக்கையாளர்" என்று தரையில் விழுந்து அழுகிறான். "ஒஹாமா! நீ இல்லாம என் வெற்றிக்கு அர்த்தமே இல்ல!" என்கிறான் தோபே. "என் கௌரவத்தை உங்களால திருப்பிக் கொண்டுவர முடியுமா? நான் சாகிறதுதான் சரியான வழி!" என்று அவள் அழ, தோபேயும் அழுகிறான்.

அழகியுடன் உல்லாசமாக வாழ்ந்துகொண்டு இருக்கும் கெஞ்சிரோ, அவளுக்கு அழகிய உடைகளும் ஆபரணங்களும் வாங்கிக் கொடுக்கிறான். அவள் மகிழ்கிறாள். ஆனாலும், கெஞ்சிரோவுக்கு ஊரில் இருக்கும் தன் மனைவியின் நினைவு வர, சோகமாகிறான். அவள் ஏன் என்று கேட்க, அவன் விஷயத்தைச் சொல்லி, உடனே தான் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்கிறான். அவன் போகக் கூடாது என்று அவள் தடுக்க, கெஞ்சிரோ ஒரு கத்தியை எடுத்து வீசி, அவளைப் பயமுறுத்திவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறுகிறான்.

எல்லாம் இழந்தவனாக, தன் வீட்டுக்குத் திரும்புகிறான். வீட்டுக்குள் எல்லாம் சிதறிக் கிடக்கின்றன. அவன் மனைவி சமைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாள். அவனைக் கண்டதும், அவள் அழுதுகொண்டே ஓடி வந்து அவனைக் கட்டிக்கொள்கிறாள். அங்கிருந்து, மகன் தூங்கும் இடத்துக்கு வந்து, அவனைக் கண் கலங்கக் கொஞ்சுகிறான் கெஞ்சிரோ. கணவனுக்குச் சாப்பிட உணவு தருகிறாள் அவள். "இங்கேயிருந்து போனதில் இருந்து மன அமைதியே இல்லை. இப்பதான் அமைதியா இருக்கு" என்று சொல்லிக்கொண்டே அசதியில் படுத்து உறங்குகிறான்.

மறுநாள், பொழுது விடிந்ததும் ஊர்த் தலைவர் வருகிறார். "ஐயா! நான் இல்லாதபோது நீங்க என் குடும்பத்துக்கு ஆதரவா இருந்ததுக்கு நன்றி" என்கிறான். ஊர்த் தலைவர் வந்திருப்பதைச் சொல்ல, மனைவியை அழைக்கிறான். "நீ கனவு எதுவும் கண்டியா கெஞ்சிரோ?" என்கிறார் அவர். "ஏன் அப்படிக் கேக்குறீங்க?" "உன் மனைவியைக் கலவரத்தில் கொன்னுட்டாங்க. நீ திரும்பி வற்றதை மட்டும் அவள் பார்த்திருந்தா ரொம்ப சந்தோஷப்பட்டிருப்பா" என்கிறார். கெஞ்சிரோ அதிர்ச்சி அடைகிறான். "அவ இறந்ததில் இருந்து உன் மகன் என் வீட்டுலதான் இருக்கான். நேத்து ராத்திரி அவனைக் காணாம தேடினேன். இங்கே வந்து படுத்திருக்கான்" என்று அவர் சொல்ல, கெஞ்சிரோ முதல் நாள் இரவு நடந்ததை எல்லாம் நம்ப முடியாமல் உறைந்து போய் அமர்ந்திருக்கிறான். பின்பு எழுந்து, மனைவி புதைக்கப்பட்ட இடத்துக்குப் போய் அழுகிறான். பிறகு வீட்டுக்கு வந்து, பாணை செய்யத் துவங்குகிறான்.

இன்னொருபுறம், சாமுராய்க்கான கவசங்களை ஆற்றில் போட்டுவிட்டு, தோபே தன் மனைவியுடன் கிராமத்துக்குத் திரும்பி வருகிறான். தன் அண்ணனுடன் சேர்ந்து, பாணை வனைகிறான். தனியாக அமர்ந்து விளையாடிக்கொண்டு இருக்கிற தன் மகனைப் பார்த்து, அன்புடன் அவன் அருகில் போகிறான் கெஞ்சிரோ. அந்தப் பையன் சாப்பிடுவதற்காக ஒஹாமா ஒரு கிண்ணத்தில் உணவை வைத்துக் கொடுக்கிறான். சிறுவன் அந்த உணவை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிப் போய், அருகில் இருக்கும் தன் அம்மாவின் சமாதியில் வைத்து வணங்குகிறான். இசை பெருக, படம் நிறைவடைகிறது.

ஓர் எளிய கதையின் வழியாக சாதாரண மனிதர்களின் விருப்பங்களையும், பணத்தை நோக்கி ஓடும்போது குடும்ப உறவுகளில் நேரும் இழப்புகளையும் சொல்லும் இந்தப் படம் முடிவடையும்போது நம்மைக் கலங்க வைத்துவிடுகிறது. ஒஹாமா பலாத்காரம் செய்யப்பட்ட பின், ஏரிக்கரையில் மணலில் பதிந்த அவளது செருப்புகளைக் காட்டுவதும், கெஞ்சிரோவின் மனைவி மியாகி இறந்த பின், பாணை வனைவதற்காகச் சக்கரம் சுற்றும் இடத்தில் வெற்று இருக்கையைக் காட்டுவதும், இந்தப் படம் வெளிவந்த காலத்தில் புதுமையான பதிவுகள். 'நிலா ஒளியும், மழையும்' என்கிற பழைய நாட்டுப்புற நீதிக் கதையை அடிப்படையாகக்கொண்டு எடுக்கப்பட்ட இந்தப் படத்தில், கேமராவின் நகர்வும், ஒளியும் இருளும் சேர்ந்த உட்புறக் காட்சிகளும் அருமை. பனிப் புகையில் படகில் வருகிற காட்சி நாட்டுப்புறக் கதையைக் கேட்கையில் நம் மனதில் ஏற்படும் சித்திரம் போன்ற உணர்வைத் தருகிறது. வெனிஸ் திரைப்பட விழாவில் வெள்ளிச் சிங்கம் விருது பெற்ற இந்தப் படம், 1953ம் வருடம் வெளியானது. உலக சினிமாவின் முக்கியமான திரைப்படமாக கருதப்படும் இந்த ஜப்பான் நாட்டுப் படத்தின் இயக்குநர் கென்ஜி மிசோகுச்சி (Kenji Mizoguchi)

ஒருமுறை, கிராமத்திலிருந்து சென்னைக்கு வந்த முதியவர் ஒருவர், நகரத்தின் நெரிசலைப் பார்த்து, "எப்பப் பார்த்தாலும் போய்க்கிட்டே இருக்காங்களே! அப்படி எங்கேதான் போறாங்க?" என்று கேட்டார். அந்தக் கேள்வி சிரிக்கவைத்தாலும், யோசிக்கவும் வைத்தது. பணத்துக்காக, புகழுக்காக ஓடும் இந்த ஓட்டப்பந்தயத்தில் வெற்றிக் கோட்டைத் தொட்டதும் திரும்பிப் பார்த்தால், அன்பு காட்டிய யாரும் அருகில் இருப்பதில்லை. இன்றைக்கும், வெற்றி பெற்ற எத்தனை பேர் குடும்ப உறவுகளையும் வென்றவர்களாக இருக்கிறார்கள்? வெற்றிக்கென ஒரு விலை இருக்கலாம்; ஆனால், அது நம் கஷ்டத்திலும் உடன் இருந்தவர்களின் அன்பாக

கென்ஜி மிசோகுச்சி

ஜப்பானின் தலைநகரான டோக்கியோவில், 1898ல் எளிய நடுத்தரக் குடும்பத்தில், ஒரு தச்சரின் மகனாகப் பிறந்தார். குடும்ப வறுமை காரணமாக, இவரது மூத்த சகோதரியைத் தத்துக் கொடுத்தனர். தத்து எடுத்தவர்கள் அந்தப் பெண்ணை ஜப்பானில் உள்ள விலைமாதர் விடுதியான கெய்வா இல்லத்துக்கு விற்றனர். இந்தச் சம்பவம் இவரை மிகவும் பாதித்தது. தனது 13வது வயதில் பள்ளிப் படிப்பை விட்டு, ஒரு மருந்துக் கடையில் வேலைக்குப் போனார். 1913ல் ஓவியம் கற்றுக்கொண்டு, விளம்பர நிறுவனம் ஒன்றில் வடிவமைப்பாளராகப் பணிபுரிந்தார். 1920ல், டோக்கியோவின் திரைப்படங்களில் பெண் வேஷமிடும் நடிகராக வேலைக்குச் சேர்ந்தார். பிறகு உதவி இயக்குநராக மூன்று வருடங்கள் பணியாற்றிய பின், 1923ல் தனது முதல் படத்தை எடுத்தார். நீண்ட காட்சிகள் எனப்படும் mise-en-scene முறையை அதிகம் பயன்படுத்தி 'ஒரு காட்சி ஒரு ஷாட்' என்ற முறையில் அதிகம் எடுத்த இவரது பாணி பிரபலமானது. பெண்களின் பிரச்சனைகளைப் பற்றியே அதிகம் படம் எடுக்கும் இவர், தனது 30 வருட திரைப்பட வாழ்வில் 80க்கும் அதிகமான படங்களை எடுத்தார். ஜப்பானிய சினிமாவின் பிதாமகர்களில் ஒருவரான இவர், தனது 58வது வயதில் மறைந்தார்!

உலக சினிமா

செழியன்

தி பியானோ டீச்சர்

அன்பைச் சொல்ல பல வழிகள் இருக்கின்றன. ஆனால், தன்மனதில் இருப்பதைச் சொன்னால் நம் மதிப்பு குறைந்துவிடுமோ என்று நினைப்பவர்கள், தங்களையும் தங்களை நேசிப்பவர்களையும் வருத்தத்தில் ஆழ்த்திவிடுகிறார்கள். அந்த வேதனையில் ஒரு சுகத்தையும் உணர்கிறார்கள். அத்தகைய மன நோயில் இருக்கும் 30 வயது இசை ஆசிரியைக்கும், 20 வயதான ஒரு மாணவனுக்கும் இடை யிலான அன்பின் கதை, 'The Piano Teacher!'

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

இசை ஆசிரியையான எரிக்கா தனது வகுப்பு முடிந்து வீடு திரும்புகிறாள். வீட்டில் அம்மா அவளை அறைக்குள் போக விடாமல் வழி மறிக்கிறாள். "வகுப்பு முடிஞ்சு மூணு மணி நேரம் ஆச்சு. இவ்வளவு நேரம் எங்கே போயிட்டு வரே?" என்று சந்தேகத்துடன் அவளது தோள்பையைப் பறித்து, அதனுள் இருக்கும் பொருட்களைப் பரிசோதிக்கிறாள். அம்மாவுக்கும் பெண்ணுக்கும் சண்டை துவங்கு கிறது. இரவு, அறையில் தனியாக அமர்ந்திருக்கும் அம்மா, "கையை ஒடிக்கணும். பெத்த அம்மாவையே அடிக்கிற. உன் இஷ்டத்துக்கு என்ன செய்யணுமோ, செஞ்சுக்க. நான் இனிமே எதுவும் கேட்க மாட்டேன்" என்று அழுகிறாள். "மன்னிச்சுக்கம்மா" என்று அம்மாவின் அருகில் அமர்ந்து, தன் தவற்றை உணர்ந்து அழுகிறாள் எரிக்கா.

மறுநாள், ஒரு வீட்டில் நடக்கும் இசை நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொள்வதற்காக எரிக்கா தன் அம்மாவுடன் போகிறாள். அங்கே க்ளீமர் என் னும் இளைஞன் அவளை வர வேற்று அழைத்துச் செல்கிறான். பெரிய இசைமேதைகள் எழுதிய இசைக் குறிப்புகளை வாசிக்கும் அந்த நிகழ்ச்சியில் எரிக்கா அற்புதமாக வாசிக்கிறாள். அனைவரும் அவள் வாசிப்பைப் பாராட்டிக் கை தட்டுகிறார்கள். அவள் வாசித்து முடித்ததும், க்ளீமர் அவள் அருகில் வந்து அவளைப் பாராட்டுகிறான். கொஞ்ச நேரம் இசை பற்றிப்பேசுகிறார்கள். இருவருக்கும் ஓர் அறிமுகம் ஏற்படுகிறது. மீண்டும் இசை நிகழ்ச்சி துவங்க, இந்த முறை க்ளீமர் வாசிக்கிறான். "இன் ஜினியருக்குப் படித்துக்கொண்டு இருந்தாலும், இசையில் க்ளீமர் மிகச் சிறந்தவன்" என்று சொல்லி ஒருவர் அறிமுகப்படுத்த, "அவர் கொஞ்சம் கூடுதலாக என்னைப் பத்திச் சொல்லிட்டார். பேரா சிரியர் எரிக்கா வாசிச்சதைக் கேட்டதும் நான் இரண்டுமடங்கு கத்துக்குட்டியா உணர்வேன்" என்று சொல்லும் அவன், எரிக்கா வைக்

கவர்வதற்காக அவளுக்குப் பிடித்த இசை மேதையின் இசையை வாசிக்கிறான்.

எரிக்காவைக் கவர் நினைக்கும் க்ளீமர், அவள் வகுப்பிலேயே மாணவனாகச் சேர்கிறான். வகுப்புக்குள் வரும் அவனைப் பார்க் காமல் ஜன்னல் பக்கமாக திரும்பி நிற்கிறாள் எரிக்கா. "நான் உங்க கவனத்தைக் கவரணும்னுதான் போராடறேன். உங்களுக்காகவே நான் படிப்பைப் பொருட்படுத்தாம இங்கே வந்திருக்கேன். அன் னிக்கு நீங்க வீட்ல வாசிச்சதைக் கேட்டதில் இருந்து என் மனசுக்கு ரொம்பவும் நெருக்கமாயிட்டிங்க!" என்கிறான் க்ளீமர்.

"பொய் சொல்றதை நிறுத்து. அடுத்த முறை வரும்போது வேற இசைக் குறிப்புகளைக் கொண்டு வா!" என்று பேச்சை மாற்றுகிறாள் எரிக்கா.

வகுப்பு முடிந்து அவன் அங்கிருந்து வெளியேறுகிறான். வாசல் வரைக்கும் வரும் அவள், அவன் எங்கு போகிறான் என்பதைப் பார்க்கிறாள். அவன் விளையாடுவதற்காகக் கிளம்புகிறான். பின்னா லேயே நடந்து மைதா னத்துக்கு வருகிறாள். அவன் விளையாடுவதைத் தொலைவிலிருந்து பார்க் கிறாள்.

மறுநாள், பெரியஇசை நிகழ்ச்சிக்கான ஒத்திகையில் க்ளீமரும் எரிக்காவின் இன்னொரு மாணவியும் கலந்துகொள்கிறார்கள்.

மாணவி பயத்தில் அழுதுகொண்டே இருக்கிறாள். க்ளீமர் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லி, அவளைத்தொட்டு அழைத்து வந்து பியானோ அருகில் அமர்த்தி, அருகில் தானும் அமர்கிறான். எரிக்கா எரிச் சலோடு அரங்கத்திலிருந்து கிளம்பி, மாணவர்கள் தங்கள் மேல்கோட்டை கழற்றி வைத்திருக்கும் அறைக்கு வருகிறாள். ஒரு கண்ணாடி வளையலை நொறுக்கி, அதை அந்த மாணவியின் கோட் பாக்கெட்டில் போட்டுவிட்டு, அரங்கத்துக்கு வந்து, எதுவும் தெரியாதவள் போல் அமர்ந்துகொள்கிறாள். ஒத்திகை முடிந்ததும் க்ளீமர், எரிக்காவிடம் வந்து பேசிக்கொண்டு இருக்கிறான். அப்போது கையெல்லாம் ரத்தம் வழிய எரிக்காவின் மாணவி அழுதுகொண்டு வருகிறாள். "ரத்தத்தைப் பாத்லே எனக்குக் காய்ச்சல் வந்துடும். நீ போய் அவளுக்கு உதவி செய்" என்று க்ளீமரை அனுப்பி விட்டு, எரிக்கா அங்கிருந்து நழுவுகிறாள். என்ன நடந்திருக்கும் என்று க்ளீமருக்கு ஓரளவு புரிகிறது. அவள் தன் மேல் வைத்திருக்கும் அன்பு புரிகிறது. வேகமாக அவளைப் பின் தொடர்ந்து போகிறான். எரிக்கா ஒரு கழிவறைக்குள் போய் கதவைச் சாத்திக்கொள்கிறாள். காத்தி ருந்து, அவள் வெளியில் வந்ததும் அவளை அணைத்து முத்தமிடுகிறான்.

தன் அன்பைச் சொல்லும் எரிக்கா, "உனக்காக நான் ஒரு கடிதம் எழுதி வெச்சிருக்கேன். அதில் நீ எனக்கு என்னவெல்லாம் செய்யணும்னு எழுதி யிருக்கேன். அதை நீ படிக்கணும்" என்கிறாள்.

மறுநாள் வகுப்பில், அவள் அந்தக் கடிதத்தை அவனிடம் தருகிறாள். "தனியா இருக்கும் போது படி. இப்ப பியானோவை வாசி!"

அன்று, வகுப்பு முடிந்து எரிக்கா இரவில் வீடு திரும்ப, க்ளீமர் அவள் பின்னாலேயே வீட்டுக்குள் வருகிறான். "உனக் கென்ன பைத்தியமா?" என்கி றாள். "என்னைப் பைத்தியம் ஆக்கிட்டு, நீ அங்கிருந்து ஓடி வந்தா எப்படி? வா, எங்கேயாவது போய்ப் பேசலாம்!" "நீ அந்த கடிதத்தைப் படிச்சியா?" "எனக்குக் கடிதம்லாம் வேணாம். நான் பேசணும்!" "என் அன்பை மதிச்சேன்னா, முதல்ல இங்கே இருந்து போ. நாளைக்குப் பேசி ஒரு முடிவு செய்யலாம். சரியா?" என்று அவள் சொல்ல, அவன் கேட்காமல் அங்கேயே நிற்கிறான். எரிக்காவின் அம்மா கதவைத் திறந்து, இருவரையும் விநோத மாகப் பார்க்கிறாள். பின்பு, இரு வரும் வீட்டுக்குள் வந்து அறைக் குள் போய்க் கதவைச் சாத்திக் கொள்கிறார்கள். அம்மா ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் நிற்கிறாள். அறைக்குள் போனதும், அவன் எரிக்காவின் அருகில் வருகிறான். "முதல்ல கடிதத்தைப் படி!". என்றதும் படிக்கிறான். வக்கிரமான விருப்பங்களுடன் தன்னை அடித்துத் துன்புறுத்தச் சொல்லி எழுதியிருக்கும் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்ததும், எரிச்சல் அடைகிறான்.

"என் மேல உனக்குக் கோபமா க்ளீமர்? என்னை யாராவது துன்புறுத்தணும்கிற ஆசை எனக்குள் பல வருஷமா இருக்கு. நான் உனக்காகக் காத்திட்டு இருந்தேன், தெரியுமா?"

எனக்கு ஏதாவது கட்டளை இடு. உனக்கு என்னவெல்லாம் பிடிக்கும்? ஏதாவது பேசு!" என் கிறாள்.

"நீ ரொம்ப பாதிக்கப்பட்டு இருக்கே. உனக்குச் சிகிச்சை அவசியம். நான் உன்னைக் காதலிக் கிறேன். ஆனா, நீ எனக்குள்ளே ஓர் அருவருப்பை உண்டாக் கிட்டே!" என்று அவன் அங்கி ருந்து வேகமாகக் கிளம்புகிறான். அவன் போனதும், அம்மாவுடன் வந்து படுக்கையில் சோர்ந்து படுக்கிறாள் எரிக்கா. அம்மா அவ ளது செய்கை பற்றி வேதனை யுடன் புலம்புகிறாள்.

மறுநாள் காலையில், க்ளீமரைத் தேடி மைதானத்துக்கு வருகிறாள் எரிக்கா. "அந்தக் கடிதத்துக்காக என்னை மன்னிச்சுக்க, க்ளீமர்! நான் ஒரு முட்டாள். அப்படி எழுதியிருக்கக் கூடாது" என்று சொல்லும் அவள், அவன் காலடி யில் அமர்கிறாள். "உனக்கு நான் வேணாமா? க்ளீமர், நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். இனிமே உனக்குப் பிடிக்காத எதையும் நான் எழுத மாட்டேன்" என்கிறாள். "யாரா வது வரப்போறாங்க. முட்டாள் தனமா பண்ணாதே! எழுந்திரு" என்று அவள் கையைப் பிடித்துத் தூக்கிவிடுகிறாள். "யார் வந்தாலும் எனக்குக் கவலையில்லே. நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்" என்று அவனைக் கட்டிக்கொள்கிறாள். அவளை விலக்கும் அவன், "உன் மேல அருவருப்பான வாடை அடிக் குது" என்று சொல்லி அவமா னப்படுத்துகிறான். அவள் சோகத் துடன் வீடு திரும்புகிறாள்.

அன்று இரவு அவன், அவள் வீட்டுக்கு வந்து கதவைத் தட்டுகிறான். அவள் கதவைத் திறக்க, உள்ளே வரும் அவன், "நீ வக்கிரம் பிடிச்சவ! உனக்குள்ளே இருக்கிற நோயை எல்லோருக்கும் கொடுக்க ணும்னு நினைக்கிறியா?" என்கி றான். அம்மா எழுந்து வருகிறாள். அவன் அவளைப் பிடித்து அறைக் குள் தள்ளிக் கதவைப் பூட்டுகி றான். "நீதானே 'எங்கம்மாவைப் பொருட்படுத்தாதே'னு கடிதத் தில் எழுதியிருந்தே... அதான் அப்படிச் செஞ்சேன். அப்புறம் உன் முகத்தில் கடுமையா அடிக்க ணும்னு எழுதியிருந்தே இல்லே?" என்று சொல்லி, அவளைப் பலம் கொண்ட மட்டும் அடித்துக் கீழே வீழ்த்தி, அவள் கடிதத்தில் எழுதியிருந்த விருப்பங்களைநிறை வேற்றத் துவங்குகிறான். அவள் மூக்கிலிருந்து ரத்தம் வழிகிறது. "இன்னும் என்ன செய்யணும், சொல்லு?" "வேணாம், போதும்" என்று அழும் அவள், "நான்தான் அமைதியா போயிட்டேன்ல? அப்புறம் ஏன் திரும்ப வந்தே?" என்று கேட்க, அவளை இறுகக் கட்டிக்கொள்கிறான். "இதுவும் உன் நன்மைக்காகத்தான் செய்யறேன். காதல்னால இல்ல. தெரிஞ்சுக்க!" என்று சொல்லிவிட்டுப் போகிறான்.

மறுநாள், பெரிய இசை நிகழ்ச்சி துவங்குகிறது. அந்த நிகழ்ச்சிக்கு அம்மாவுடன் கிளம்பும் எரிக்கா, ஒரு கத்தியை எடுத்துத் தன் பர்சுக்குள் வைத்துக்கொள்கிறாள். பிரமாண்டமான அந்த அரங்கத்தின் வெளியில் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். எரிக்கா தன் அம்மாவை உள்ளே அனுப்பிவிட்டு, தான் மட்டும் தனியாக நின்று வாசலையே பார்த்திருக் கிறாள். அப்போது க்ளீமர் தன் குடும்ப உறுப்பினர் களுடன் வருகிறான் "பேரா சிரியரே, வணக்கம்! நீங்க வாசிக்கிறதைக் கேட்க என்னால் காத்திருக்க முடியாது" என்று சொல்லிவிட்டு, வேகமாக அரங்கத்துக்குள் போகிறான். அவன் போவதையே ஏமாற்றத்துடன் கண்கள் கலங்கப் பார்க்கும் அவள், தன் பர்ஸில் இருக்கும் கத்தியை எடுத்துத் தன் தோளில் குத்திக்கொள்கிறாள். ரத்தம் கசியத் துவங்க, அரங்கத்திலிருந்து வெளியேறி நடக்கிறாள். படம் நிறைவடைகிறது.

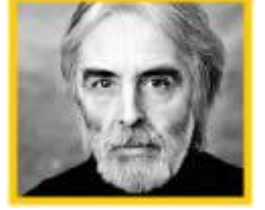
நகர வாழ்வின் தனிமையையும் சமூக மதிப்புகள் கருதி அடக்கப்பட்ட உணர்வுகளால் வெளிப்படும் மன நோயின் கூறுகளையும் இந்தப் படம் பதிவு செய்கிறது. வீட்டின் சாத்தப்பட்ட கதவுகளில் துவங்கி, அரங் கத்தின் சாத்தப்பட்ட கதவுகளுடன் முடிவடையும் இந்தப் படம், வெளிப்படுத்த முடியாமல் மூடி வைக்கப்பட்ட உணர்வுகளின் பதிவாகவும் இருக்கிறது. வகுப்பு முடிந்து வீட்டுக்கு வராமல் இரவுகளில் தனியே சுற்றித் திரியும் எரிக்கா, நீலப் படங்களைப் பார்ப்பதும், நெருக்கமாக இருக்கும் காதலர் களை ஒளிந்திருந்து பார்ப்பதும், தன் உணர்வுகளை வெளிப் படுத்த முடியாமல் தன் உடலை நறுக்கிக்கொள்வதும், அவளின் மன உணர்வுகளைத் தீவிரமாகச் சொல்லும் காட்சிகள். க்ளீமர் தன்னைப் புறக்கணித்துப் போன தும், படுக்கைக்கு வரும் எரிக்கா தன் அம்மாவைக் கட்டிக்கொண்டு அழும் காட்சி நம்மை நெகிழ வைக்கிறது. படம் முழுக்கக் கழிப்பறைகளில் நிகழும் காட்சிகளும், கடைசியில் எரிக்காவை க்ளீமர் தாக்குகிற காட்சிகளும் அதிர்ச்சி யானவை. பியானோவின் வாசிப்பு ஒரிடத்தில் கத்துவதி லிருந்து விசம்புவதைப் போல மாற வேண்டும் என்று நுணுக்க மாக இசை வெளிப்பாட்டைக் கற்றுத் தருகிற பெண் கடைசி யில், வாழ்க்கையில் வெளிப் படுத்த நினைக்கும் உணர்வுகளில் தோற்றுப்போவது பரிதாபத்தைத் தருகிறது.

தன்னைத் தானே வதைத்துக் கொள்வதில் இன்பம் காணும் sadomasochism எனும் மனஉணர் வில் வாழும் பெண்ணின் கதை யைச் சொல்லும் இந்தத் திரைப் படம், நோபல் பரிசு வாங்கிய எல்.ப்ரிதே ஜெலினெக் (Elfriede Jelinek) எனும் பெண் எழுத்தாள ரின் சுயசரிதையை அடிப்படை யாகக்கொண்ட நாவலின் திரை வடிவம். சிறந்த இசையுடன் 2001ல் வெளியான இந்தப் படம் கேன்ஸ் திரைப்பட விழாவில் சிறந்த நடிகை, சிறந்த நடிகர், கிராண்ட் பிரிக்ஸ் விருது என மூன்று விருதுகளைப் பெற்றது. இந்த ஆஸ்திரியா நாட்டுப் படத்தின் இயக்குநர் மைக்கேல் ஹெனகே (Michael Heneke).

'ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் தன்னை அழித்துக்கொள்வதில் மறைமுகமான ஓர் ஆர்வம் இருக்கிறது' என்கிறது மனோவியல். ரகசியமாகப் பச்சை குத்திக்கொள்வதிலிருந்து தீக்குளிப் பது வரை தன்னை வருத்திக்கொள்கிற செயல்களுக்குப் பின்னால், வெளிப்படுத்தத் தெரியாத அன்பே ஒளிந்திருக்கிறது.

ஒரு புன்னகையில் வெளிப்படும் அளவுக்கு மிக எளிமையானது அன்பு. அறிவினால் நாம் அதை எவ்வளவு சிக்கலாக்கி வைத்திருக்கிறோம்!

மைக்கேல் ஹெனகே

ஜெர்மனியில் உள்ள மூனிச் நகரில், நடிகரும் இயக்குநருமான ஃப்ரிட்ஸ் என்பவருக்கும், ஒரு நடிகைக்கும் 1942-ல் மகனாகப் பிறந்தார் மைக்கேல் ஹெனகே. போருக்குப் பிறகு குடும்பம் அங்கிருந்து ஆஸ்திரியாவுக்குப் புலம் பெயர்ந்தது. சிறு வயதில் பியானோ கலைஞராக விரும்பிய இவர், பின்னர் அதைக் கைவிட்டு, வியன்னா பல்கலைக்கழகத்தில் தத்துவமும் மனோவியலும் மற்றும் நாடகமும் படித்தார். 1967-ல் இருந்து 1970 வரை திரைப்பட விமர்சகராகவும், ஜெர்மன் தொலைக்காட்சியில் படத் தொகுப்பாளராகவும் பணிபுரிந்தார். நாடக ஆசிரியராகவும் இருந்து நிறைய நாடகங்களை இயக்கிய இவர், 1973-ல் தொலைக்காட்சியில் இயக்குநராக அறிமுகமானார். 1989-ல் தனது முதல் படத்தை எடுத்தார். "எனது படங்களைத் திறந்த தன்மையுடன், வெளிப்படையாக விட்டுவிட விரும்புகிறேன். என் படத்தில் என்ன பார்க்க கிறார்களோ, அதிலிருந்து பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு கண்டு விளக்கம் பெறுவது பார்வை யாளர்களைப் பொறுத்தது" என்று சொல்லும் இவர், நவீன வாழ்க்கையின் தோல்விகளையே தனது படங்களில் அதிகம் பதிவு செய்கிறார். இவர் ஆஸ்திரியாவின் முக்கியமான இயக்குநராவார்!

உலக சினிமா

செழியன்

ஸ்பிரிட்டெட் அவே

தெரியாத இடத்தில் மாட்டிக்கொண்டு தப்பிக்க முடியாமல் திணறுகிற மாதிரியான கனவு உங்களுக்கு வந்திருக்கிறதா? நிஜத்தில் அதுபோல தன் அம்மா அப்பாவுடன் ஓர் இடத்துக்குப் போகும் பத்து வயதுச் சிறுமி ஒருத்தி, மந்திர உலகத்தில் மாட்டிக்கொள்கிறாள். அந்தச் சுவாரஸ்யமான கதையின் பதிவுதான் 'Spirited Away'!

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

சிகிரோ தன் அப்பாஅம்மாவுடன் ஒரு புது நகரத்துக்குக் காரில் போய்க்கொண்டு இருக்கிறாள். கொஞ்ச தூரம் போனதும் சாலை முடிந்து மண் சாலை தொடங்குகிறது. "தப்பான பாதையில் வந்துட்டமா? சரி, கொஞ்ச தூரம் போய்ப் பார்க்கலாம்" என்றபடி காரை ஒட்டுகிறார் அப்பா. அடர்த்தியான மரங்களின் நடுவே, கரடுமுரடான பாதை வழியே கார் வேகமாகச் செல்ல, பயத்தில் கத்துகிறாள் சிகிரோ. பாதையின் முடிவில் ஒரு பழைய கட்டடம். அதன் கீழே குகையைப் போல ஒரு வழி இருக்கிறது. அந்தக் கட்டடமே விநோதமாக இருக்கிறது. அப்பா காரை நிறுத்த, மூவரும் இறங்குகிறார்கள். "உள்ளே போய்ப் பார்க்கலாமா?" என்று கேட்கிறார் அப்பா. "வேண்டாம்" என்கிறாள் சிகிரோ. "பயப்படாம, வா!" என்று அம்மாவும் அப்பாவும் உள்ளே ஆர்வத்துடன் நடக்க, வேறுவழியின்றி உடன்

செல்கிறாள்.

குகை போல் இருக்கும் அந்தப் பாதையைக் கடந்ததும், ஒரு திறந்தவெளி வருகிறது. பரந்த புல்வெளியும், அழகிய குன்றுகளும், சிலைகளும், கவனிக்கப்படாமல் கைவிடப்பட்ட கட்டடங்களும் தென்படுகின்றன. "எனக்குப் புரிஞ்சிடுச்சு. இது பராமரிக்காமல் விட்ட தீம் பார்க்" என்கிறார் அப்பா. "இந்த இடம் ரொம்ப அழகா இருக்கு. மதியச் சாப்பாடு எடுத்து வந்திருந்தா, இங்கேயே சாப்பிட் டிருக்கலாம்" என்கிறாள் அம்மா. அப்போது, உணவின் வாசனை வீசுகிறது. மூவரும் அங்கிருக்கும் படிகளில் ஏறி, ஓர் இடத்துக்கு வருகிறார்கள். யாருமே இல்லாத அந்தத் தெருவில் விதவிதமான ஓட்டல்கள் இருக்கின்றன. ஓர் உணவுவிடுதியில் பலவகையான உணவு வகைகள் சுடச்சுட அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. "இங்கே யாராவது இருக்கீங்களா..?" என்று குரல் கொடுக்கிறார் அப்பா. பதில் இல்லை. "சரி, நாம எடுத்துச் சாப்பிடலாம். யாராவது வந்து கேட்டாங்கன்னா பணம் கொடுத்துடலாம்" என்று அம்மா சொல்ல, இருவரும் சாப்பிடத் தொடங்குகிறார்கள்.

"சிகிரோ! வா, நீயும் சாப்பிடு. ரொம்ப நல்லாயிருக்கு" என்று அம்மா அழைக்கிறாள். "வேண்டாம்" என்று மறுக்கும் சிகிரோ, யாருமே இல்லாத அந்தத் தெருவில் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டே நடந்து, முடிவில் இருக்கும் படிக்கட்டுகளில் ஏறி, மேலே இருக்கும் மணிக்கூண்டு அருகில் வருகிறாள். மணிக்கூண்டுக்குப் பின்னால் ஓர் அழகிய மாளிகை இருக்கிறது. அதில் இருக்கும் புகைக்கூண்டிலிருந்து புகை வந்துகொண்டு இருக்கிறது.

அப்போது அங்கு ஒரு சிறுவன் வருகிறான். "உனக்கு இங்கே அனுமதி கிடையாது. திரும்பிப் போயிடு. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் இருட்டிடும். இருட்டுறதுக்குள்ளே இங்கே இருந்து போயிடு!" என்று அவன் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கும்போதே தூரியன் மறையத் துவங்குகிறது. விளக்குகள் ஒவ்வொன்றாக எரியத் தொடங்குகின்றன. "விளக்கெல்லாம் போட்டாச்சு! இங்கேயிருந்து ஓடு, சீக்கிரம்!" என்று அவன் விரட்ட, சிகிரோ வேகமாக ஓடுகிறாள். அதற்குள் அந்தப் பகுதி

முழுவதுமே இருட்டிவிட, வீதியெங்கும் விளக்குகள் எரியத் தொடங்குகின்றன.

தெருவில் கரிய உருவங்களின் நடமாட்டம். சிகிரோ ஓட்டலுக்கு மூச்சிரைக்க ஓடி வந்து, "அப்பா, அம்மா! சீக்கிரம் வாங்க, வீட்டுக்குப் போகலாம்!" என்று கத்துகிறாள். இருவரும் திரும்பிப் பார்க்க, சிகிரோ பலத்த அதிர்ச்சிக்கு ஆளாகிறாள். அப்பாவும் அம்மா வும் கொழுத்த பன்றிகளாக உருமாறியிருக்கிறார்கள். ஒரு கை வந்து, அந்த பன்றிகளைச் சவுக்கால் அடிக்கிறது.

சிகிரோ பயந்து, "அப்பா...அம்மா... எங்கே இருக்கீங்க?" என்று கத்திக்கொண்டே ஓடுகிறாள். அந்த இடம் முழுக்கக் கடல் போல எங்கும் நீர் நிரம்பியிருக்க, தூரத்தில் வெளிச்சம் நிரம்பிய கப்பல் ஒன்று வந்துகொண்டு இருக்கிறது. 'நான் கனவு காண்கிறேனா..?' என்று குழம்பும் சிகிரோ, 'முழிச்சுக்கோ! முழிச்சுக்கோ!' என்று தன்னைத்தானே அடித்துக்கொண்டு அழுகிறாள். அப்போது அந்தக் கப்பல் அவள் அருகில் வந்து நிற்க, அதிலிருந்து விதவிதமான உருவங்கள் இறங்கி ஓடி வருகின்றன. சிகிரோ ஓடிப்போய் ஒரு மூலையில் ஒளிந்து கொள்கிறாள். அப்போது முன்பு வந்த அதே சிறுவன் வந்து அவளைத் தொடுகிறான். "பயப்படாதே! நான் உன் நண்பன்!" என்கிறான். "நான் என் அம்மா அப்பாவைப் பார்க்கணும்" என்று அழுகிறாள் சிகிரோ. "அவங்களை இப்ப நீ பார்க்க முடியாது!" என்று சொல்லும் அவன், வானத்தைப் பார்க்கிறான். மனிதத் தலையுடன் கூடிய பறவை ஒன்று அந்தப் பகுதி முழுவதும் சுற்றிப் பறந்து வேவு பார்க்கிறது. அந்தச் சிறுவன் சிகிரோவை மூடி மறைத்துக்கொள்கிறான். "அது உன்னைத்தான் தேடுது. இங்கே இருக்க வேணாம். வா, போகலாம்!" என்று அவளை அழைத்துக்கொண்டு, வேகமாக ஓடுகிறான்.

அப்போது, கப்பலில் இருந்து இறங்கி வந்த விதவிதமான உருவங் களில், தவளை ஒன்று சிகிரோவைப் பார்த்து, "ஏய்... மனிதன்!" என்று கத்துகிறது. அந்தத் தவளையைத் தள்ளிவிடும் சிறுவன், சிகிரோவை அழைத்துக்கொண்டு ஓடுகிறான். "நான் சொல்றதைக் கேளு. உன் அப்பாஅம்மாவைக் காப்பாத்தணும்னு நினைச்சா, நான் சொல்ற மாதிரி செய். பின்னால ஒரு கதவு இருக்கு. அது வழியா போ! 'கமாஜி'ன்னு ஒருத்தர் இருப்பாரு. அவர்கிட்டே வேலை கேளு. அவர் கொடுக்கலைன்னாலும் எப்படியாவது கெஞ்சி, ஒரு வேலையை வாங்கிச் செய். நீ வேலை பார்க்கலைனா, இங்கே இருக்கிற யபாபா உன்னை மிருகமா மாத்திடுவா!

யபாபா இந்த உலகத்தை ஆளும் தூனியக் காரி! நீ கமாஜிகிட்டே வேலை வாங்கிட்டா, யபாபா உன்னை ஒண்ணும் செய்ய மாட்டா!" என்கிறான் சிறுவன். "சரி, நான் கிளம்பறேன். மறந்துடாத சிகிரோ, நான் உன் நண்பன்!" என்று விடை பெறுகிறான். "என் பேர் உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" "தெரியும். என் பேர் ஹக்கு" என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விடுகிறான். அவள், அவன் சொன்ன வழியில் நடந்து, கமாஜி இருக்கும் இடத்துக்கு வருகிறாள்.

அங்கே, நான்கு கைகள் உடைய வயதான கமாஜி மூலிகைகளை அரைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார். கொதிகலன் எரிந்துகொண்டு இருக்கிறது. அதற்குத் தேவையான கரித் துண்டுகளை, ஏறும்புகள் போல இருக்கும் குள்ள மனிதர்கள் தூக்கி வந்து, உலையின் கீழ் எரியும் நெருப்பில் போடுகிறார்கள். சிகிரோ மெதுவாக உள்ளே வருகிறாள். "மன்னிக்கணும். நீங்கதான் கமாஜியா?" என்கிறாள். அவர் திரும்பிப் பார்க்கிறார். அவரைப் பார்த்தாலே சிகிரோவுக்குப் பயமாக இருக்கிறது. "ஹக்குதான் என்னை இங்கே அனுப்பினான். தயவுசெய்து எனக்கு ஏதாவது வேலை இருந்தா கொடுங்க" என்கிறாள். கமாஜி ஒன்றும் சொல்லாமல் தன் வேலையில் மூழ்குகிறார். மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் சிகிரோ அங்கேயே உட்கார்ந்திருக்கிறாள். அப்போது அங்கே இருக்கும் குள்ள மனிதர்களுக்கு உணவு கொடுக்க, ஒரு பெண் வருகிறாள். அவள் சிகிரோவைப் பார்த்துவிட்டு, "ஏய்... மனிதன்! உன்னைத்தான் எல்லாரும் தேடிட்டு இருக்காங்க" என்கிறாள். சிகிரோ பயந்து நடுங்க, "அவள் என் பேத்தி" என்கிறார் கமாஜி. "என்கிட்டே வேலை கேட்டா! இங்கே வேலை இல்லை. நீ இவளை யபாபாகிட்டே அழைச்சிட்டுப் போ!" என்று அவர் சொல்ல, சிகிரோ, கமாஜிக்கு நன்றி சொல்லி விட்டு, அந்தப் பெண்ணுடன் கிளம்புகிறாள்.

பல அடுக்கு மாளிகை ஒன்றில் நுழையும் அந்தப் பெண், சிகிரோவை லிஃப்டில் அழைத்துப் போகிறாள். வழிநெடுக ஒவ்வொரு தளத்திலும் விதவிதமான உயிரினங்கள், ஆவி கள் இருக்கின்றன. கப்பலிலிருந்து வந்த ஆவிகள் அனைத்தும் கமாஜி சுடவைக்கும் கொதிநீரில் குளிப்பதையும், அங்கு விதவித மான உணவு வகைகள் தயாராகி, அந்த ஆவிகளுக்கு வழங்கப்படு வதையும் சிகிரோ பார்க்கிறாள். இருவரும்

யபாபா இருக்கும் இடத்துக்கு வருகிறார்கள். "உள்ளே வா!" என்று யபாபாவின் குரல் கேட்ட அடுத்த நிமிடமே, சிகிரோ ஒரு கயிற்றால் இழுக்கப்பட்டது போல உள்ளே ஓடி, யபாபாவின் முன் விழுகிறாள்.

பறவை மூக்குகொண்ட தூனியக்காரி யபாபா பார்க்கவே பயங்கரமாக இருக்கிறாள். "எனக்கு இங்கே ஏதாவது வேலை கிடைக்குமா?" என்று சிகிரோ பயந்து கொண்டே கேட்கிறாள். "இது மனிதர்களுக்கான இடமில்லை. இது ஒரு குளியல் இல்லம். எட்டு லட்சம் கடவுள்களும் இங்கே தான் தங்கள் களைப்பைப் போக் கிக்க வற்றாங்க. உங்க அப்பா வுக்கும் அம்மாவுக்கும் ரொம்ப தைரியம். அவங்க எங்க விருந்தாளி களுக்கு வெச்சிருந்த உணவைத் தின்னிடுக்காங்க. இனிமே நீங்க யாரும் உங்க உலகத்துக்குப் போக முடியாது!" என்கிறாள் யபாபா. அப்போது ஒரு காகிதமும் பேனாவும் பறந்து சிகிரோவிடம் வருகின்றன. "இது உன் ஒப்பந்தம். இதில் இருப்பதில் ஏதாவது ஒண்ணை நீ மீறினாலும், உன்னைப் பன்னியா மாத்திடுவேன்!" என்று யபாபா சொல்ல, சிகிரோ அந்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்து இடுகிறாள். காகிதம் பறந்து யபாபாவிடம் போகிறது.

"உன் பேரு சிகிரோவா?" "ஆமா!" யபாபா சிகிரோவின் கையெழுத்தின் மேல் தன் கையை வைக்க, எழுத்துக்கள் காகிதத்திலிருந்து பறந்து மேலே வருகின்றன. அவற்றைத் தன் கைகளுக்குள் வைத்து மூடிக்கொள்ளும் யபாபா, "இந்த

நிமிடத்திலிருந்து உன் பெயர் சென்! நீ வேலைக்குப் போகலாம்!" என்கிறாள். ஹக்கு வந்து சிகிரோவை அழைத்துச் செல்கிறான். வேலைக்காரிக்கான உடை அவளுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. அன்று இரவு, சிகிரோ அழுதுகொண்டே படுத்திருக்கிறாள். "அப்பா அம்மாவைப் பார்க்கணுமா? என்கூட, வா!" என்று, ஹக்கு அவளை பன்றித் தொழுவத்துக்கு அழைத்துப் போகிறான்.

கூட்டமாக இருக்கும் பல பன்றிகளுக்கு நடுவே, இரண்டு பன்றிகள் மட்டும் மயங்கிக்கிடக்கின்றன. 'அப்பா... அம்மா' என்று கத்துகிறாள் சிகிரோ. "அவங்க நிறைய சாப்பிட்டதால் தூங்குறாங்க. அவங்களுக்கு மனிதரா இருந்தோம்கிற நினைவே இருக்காது!" என்கிறான் ஹக்கு. "அப்பா...அம்மா... நான் உங்களைக் கண்டிப்பா காப்பாத்துவேன்!" என்று அழுகிறாள். அவள் அருகில் ஆறுதலாக அமரும் ஹக்கு, "இதை மறைச்சு வெச்சுக்க!" என்று ஒரு அட்டையைக் கொடுக்கிறான். அதில் 'சிகிரோ' என்று எழுதியிருக்கிறது. அதைப் படித்ததும் தான் அவளுக்குத் தன் பெயர் சிகிரோ என்ற நினைவே வருகிறது.

"யபாபா மத்தவங்க பெயர்களைத் திருடி வெச்சுக்கிறதன் மூலம்தான் அவங்களை ஆட்சி செய்யறா! உன் பெயர் இங்கே சென். அதனால் உன் உண்மையான பெயரை ரகசியமா வெச்சுக்கோ. அவ உன் உண்மையான பெயரைத் திருடியதால், உன் வீட்டுக்கான பாதையை இனிமே நீ கண்டுபிடிக்கவே முடியாது. நானும் அப்படித்தான் மறந்துட்டேன்!" என்று சோகமாகச் சொல்கிறான் ஹக்கு. சிகிரோ அவனைப் பாவமாகப் பார்க்கிறாள். அவன் அவளுக்குச் சாப்பிட உணவு தருகிறான். பின்பு அவளை மறுபடி மாளிகைக்குள் அனுப்பிவைக்கிறான். கொஞ்ச தூரம் நடந்த சிகிரோ, திரும்பி ஹக்குவைப் பார்க்கிறாள். அவன் ஒரு டிராகனாக மாறி, வானத்தில் பறந்து மறைகிறான்.

அந்த மந்திர உலகத்தில் அவளுக்குத் தெரிந்த ஒருவனும் மறைந்த சோகத்தில், சிகிரோ சோகத்தோடு கமாஜியின் இடத்துக்கு வருகிறாள். அங்கிருந்து சிகிரோ தப்பித்தாளா? பன்றியாக மாறிய பெற்றோரைக் காப்பாற்றினாளா? பின்னர் நிகழும் சுவாரஸ்யமான சம்பவங்களைக் கண்டு ரசிக்க, படம் பாருங்கள்.

கனவில் வசிப்பதைப் போல படம் முழுக்க ஆச்சர்யமான திருப்பங்களையும், மாயாஜாலக்

காட்சிகளையும் கொண்ட இந்தப் படம் முடிவடையும்போது, ஓர் அற்புதமான அனுபவமாக மாறுகிறது. குள்ள மனிதர்களுக்கு வண்ண நட்சத்திரங்களை உணவாகக் கொடுப்பதும், பறந்த நீர்வெளிக்குள் ரயில் போவதும், தன் பெயர் தெரிந்ததும் ஹக்கு டிராகனிலிருந்து மனித உருவம்கொள்வதும், யபாபா போர்த்திய போர்வை சிறகாக மாறுவதும்,

காகிதப் பறவைகள் தூரத்துவதும் ரசிக்கத்தக்க

கற்பனைகள். முகம் இல்லாத மனிதன், ராட்சசக் குழந்தை, தவளை மனிதன் என வித்தியாசமான கற்பனை வடிவங்களோடு, அபாரமான அரங்க

வடிவமைப்பு, அற்புதமான ஒளிப்பதிவுக் கோணம், சுவாரஸ்யமான திரைக்கதையுடன் சொல்லப்பட்ட இந்தப் படம், சிறுவர்களை மட்டுமின்றிப் பெரிய வர்களையும் ஈர்க்கும். சிறந்த உயிர்ப்பு வரைகலை (Animation) படத்துக்கான ஆஸ்கர் விருதையும், பெர்லின் திரைப்பட விழாவில் 'தங்கச் சிங்கம்' விருதையும் வென்ற, 2001ல் வெளியான இந்த ஜப்பானிய நாட்டுப் படத்தின் இயக்குநர் ஹயோ மியாஸகி (Hayao Miyazaki).

வளர்கிற குழந்தைகளின் கற்பனைகளையும் கதைகளையும் நாம் அனுமதிப்பது இல்லை. போட்டி நிறைந்த உலகைக் காரணம் காட்டி, அவர்களின் கற்பனைச் சிறகுகளைப் பிய்த்துப் போட்டுவிட்டு, கால்களில் சக்கரத்தைக் கட்டி, மதிப்பெண்களைத் துரத்தும் தேர்வுப் பந்தயத்தில் அவர்களை ஓடவிடுகிறோம். குழந்தைகள் எல்லோரும் இந்த உலகத்துக்கு அற்புதமான கதைகளுடன் வருகிறார்கள். முடிந்தால் நேரம் ஒதுக்கிக் கேட்டுப் பாருங்கள். அவை, சிகிரோவின் கதையைவிடவும் சுவாரஸ்யமானவை!

ஹயோ மியாஸகி

டோக்கியோவில், 1941ல் பிறந்தார் ஹயோ மியாஸகி. பள்ளிப் பருவத்தில் அனிமேஷன் படம் ஒன்றைப் பார்த்ததிலிருந்தே, அத்தகைய படங்கள் மீது ஆர்வம் ஏற்பட்டது. பள்ளிப் படிப்பை முடித்ததும், அரசியலும் பொருளாதாரமும் படித்தார். அப்போதே சிறுவர் இலக்கிய ஆய்வுக் குழுவிலும், நகைச்சுவை மன்றத்திலும் உறுப்பினராக இருந்தார். பிறகு, மனித உருவங்களை வரையப் பழகிக்கொண்ட இவர், 1963ல் அனிமேஷன் ஸ்டுடியோ ஒன்றில் ஒவியராக வேலைக்குச் சேர்ந்தார். 1971 முதல் 1973 வரை தொலைக்காட்சியில், வெளி அனிமேஷன் படங்களில் பணிபுரிந்தார். 1978ல், Conan - The boy in fortune என்னும் தொலைக்காட்சித் தொடரை இயக்கினார். 1979ல் தனது முதல் அனிமேஷன் படத்தை இயக்கினார். 1984ல் இருந்து பத்து வருடங்கள் இவர் வரைந்த மாங்கா (manga) என்னும் காமிக் தொடர் முக்கியமானது. "இயற்கையை நேசிக்கும் மனித நேயத்துடன் நான் படங்களை எடுக்கிறேன். அதையே குழந்தைகளின் மீது அன்பு காட்டும் வழியாக உணர்கிறேன்" என்று சொல்லும் இவர், அனிமேஷன் திரைப்படங்களின் மிக முக்கியமான இயக்குநர்!

உலக சினிமா

செழியன்

விரிதியானா

வாழ்க்கையில் நாம் சந்திக்கிற பல பிரச்சனைகளுக்குக் காரணம் எது? மறுக்க வேண்டியதை ஒப்புக்கொள்வதுதான் என்கிறது மேலாண்மை விதி. சில சமயம், மறுக்காமல் நாம் ஒப்புக்கொள்ளும் மிகச் சிறிய விஷயங்கள் வாழ்க்கையின் பெரிய மாறுதலுக்கே காரணமாகிவிடுகின்றன. அவ்வாறு ஒப்புக்கொள்வதால் ஒரு கன்னியாஸ்திரீயின் வாழ்க்கையில் நடக்கும் மாற்றங்களின் கதையே, 'Viridiana'!

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

புராதனமான அந்த கன்னியாஸ்திரீகள் மடத்தில் இருக்கும் விரிதியானாவை தலைமை கன்னியாஸ்திரீ அழைக்கிறார். விரிதியானா பணிவுடன் அவருகில் வந்து வணங்குகிறாள். "உன் மாமா, உன்னோட துறவுச் சடங்கில் கலந்துக்க முடியாதுன்னு கடிதம் எழுதியிருக் காரு!" "அதைப் பொருட்படுத்தா தீங்கம்மா. அவரைப் பத்தி எனக்கு அதிகம் தெரியாது. ஒருமுறைதான் அவரைப் பார்த்திருக்கேன்." "அவர் உன்னைப் பார்க்கணும்னு நினைக்கிறாரு!" "நான் இந்த மடத்தைவிட்டு எங்கேயும் போக மாட்டேன்." "இல்லம்மா... அவர் உன்னோட ஒரே உறவினர். திரும்ப அவரை நீ எப்பவுமே பாக்கப்போறது இல்ல. அவர் உனக்கான பொருட்களை மடத்துக்கு அனுப்பியிருக் காரு." "எனக்கு விருப்பமே இல்லம்மா. ஆனாலும், நீங்க சொல்றதால..." "போய்ட்டு வாம்மா. அவர் மேல அன்பு காட்டு" என்று தலைமை கன்னியாஸ்திரீ, விரிதியானாவை அனுப்பிவைக்கிறார்.

மறுநாள் விரிதியானா, ஊரில் இருக்கும் தனது மாமாவின் பெரிய பங்களாவுக்கு வருகிறாள். "எப்படி இருக்கீங்க மாமா?" "நல்லா இருக்கேன்மா" என இருவரும் நலம் விசாரித்துக்கொள்கிறார்கள். "சில நாட்கள் மட்டுமே தங்க எனக்கு அனுமதி

கொடுத்திருக் காங்க மாமா... அது சரி, இந்தத் தோட்டத்தை ஏன் கவனிக்காம விட்டுட்டீங்க?" "எதையுமே நான் கவனிக்கலம்மா. வீடு சிலந்தி வலை படிஞ்சுகிடக்கு. மனைவி இறந்ததுக்குப் பிறகு, இருபது வருஷமா நான் எங்கேயும் போறதுஇல்ல. நீ பல விஷயங்களில் உங்க அத்தை மாதிரியே இருக்கே. நீ நடக்கிறதுக்கூட அவ மாதிரிதான் இருக்கு! உன் குரல்கூட அவமாதிரிதான் இருக்கு" என்கிறார் மாமா.

அன்று இரவு, மாமா பியானோ வாசித்துக்கொண்டு இருக்கிறார். விரிதியானா தன் அறையில் முழந்தாளிட்டு மரச் சிலுவையையும் முள்கிரீடத்தையும் வைத்துப் பிரார்த்தனை செய்கிறாள். மறுநாள் காலை இருவரும் தோட்டத்தில் சந்திக்கிறார்கள். "மாமா, உங்களுக்காக அருமையான உணவு சமைச்சுவேச்சிருக்கேன்!" "நீதான் என்னைக் கெடுக்கிறே! நீ போயிட்டா நான் என்ன செய்யறது?"

வாளோன்னு பயந்தேன்." "அப்ப அந்தக் குழந்தை?" "அவனை நான் மறக்கலம்மா!"

மறுநாள் காலையில், அவரது அறைக்கு வரும் வேலைக்காரி, விரிதியானா கிளம்புவதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்வதாகச் சொல்கிறாள். "இன்னிக்குத்தான் அவ இங்கே இருக்கிற கடைசி நாள். அவ போயிட்டா, நான் எப்பவுமே அவளைப் பார்க்க முடியாது. ரமோனா, எனக்கு ஒரு உதவி செய்யறியா? நீ அவகிட்டப் பேசி கொஞ்ச நாள் இங்கே இருக்கச் சொல்றியா?", "ஒரு வேலைக்காரி சொல்றதை அந்தப் பொண்ணு கேட்குமாய்யா?", "சரி, அந்த நிலக் கலர் பாட்டில்ல மாத்திரை இருக்கா?" என்றதும் ரமோனா எடுத்துப் பார்க்கிறாள். "அது அங்கேயே இருக்கட்டும். என்ன செய்யணும்னு நான் அப்புறம் சொல்றேன்" என்கிறார்.

அன்று காலை உணவை விரிதி யானா, மாமாவுக்குப் பரிமாறு கிறாள். "விரிதியானா... இன்னிக்கு மாலை உன்னை வழியனுப்புவதற் காகச் சிறப்பா ஏதாவது செய்ய ணும்னு நினைக்கிறேன்" என்கிற மாமா, "நீ எனக்காக ஒரு சின்ன விஷயம் செய்யணும். ஆனா, அது எனக்குப் பெரிய விஷயம்" என்ப வர் தயக்கத்துடன் தன் விருப்பத் தைச் சொல்கிறார்.

அன்று இரவு... இறந்துபோன அவரது மனைவியின் திருமண உடையை அணிந்து விரிதியானா புது மணப்பெண் போல வருகி றாள். அவளைப் பார்த்து அவர் பிரமித்துப்போகிறார். "ரொம்ப நன்றி குழந்தையே! உன் அத்தை, கல்யாண நாள் அன்னிக்கே மாரடைப்பால் இறந்துட்டா. அப்ப அவ இந்த உடையைத்தான் அணிஞ்சிருந்தா. நீ இப்ப அவளை மாதிரியே இருக்கே. நீ என்னைப் பைத்தியமாகக்கூட நினைக்க லாம்!", "இல்ல மாமா! நான் அப்படி நினைக்கலே. மனநிறைவோடதான் இதைச் செய்றேன். ஏன்னா, நீங்க நல்ல மனிதர்!", "வா, உட்காரு" என்று அவளை அமரச் சொல்கிறார். "நீ இங்கே யிருந்து போக வேணாம்மா! நீ இங்கே தங்குறதுக்குக்கூட ஒரு வழி இருக்கு. ஆனா, நான் அதை எப்படிச் சொல்றது?" என்று அவர் தயங்க, வேலைக்காரி அருகில் வந்து, "அவர் உங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க விரும்பு றார். அதைச் சொல்ற தைரியம் அவருக்கு இல்ல" என்கிறாள்.

"நீங்க பைத்தியமாயிட்டீங்க! நான் இங்கே மகிழ்ச்சியா இருந் தேன். ஆனா, எல்லாத்தையும் கெடுத்துட்டீங்க. நான் என் அறைக்குப் போறேன்" என்று விரிதியானா எழுகிறாள். "என்னை மன்னிச்சுக்க. நான் ஒண்ணும் கேட்கல. கொஞ்ச நேரம் உட்காரு. ப்ளீஸ்!" என்று கெஞ்சி, அவளை உட்காரவைக்கிறார். விரிதியானா வெறுப்புடன் உட்காருகிறாள். அப்போது அவர் வேலைக்காரியைப் பார்த்துத் தலையசைக்க, அவள் பாலைக் கலக்கிக் கொண்டு வந்து விரிதியானாவிடம் கொடுக்கிறாள். முதலில் மறுக்கும் விரிதி யானா, குடித்த சில நொடிகளில் மயங்குகிறாள். அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு அவர் தனது அறைக்கு வருகிறார்.

காலையில் தலைவலியுடன் சோர்வாக உணரும் விரிதியானாவின் அருகில் வேலைக்காரி அமர்ந் திருக்கிறாள். "எனக்கு என்ன ஆச்சு?" "விருந்துக்குப் பிறகு மயங்கிட்டங்கம்மா" என்கிறாள் வேலைக்காரி. அப்போது அறைக் குள் வரும் மாமா, வேலைக்காரி யைப் போகச் சொல்கிறார். விரிதியானா பயப்படுகிறாள்.

"ப்ளீஸ் மாமா! நான் இங்கே இருந்து போகணும்.", "நீ எப்பவுமே போக முடியாது. வயசானவன் நான் இங்க தனியா இருக்கணும். நீ கடவுளுக்குச் சேவகம் செய்யப் போகணுமா? நீ என் னைக் கல்யாணம் செய்வேனு நினைச்சேன். நீ மறுத்ததனால், தூக்கத்திலேயே உன்னை அடைஞ் சுட்டேன். இப்ப நீ மடத்துக்குப் போக முடியாது. என்கூடதான் காலம் முழுக்க வாழணும்.", "முதல்ல இங்க இருந்து போங்க" என்று அவள் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுகிறாள். அவர் அங்கிருந்து போகிறார்.

பக்கத்து அறையில் இருக்கும் வேலைக்காரி, "அந்தப் பொண்ணு என்னங்கய்யா சொல்றா?" என்று கேட்கிறாள். "அவ என்னை வெறுக் கிறா. இங்கே இருந்து எப்படியும் போகப்போறா. ஆனா, நான் பொய்தான் சொன்னேன். அப்படி எதுவும் நடக்கலைன்னு அவ கிட்டே சொல்லு. நான் அப்படி நடக்கலாமனுதான் நினைச்சேன். ஆனா, நடக்கல. நான் பொய்தான் சொன்னேன்" என்று சொல்லும் அவர் வேகமாக விரிதியானா இருக்கும் அறைக்கு வருகிறார்.

"விரிதியானா... நான் சொன்ன தெல்லாம் பொய்! என்னை நீ மன்னிக்க மாட்டியா?" என்று கலங்குகிறார். அவள் பதில் சொல்லாமல், அழுதுகொண்டே அங்கிருந்து கிளம்புகிறாள்.

குதிரை வண்டியில் வெகுதூரம் வந்து பேருந்து நிலையத்தில் காத்திருக்கிறாள். அங்கே அவளைத் தேடி வரும் சிலர், "ஒரு விபத்து நடந்திருச்சு. நீங்க உடனே எங்க கூட வரணும்" என்று அவளைத் திரும்ப வீட்டுக்கு அழைத்து வரு கிறார்கள். காரிலிருந்து இறங்கும் விரிதியானா அதிர்ச்சி அடை கிறாள். அவளது மாமாதோட்டத் தில் இருக்கும் மரத்தில் தூக்கில் தொங்கிக்கொண்டு இருக்கிறார்.

தன்னால் அவர் இறந்துவிட்டார் என்ற குற்ற உணர்வினால், அந்த மாளிகையின் ஒரு மூலையில் இருக்கும் சிறிய அறையைத் தேர்ந்தெடுத்து, விரிதியானா அங்கேயே தங்குகிறாள். மறுநாள், பிச்சைக்காரர்களையும், நோயாளிகளையும், ஊனமுற்றவர்களையும் பராமரிப்பதற்காக தான் இருக்கும் இடத்துக்கு அழைத்து வருகிறாள். அப்போது, இறந்தவரின் மகன் அந்த மாளிகைக்கு வருகிறான். "நான் ஜார்ஜ்!" என்று தன்னை அறிமுகம் செய்துகொள்கிறான்.

அன்று இரவு, பிச்சைக்காரர்கள் அனைவருக்கும் உணவு கொடுத்துவிட்டுத் தனது அறைக்கு வந்து பிரார்த்தனை செய்கிறாள் விரிதியானா. அப்போது ஜார்ஜ் சிகரெட் புகைத்துக்கொண்டு அவளது அறைக்குள் வருகிறான். "எங்கே இன்னிக்கு முழுக்க உன்னை ஆளையே காணோம். ஒண்ணு, அந்தப் பிச்சைக்காரங்ககூட இருக்க, இல்லாட்டி பிரார்த்தனை செய்யறே!", "அதுக்கென்ன இப்ப?" என்று அவள் பயந்து பின்வாங்குகிறாள். "இந்த வீட்டுக்கு மின்சாரம் கொண்டுவரணும். தோட்டத்தில் நிறைய இடம் வீணாக்கிடக்கு. ம... இப்படித் தனியா இருக்கிறதை எப்படித்தான் ரசிக்கிறியோ?" என்று ஏதேதோ பேசிவிட்டு, "வற்றேன். குட்நைட்!" என்று சொல்லிப் போகிறான்.

மறுநாள் காலையில், விரிதியானா பிச்சைக்காரர்களுடன் திறந்தவெளியில் பிரார்த்தனை முடித்து வரும்போது, ஜார்ஜ் அவளைச் சந்திக்கிறான். "நீ ஏன் தனி வீட்டில் இருக்கே? இவ்வளவு பெரிய பங்களாவில் வந்து வசிக் கலாமே? நானும் தனியாத்தானே இருக்கேன்" என்று சிரிக்கிறான். விரிதியானா பதில் சொல்லாமல் போகிறாள்.

அன்று மாலை, சொத்து விஷயமாக வழக்கறிஞரைப் பார்க்க விரிதியானாவும் ஜார்ஜும் உதவிக்கு வேலைக்காரியை அழைத்துக்கொண்டு கிளம்புகிறார்கள்.

அவர்கள் போனதும் பிச் சைக்காரர்கள், பூட்டிய பங் களாவுக்குள் நுழைந்து, அங்கேயே ஒரு விருந்தை ஏற்பாடு செய்து சாப்பிட்டுவிட்டு, நன்றாகக் குடித்துவிட்டு, கிராமபோனில் பாட்டைப் போட்டு ஆடுகிறார்கள். போதையில் ஒருவன் அங்கிருக்கும் அனைத்தை யும் உடைத்து நொறுக்குகிறான்.

இரவு, வெளியூர் வேலை முடித்து விரிதியானாவும் ஜார்ஜும் காரில் வீடு திரும்புகிறார்கள். மாளிகைக்குள்ளிருந்து பிச்சைக்காரர்கள் வருவதைப் பார்த்து அதிர்ச்சியுடன் ஜார்ஜ் வீட்டுக்குள் நுழைய, ஒருவன் ஜார்ஜ் தலையில்

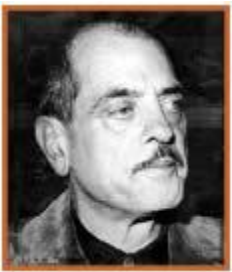
தாக்குகிறான். பதறும் விரிதியானா, ஜார்ஜைக் காப் பாற்ற ஓடுகிறான். அவளை ஒரு பிச்சைக்காரன் பலாத்காரம் செய்ய முயல, விரிதியானா மயங்கி விழுகிறான். இதற்கிடையில் வேலைக்காரி பக்கத்துக் கிராமத் திலிருந்து காவலர்களை அழைத்து வர, பிச்சைக்காரர்கள் அங்கிருந்து வெளியேற்றப்படுகிறார்கள்.

மறுநாள், விரிதியானா கண்கள் கலங்க அமர்ந்திருக்கிறான். ஜார்ஜ் அவள் அருகில் வருகிறான். "அதிர்ச்சியெல்லாம் போயிடுச்சா?" என்று கேட்டுவிட்டுப் போகிறான்.

அன்று இரவு, ஜார்ஜின் அறைக் கதவைத் தட்டுகிறான் விரிதியானா. கதவைத் திறக்கும் ஜார்ஜ் அவளை அந்த நேரத்தில் எதிர்பார்க்காததால், "எதுவும் பிரச்சனையா?" என்று கேட்கிறான். அவள் தலைகுனிந்து நிற்கிறாள். "உள்ள வா!" என அழைக்கிறான். உள்ளே வரும் விரிதியானா, அங்கு வேலைக்காரி இருப்பதைப் பார்க்கிறாள். "நாங்க சீட்டு விளையாடிட்டு இருந்தோம். சும்மா பொழுதுபோக்கு... நீயும் உட்காரு" என்கிறான். ஜார்ஜ் சீட்டுக் கட்டைப் பிரித்து மூவருக்கும் போடத் துவங்குகிறான். அறையில் இசை கேட்டுக்கொண்டு இருக்க, விரிதியானா தனது சீட்டுகளைக் கையில் எடுக்கிறாள். விளையாட்டு துவங்க... படம் நிறைவடைகிறது.

மதம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள், சமூக யதார்த்தத்தின் முன் பொய்த்துப்போவதை, ஒரு பெண்ணின் எளிய விருப்பங்களின் வழியே இப்படம் தெளிவாகப் பதிவுசெய்கிறது. நகைச்சுவையும் அங்கதமும் விமர்சனமும் காட்சிரீதியான உருவகங்களாக (Meta-phor) பல இடங்களில் வெளிப்படுகிறது. வண்டிக்கு அடியில் கட்டப்பட்டு, சக்கரங்களுக்கு நடுவே ஓடும் நாயின் அடிமைநிலையை உணர்ந்து, ஜார்ஜ் அதை விலைக்கு வாங்குவான். வாங்கியதும் அதற்கு விடுதலை கிடைத்ததாக உணர்வான். ஆனால், அவன் வாங்கிய சில நிமிடங்களில், வேறொரு வண்டி யின் கீழே இன்னொரு நாய் அதே போல ஓடுவதைப் பார்க்க காமல் நடந்துவருவான். விரிதி யானா, சில பிச்சைக்காரர்களை வீட்டுக்கு அழைத்து வருவதை இந்தக் காட்சியுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். திறந்தவெளியில் பிச்சைக்காரர்களுடன் விரிதி யானா பிரார்த்தனை செய்கையில், தோட்டத்தைப் பராமரிக்கும் வேலைகள் இணையாக நடப்பதாகப் படத் தொகுப்பில் வெளிப்படும் அங்கதம் நுட்பமானது. வியனார்டோ டாவின்ஸி வரைந்த 'இயேசுநாதரின் கடைசி விருந்து' எனும் ஓவியத்தைப் போலவே பிச்சைக்காரர்கள் கடைசியில் திருட்டுத்தனமாக வீட்டுக்குள் சாப்பிடுவதும் அப்போது ஒலிக்கும் பிரார்த்தனைப் பாடலும் நேரடியான அங்கதம் உடையவை.

பிச்சைக்காரர்கள் தங்களுக்குள் ஏற்றத்தாழ்வு கொள்வதும், சண் டையிடுவதும், விரிதியானாவின் சேவை உணர்வு அதன்முன் தோற்றுப்போவதும், அரசியல்ரீதி யான அணுகுமுறை கடைசியில் விரிதியானாவின் முள்கிரீடம் கையில் குத்த, அதை வேலைக்காரி யின் மகள் தீயில் போடுவதும், அடுத்த காட்சியில் வேலைக்காரி ஊசியால் துணியைத் தைப்பதும், யதார்த்த வாழ்வில் முள்ளுக்கும் ஊசிக்குமான பயன்பாட்டில் வெளிப்படும் விமர்சனமாகக் கொள்ளலாம். மதம் மீதான நம்பிக்கை இழந்து துது நிரம்பிய வாழ்க்கை விளையாட்டில் விரிதி யானா கலந்துகொள்வதாக முடியும் இப்படம், மத நம்பிக்கை களை விமர்சிப்பதால் தடை செய்யப்பட்டுக் கொளுத்தப்பட்டது. இதன் சில பிரதிகளைக் கடத்தி எடுத்துச் சென்று கேன்ஸ் திரைப்பட விழாவில் திரையிட் டார்கள். அங்கு தங்கப் பனை விருது பெற்றது. 1961ல் வெளியான இந்த ஸ்பெயின் நாட்டுப் படத் தின் இயக்குநர் லூயி புனுவல்

(Luis Bunuel)

'எல்லாம் இறைவன் செயல் என்றால் கொலையும் கொள்ளையும் யார் செயல்?' என்ற பெரி யாரின் கேள்வி பிரபலமானது. மதங்கள் அன்பு செய்வதற்காக என்றால், அதற்குள் ஏன் இத்தனை பிரிவுகள்? இலவசத் திட்டங்களும் கடன் தள்ளுபடி களும் வறுமையைப் போக்கிவிடும் என்று அரசாங்கம் சொல்வது போல கஷ்டங்கள் அனைத்தையும் கடவுள் போக்குவார் என்று மதங்கள் சொல்கின்றன. எத்தனை கடவுள்கள்? எத்தனை மதங்கள்? இருந்தும் ஏன் இத்தனை வறுமை? ஏன் இத்தனை வன்முறை?

லூயி புனுவல்

ஸ்பெயினில், கேலண்டா என்னுமிடத்தில் 1900-ம் ஆண்டு பிறந்தார். கண்டிப்பான கிறிஸ்துவப் பள்ளியில் படித்து, பின் அங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். மேட்ரிட் பல்கலைக்கழகத்தில் இயற்கை விஞ்ஞானமும் பொறியியலும் படித்து, பின்னர் தத்துவப் படிப்புக்கு மாறினார். 1925-ல் பாரிஸ் சென்று, உதவி இயக்குநராகப் பணிபுரிந்தார். பின்னர், ஓவியர் சல்வதேர் டாலியுடன் சேர்ந்து ஒரு குறும்படத்துக்குத் திரைக்கதை எழுதினார். 1930-ல் தனது முதல் படத்தை எடுத்தார். அப்போது ஸ்பெயினில் நடந்த உள்நாட்டுக் கலவரத்தால் அங்கிருந்து ஹாலிவுட்டுக்கு வந்தார்.

புகழ்பெற்ற சில ஸ்பானிய மொழிப் படங்களை மறு உருவாக்கம் (Remake) செய்தார். 1982-ல் தனது சுயசரிதையான My last sigh எனும் நூலை எழுதினார். மத அமைப்புகளையும் அவற்றின் பொய்யான தன்மைகளையும் தொடர்ந்து தன் படங்களில் விமர்சித்தார். 'நன்றி கடவுளே! நான் இன்னும் நாத்திகனாக இருக்கிறேன்!' என்ற இவரது மேற்கோள் பிரபலமானது. உலக சினிமாவில் அதி யதார்த்த காட்சிப்படிமங்களுக்காக (surreal images) பெரிதும் புகழ்பெற்ற இவர், மெக்ஸிகோவில் 1983-ம் வருடம் இறந்தார்!

உலக சினிமா

செழியன்

தி காட்ஃபாதர்

மாஃபியா, தாதா எனும் சொற்களை நாம் கேள்விப்பட்டு இருக்கிறோம். சட்டத்தையும் அதிகாரத்தையும் தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக்கொண்டு, பெரும் செல் வாக்குடன் வாழ்பவர்கள் அவர்கள். அப்படி வாழ்ந்த ஒருவரின் கதை, 'The Godfather!'

அந்த அறையின் மிதமான இருளில் அமர்ந்திருக்கும் ஒருவர் பேசத் தொடங்குகிறார். தன் ஒரே மகளிடம் தவறாக நடக்க முயன்று, அவளைத் தாக்கி அவள் முகத்தைக் கோரமாக்கிய இரண்டு இளைஞர் களைப்பற்றி சொல்கிறார்... "நான் போலீஸ்கிட்ட போனேன். அவங்க அந்த ரெண்டு பையன்களையும் விசாரணைக்குக் கூப்பிட்டு, அன்னிக்கே விடுதலை பண்ணிட்டாங்க. நீதிமன்றத்தில் முட்டாள் மாதிரி நின்னிருந்தேன். அப்புறம்தான் என் மனைவிகிட்ட சொன்னேன்... நீதி வேணும்னா, நாம டான் கோர்லியோனிகிட்டதான் போகணும்னு!"

"போலீஸ்கிட்ட ஏன் போனீங்க? முதல்லயே ஏன் என்கிட்ட வரலே?" என்கிறார் கோர்லியோனி, மடியில் இருக்கும் பூனையைத் தடவிக்கொண்டே! "ஒரு நண்பரா என்கிட்ட வந்து அன்னிக்கே சொல்லியிருந்தா, உங்களோட எதிரிகள் என்னோட எதிரிகள் ஆகியிருப்பாங்க!" என்று அவர் சொல, "காட்ஃபாதர்!" என்று குனிந்து அவரது கையை முத்தமிடுகிறார்.

"என்னிக்காவது ஒருநாள் நான் உங்கசேவையைக் கேட்பேன். அதுவரைக்கும், நான் வழங்கப் போற இந்த நீதியை இன்னிக்கு நடக்கிற என் மகளோட கல்யாணப் பரிசா நீங்க ஏத்துக்கணும் என்று சொல்லி வந்தவரை அனுப்பி விட்டு, அந்த வேலையை யாரிடம் கொடுப்பது என்று உடனிருப் பவர்களிடம் ஆலோசிக்கிறார் கோர்லியோனி.

வெளியில், அவரது மகளுக்கான திருமண விழா நடந்துகொண்டு இருக்கிறது. விழாவில் கலந்துகொண்டபோதும், இடையிடையே கோர்லியோனி தன் அறைக்கு வந்து, நண்பர்களின் குறைகளைக் கேட்கிறார். கோர்லியோனியின் கடைசி மகனான மைக்கேல், ராணுவத்தில் பணியாற்றிவிட்டு வருகிறான். அப்பாவின் தொழிலை விரும்பாத அவன், அந்த விழாவில் தன் காதலியுடன் தனியாக அமர்ந்து உணவு அருந்துகிறான். பல தாதாக்களும் பெரும்புள்ளிகளும் கலந்துகொள்ள, திருமண விழா பெரிய கொண்டாட்டமாக நடந்து முடிகிறது.

கோர்லியோனி தனது அலுவலகத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார். அருகில் அவரது வளர்ப்பு மகன் டாம், மூத்த மகன் சன்னி இருவரும் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். டாம், அந்த வாரம் சந்திக்கவேண்டிய சொலாசோ எனும் தாதா பற்றிய விவரங்களைக் கூறுகிறான். "சொலாசோ ஒரு போதை மருந்து வியாபாரி. அவருக்கு இப்ப பணமும் போலீஸ் பாதுகாப்பும் தேவைப்படுது. தத்தாலியா குடும்பம் அவருக்குப் பின்னணியில் இருக்கு. நாம சரின்னு சொன்னா இப்ப செய்ற வேலைகளைவிட நிறையப் பணம் கிடைக்கும். நாம செய்யலைன்னா, தத்தாலியா குடும்பத்தினர் அதைச் செய்வாங்க. அதன் மூலம் நிறையப் பணம் சம்பாதிச்சு, இன்னும் நிறைய போலீஸையும் அரசியல் சக்தியையும்

வாங்குவாங்க. நமக்கு அடுத்ததா வருவாங்க. நம்மகிட்ட இப்ப யூனியன்கள் இருக்கு. தூதாட்டம் இருக்கு. ஆனா, போதைதான் எதிர்காலத்தில் சக்தி வாய்ந்ததா இருக்கும். அதில் நாம ஈடுபடலன்னா, நாம வெச்சிருக்கிற எல்லாம் பிறகு சிக்கலாயிடும்!" என்று டாம் சொல்ல, "உங்க பதில் என்னப்பா?" என்று ஆர்வ மாகக் கேட்கிறான் சன்னி. அவர் மௌனமாக இருக்கிறார்.

இருக்காங்க என்பது உண்மைதான். ஆனா, என் தொழில் போதை அவங்க என் நண்பர்களா இருக்க மாட்டாங்க. ஏன்னா, போதை ஒரு எப்படியோ... உங்க தொழில் நல்லா வளர வாழ்த்துக்கள். நன்றி!" சொல்ல, சொலாசோ ஏமாற்றத்துடன் கிளம்புகிறான். போதை மருந்து தொழிலுக்கு அவர் ஆதரவு தராததால், அன்று முதல் அவருக்கு எதிரான சதிகளில் இறங்குகிறான்.

அன்று இரவு, வழியில் காரை நிறுத்தி, ஒரு கடையில் பழங்கள் வாங்குகிறார் கோர்லியோனி. அப்போது சொலாசோவின் ஆட்கள் அவரைச் சரமாரியாகச் சுடுகிறார்கள். கோர்லியோனி ரத்த வெள்ளத்தில் விழுகிறார். இன்னொருபுறம், டாம் கடத்தப்படுகிறான். டாமிடம் சொலாசோ, "உங்க முதலாளி இறந்துட்டார். தத்தாலியா குடும்பம் எனக்குப் பின்னால இருக்கு. எல்லோரும் ஒத்துப்போனா நல்லது. நீ சன்னிகிட்ட பேசு. போதை மருந்து நல்ல தொழில்!" என்கிறான். "சரி, என்னால முடிஞ்சதைச் செய்யேன்" என்று டாம் சொல்ல, அவனை சொலாசோ விடுவிக்கிறான். டாம் கிளம்பிச் சென்ற சில நொடிகளில், கோர்லியோனி உயிர் பிழைத்த செய்தி வருகிறது. சொலாசோ எரிச்சல் அடைகிறான்.

அன்று இரவு, கோர்லியோனி வீட்டில் முக்கியமானவர்கள் எல்லோரும் அமர்ந்து, அடுத்து என்ன செய்வது என்று பேசுகிறார்கள். மைக்கேல், அப்பாவைப் பார்ப்பதற்காக நள்ளிரவில் மருத்துவமனைக்குப் போகிறான். அங்கே அப்பாவுக்குப் பாதுகாப்பாக யாருமே இல்லை என்பதைக் கவனிக்கிறான். அவரைக் கொலை செய்ய யாராவது முயலக்கூடும் என்பதால், செவிலிப் பெண்ணின் துணையுடன் அப்பாவை வேறு அறைக்கு மாற்றுகிறான். அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே, அப்பாவைக் கொல்வதற்காக வரும் சிலர் அவனைப் பார்த்ததும் போய்விடுகிறார்கள்.

சிறிது நேரத்தில், அங்கு சில கார்கள் வந்து நிற்கின்றன. இறங்கிவரும் போலீஸ் கேப்டன், மைக்கேலைப் பார்த்து, "இங்கே என்ன பண்ணிட்டு இருக்கே?" என்று கேட்கிறார். "எங்க அப்பாவுக்குப் பாதுகாப்பா இருந்தவங்க எங்கே கேப்டன்?" என்று மைக்கேல் கேட்க, "நான்தான் அவங்களைப் போகச் சொன்னேன்" என்கிறார். "ஏன், அவங்க உங்களையும் வாங்கிட்டாங்களா?" என்று மைக்கேல் கேட்க, எரிச்சல் அடையும் போலீஸ் அதிகாரி மைக்கேல் முகத்தில் ஓங்கிக் குத்துகிறார். அவன் துவண்டு விழுகிறான். அப்போது

சன்னியின் ஆட்களும் பாதுகாவலர்களும் அங்கு வந்து இறங்க, அதிகாரி எரிச்சலுடன் அங்கிருந்து கிளம்புகிறார்.

நடந்த விஷயத்தை அறிந்து, ஆத்திரமாக இருக்கிறான் சன்னி. அதிரடியாக சொலாசோவின் ஆட்களைக் கொல்லத் துடிக்கும் அவனை டாம் சமாதானம் செய்கிறான். இதற்கிடையில், சொலாசோ மைக்கேலைச் சந்தித்துப் பேச அழைப்பு விடுக்கிறான். "அந்தச் சந்திப்பின்போது நான், அந்த போலீஸ் அதிகாரி, சொலாசோ மூன்று பேரும் தான் இருப்போம். அவங்க என்னைப் பரிசோதனை செய்வாங்க. அதனால் நான் ஆயுதம் எதையும் எடுத்துட்டுப் போக முடியாது. நாங்க சந்திக்கிற இடத்தில் நீங்க ஆயுதத்தை ஒளிச்சுவெச்சா, நான் அவங்க ரெண்டு பேரையும் கொல்வேன்!" என்று மைக்கேல் சொல்ல, எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள். "ஏய்... சின்னப் பையா! குடும்பத் தொழில்லயே கலந்துக்காத பையனான் நீ இன்னிக்குக் கொலை செய் யப் போறியா? அது அவ்வளவு சாதாரணம்தான் நினைச்சியா?" என்று சன்னி சொல்லியும், தன் முடிவில் உறுதியாக இருக்கிறான் மைக்கேல். திட்டம் தயாராகிறது. பதற்ற மான சூழலில் சொலாசோ வையும் போலீஸ்கேப்டனையும் சுட்டுக் கொல்கிறான் மைக்கேல்.

போலீஸ் உயர் அதிகாரி கொல்லப்பட்டது தலைப்புச் செய்தியாகிறது. போலீஸ் உஷாராகி, தாதாக்களின் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்து கிறது. இதற்கிடையில் உடல்நலம் பெற்று, வீடு திரும்புகிறார் கோர்லியோனி. மைக்கேல், போலீஸ் கேப்டனைக் கொன்ற தகவலை அறிந்து வருந்துகிறார்.

இதற்கிடையில் ஒரு நாள், எதிரிகள் சன்னியைச் சுட்டுக் கொல்கிறார்கள். கோர்லியோனி கலங்குகிறார். அழுதபடியே டாமி டம், "நான் இதுக்குப் பழிவாங் கப்போறது இல்லை. அந்தத் தத்தா லியா குடும்பத் தலைவர்களை நான் சந்திக்கணும். அதுக்கு ஏற பாடு பண்ணு. இந்தச் சண்டையை உடனே நிறுத்தணும்" என்கிறார். அதன்படி சந்திப்பு நடக்கிறது. எல்லோரும் பேசி, தங்களுக்குள் ஓர் அமைதி உடன்படிக்கையை மேற்கொள்கிறார்கள். மைக்கே லும் ஒரு வருடத்துக்குப் பிறகு, தலைமறைவு வாழ்க்கையிலிருந்து தன் வீட்டுக்கு வருகிறான். கோர்லியோனி உடல்நலம் இல்லாது இருப்பதால், பொறுப்புகள் மைக்கேல் வசம் வருகின்றன.

சில வருடங்களுக்குப் பிறகு, தன் மகனுடன் அப்பாவைப் பார்க்க வருகிறான் மைக்கேல். "உன் மனைவி, குழந்தையோடு சந்தோஷமா இருக்கியா?" என்று விசாரிக்கிறார் கோர்லியோனி. "ரொம்பச் சந்தோஷமா இருக்கேன்" என்கிற மைக்கேல், அப்பாவின் கவலை தோய்ந்த முகத் தைப் பார்த்து, "என்னாச்சுப்பா? ஏன் கவலைப்படுறீங்க? எல்லாம் நான் பார்த்துக்குவேன்" என்கிறான். "சன்னி இருந்திருந்தா இதையெல்லாம் பார்த்துக்குவான். ஆனா, உனக்கு இது வேணாம்தான் நினைச்சேன். என் வாழ்க்கை முழுக்கக் குடும்பத்துக்காக உழைச்சிருக்கேன். பெரிய பெரிய ஆட்களின் கைப்பாவையா இருக்க நான் மறுத்திருக்கேன்.

அதற்காக நான் வருந்தலை. அது என்னோட வாழ்க்கை. ஆனா, உன் காலத்தில் அந்த ஆட்டுவிக்கிற நூலைக் கையில் வெச்சிருக்கிற ஒரு ஆளா நீ இருக்கணும். ஒரு செனட்டர் கோர்லியோனி; ஒரு கவர்னர் கோர்லியோனி!" என்கிறார். "அதை நாம அடையலாம்ப்பா! நிச்சயமா அடையலாம்!" என்று மைக்கேல் சொல்ல, கோர்லியோனி மகனின் கன்னத்தில் முத்தமிடுகிறார். பிறகு, அங்கிருந்து எழுந்து தோட்டத்துக்கு வந்து, பேரனுடன் ஓடிப் பிடித்து விளையாடுகிறார். அப்போது மாரடைப்பு ஏற்பட, மயங்கி விழுந்து இறந்துபோகிறார்.

இறுதிச் சடங்கு நடக்கிறது. அதன்பிறகு, தன் அப்பாவின் இடத்துக்கு முழுமையாக வரும் மைக்கேல், ஒரே நாளில் தத்தாலியா குடும்பத்தவர் அனைவரையும் தனது ஆட்களை ஏவிக் கொல்கிறான். எதிரிகளுக்குத் தங்கள் குடும்பத்தினரைக் காட்டிக் கொடுத்த தன் சகோதரியின் கணவரையும் கொல்லச் சொல்கிறான்.

மறு நாள், கோர்லியோனி குடும்பத்தினர் அந்த நகரத்திலிருந்து இடம்பெயர்வதற்கான வேலைகள் நடந்துகொண்டு இருக்கின்றன. அப்போது மைக்கேலின் சகோதரி அழுதுகொண்டே ஓடிவருகிறாள். மைக்கேல் தன் அப்பாவின் நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்க, "மைக்கேல்! நீ என் கணவரைக் கொன்னுட்டே! சன்னி இறந்ததற்கு என் கணவரைக் காரணம் காட்டியிருக்கே. நீ என்னைப்பத்தி நினைச்சுப் பார்த்தியா?" என்று அழுகிறாள். அவள் போனதும், மைக்கேலின் மனைவி, "இதெல்லாம் உண்மையா?" என்று கலங்கிய கண்களுடன் கேட்கிறாள். "என் தொழிலைப்பத்தி என்கிட்டே எதுவும் கேட்காதே!" என்று கோபமாகக் கத்தும் அவன், "இதெல்லாம் உண்மை இல்லை" என்கிறான். அதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியுடன் அறையிலிருந்து வெளியில் வந்து, தன் கணவரைத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். அப்போது அறைக்குள் இருக்கும் சிலர், "டான் கோர்லியோனி" என்று சொல்லி, மைக் கேலைக் கட்டித் தழுவி, அவனது கையை

முத்தமிடுகிறார்கள். உள்ளே நடப்பது தெரியாமல் இருக்க கதவு சாத்தப்படுகிறது. வெளியில் நின்று, காட்ஃபாதரான தன் கணவரைத் தொலைவிலிருந்து அவள் பார்க்கிறாள். சாத்தப்படும் கதவுடன் திரை இருள், இசையுடன் படம் நிறைகிறது.

நிழல் உலக வாழ்க்கையின் சாதுர்யங்களையும் வன்மங்களையும் துரோகங்களையும் துல்லியமாகப் பதிவு செய்யும் இப் படம், அந்த வாழ்க்கைக்குள் இருக்கும் மென்மையான மனித உணர்வுகளையும் நுட்பமாகப் பதிவுசெய்கிறது. ஏராளமான கதாபாத்திரங்கள் இருந்தாலும், அவர்கள் அத்தனை பேரின் குணாதிசயங்களையும் ஆரம்பத்தில் நடக்கும் கல்யாண விழாவில் தெளிவுபடுத்திவிடுவதை திரைக்கதையின் நேர்த்திக்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம். கோர்லியோனி, தனக்கு வேண்டிய நடிகரான ஜானிக்கு வாய்ப்பு கொடுக்காத தயாரிப்பாளர், செல்லமாக வளர்க்கும் குதிரையின் தலையை வெட்டிப் படுக்கையில் ரத்தம் தோய வைத்திருக்கும் காட்சி பயங்கரமானது. கடைசியில் ஞானஸ்நானம் நடக்கையில், எதிரிகள் ஒவ்வொருவராகக் கொல்லப்படும் காட்சியில், படத் தொகுப்பும் ஒலியும் பயன்படும் விதம் நுட்பமானது. ஒளிப்பதிவும், இசையும், நடிகர்களின் பங்களிப்பும் சேர்ந்து, நிதானமாக ஒரு நாவல் வாசிப்பது போன்ற அனுபவத்தைத் தரும் இந்தப் படம், ஹாலிவுட் திரைப்படங்களிலேயே காவியத்தன்மை உடையதாகப் போற்றப்படுகிறது. மரியோ புஸோ எழுதிய The Godfather என்னும் புகழ்பெற்ற நாவலை அடிப்படையாகக்கொண்டு எடுக்கப்பட்ட இப்படம் 1971ல் வெளியாகி, மூன்று ஆஸ்கர் விருதுகளைப் பெற்றது. இந்த

அமெரிக்கப் படத்தின் இயக்குநர் பிரான்சிஸ் ஃபோர்டு கொப்போலோ (Francis Ford Coppola).

இன்றைக்கும் பொது வாழ்க் கையில் மதிப்புக்குரியவர்களாக இருக்கும் பலரின் பின்னணி எது? ஆட்டுவிக்கும் நூல் கையில் இருக்க வேண்டும் எனில், அரசியல் அதிகாரம் வேண்டும் என்று கோர்லியோனி விரும்புவது எதனால்? சட்டமும் நீதியும் எல்லோருக்கும் பொதுவானதா? 'வாய்மையே வெல்லும்' என்று படிக்கிறோம். ஆனால், 'வலிமை யானதே வெல்லும்' என்கிறது பரிணாம விதி. எனில், தவறான வழியில் முன்னேறுபவர்கள் எல்லாம் வலிமையானவர்களாக மாறுவது எத்தனை ஆபத்தானது!

பிரான்சிஸ் ஃபோர்டு கொப்போலோ

அமெரிக்காவில் மிச்சிகன் என்னுமிடத்தில், 1939-ல் ஓர் இசைக் கலைஞரின் மகனாகப் பிறந்தார். 9 வயதில் போலியோவால் பாதிக்கப்பட்டு, ஒன்றரை வருடங்கள் படுத்த படுக்கையாக இருந்தார். 1959-ல் நாடகம் சார்ந்த படிப்பில் இளங்கலைப் பட்டம் பெற்று, நிறைய நாடகங்களை எழுதி, அரங்கேற்றினார். பின்பு, திரைப்படப் பள்ளியில் சேர்ந்து, திரைப்பட இயக்கத்தில் முதுகலைப் பட்டம் பெற்றார். 1963-ல் தனது முதல் கறுப்பு-வெள்ளைத் திரைப் படத்தை 9 நாட்களில் எடுத்தார். 1970-ல், Patton எனும் படத்துக்குச் சிறந்த திரைக்கதைக்கான ஆஸ்கர் விருது பெற்றார். "நான் நாவலைப் படமாக்கும்போது திரைக்கதையைப் பயன்படுத்துவதில்லை. புத்தகத்தையே அதிகம் பயன்படுத்துகிறேன். ஏனெனில், நாவல்தான் திரைப்படத்துக்கு மிக மேன்மையான மூலப்பொருள்" என்றவர், ஐந்து முறை ஆஸ்கர் விருது பெற்ற, முக்கியமான அமெரிக்க இயக்குநர்!

உலக சினிமா

செழியன்

எர்த்

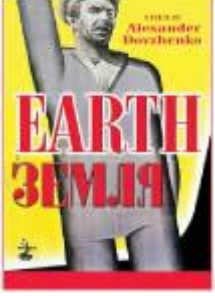
'வசதி படைத்தவன் தர மாட்டான்... வயிறு பசித்தவன் விட மாட்டான்' என்ற கல்யாணசுந்தரத்தின் பாடல் வரிகளைக் கேட்டிருக்கிறீர்களா? ஓர் ஊரில் விவசாயிகள், தாங்கள் இழந்த நிலத்தை மீட்க ஒற்றுமையுடன் கிளர்ந்தெழுகிறார்கள். மண்ணுக்கான போராட்டத்தின் கதைதான், 'Earth!'.

மேகங்கள் மிதக்கும் நிலத்தின் கீழ் பரந்த கோதுமை வயல். பயிர்கள் காற்றில் அலை

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

அலையாக அசைய, தூரியகாந்தி மலர்களும், உயர்ந்த மரங்களில் பழங்களும் காய்த்துக் குலுங்க... அந்த நிலத்தில் முதியவர் ஒருவர் சோர்ந்துபடுத்திருக்கிறார். அவர் தன் குடும்பத்தினரைப் பார்த்து மெதுவாக, 'நான் சாகப் போறேன்' என்கிறார். அவர் அருகில் அவரின் பேரன் பாசில், தன் அப்பாவோடு நிற்கிறான். தோட்டத்தில் பறிக்கப்பட்ட பழங்கள் தாத்தா அருகில் குவிந்து கிடக்கின்றன. "எழுபத்தஞ்சு வருஷமா தாத்தா ஏர் பூட்டி இந்த நிலத்தை உழுது இருக்காரு" என்கிறார் அப்பா. "எனக்கு ஏதாவது சாப்பிடக் கொடுக்கிறீங்களா?" என்று தாத்தா கேட்க, அவர் வயலில் விளைந்த பழத்தையே அவருக்குத் தருகிறார் கள். அதைச் சாப்பிடத் துவங்கும் பெரியவர், தன் பேரக்குழந்தையும் தனது உழைப்பால் விளைந்த பழத்தைத் தின்பதை மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்தபடி மனநிறைவுடன் உயிர்விடுகிறார்.

அந்த நாட்களில் ஊரில் பணக்கார விவசாயி ஒருவர் ஏழைகளின் நிலத்தைக் கைப்பற்றுகிறார். விவசாயக் குடும்பங்களின் மீது தாக்குதல்கள் நடக்கின்றன. சிறு விவசாயிகள் விதைப்பதற்காக வைத்திருக்கும் தானியங்களை அழித்து, அவர்கள் வளர்க்கும் கால்நடைகளை வெட்டிக் கொல்வதாகச் செய்திகள் வருகின்றன. பிரச்சனைநாளுக்கு நாள் பெரிதாகி வருவதால், இளைஞன் பாசில் தன் அப்பாவிடம் ஒரு தீர்வைச் சொல்கிறான்... "அப்பா... இந்தப் பணக்கார விவசாயிக்கு ஒரு முடிவு கட்டலாம். டிராக்டர் களைக் கொண்டுவந்து உழுதால், நம்ம நிலத்தை அவங்ககிட்ட இருந்து வாங்கிடலாம்" என்கிறான். தீவிர யோசனையில் இருக்கும் அப்பா, அவன் கருத்தை மறுக்கிறார்... "இப்படியே இருக்கட்டும். அதுதான் கிராமத்துக்கு நல்லது!" "இது கிராமத்துக்கு நல்லது இல்லைப்பா! பணக்கார விவசாயிகளுக்கும் முட்டாள்களுக்கும் தான் நல்லது!" கோபப்படும் அப்பா, "என்னை முட்டாள்களாகிறியா?" என்று கத்துகிறார். "நீங்க முட்டாள்களில்லை. ஆனா, உங்களுக்கு வயசாயிடுச்சு!" அப்போது அங்கு வரும் இளைஞர்கள் பாசிலுக்கு ஆதரவாகக் குரல் கொடுக்கிறார்கள். "சரி, நீங்க நினைச்சதையே செய்யுங்க" என்கிற அப்பா, அவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் தன் காளை களை ஏரில் பூட்டி, நிலத்தை உழத் துவங்குகிறார்.

இன்னொருபுறம், பாசில் தலைமையில் கிளம்பிச் சென்ற இளைஞர்கள் டிராக்டரோடு வந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். பாசில் டிராக்டர் ஓட்டிவர, அவனுடன் சென்ற இளைஞர்கள் வெற்றிநடை போட்டுப் பெருமிதமாக வருகிறார்கள். கிராம மக்கள் எல்லோரது முகங்களிலும் புன்னகை மலர்கிறது. மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்த ஒருவரை ஒருவர் கட்டிக்கொள்கிறார்கள். சிறுவர்களும், பெண்களும், பெரியவர்களும் உற்சாகமாக டிராக்டர் வரும் திசை நோக்கி ஓடத் துவங்குகிறார்கள். டிராக்டர் வருவதைப் பார்க்கும் பணக்கார விவசாயிகள் அதிர்ச்சி அடைகிறார்கள்.

பாசில் டிராக்டரை ஓட்டிவந்து வயல்வெளி அருகே நிறுத்துகிறான். புழுதி கிளம்ப உற்சாகப் பெருக் குடன் ஓடிவரும் மக்கள் அனை வரும் கூடி நின்று, டிராக்டரை பிரமிப்புடன் பார்க்கிறார்கள். அந்த இடமே கொண்டாட்டமாக இருக்கிறது. பணக்காரர்கள் அதைப் பொறாமையாகத் தூரத் திலிருந்து பார்க்கிறார்கள். மக்கள் திரளாக டிராக்டரைச் சுற்றி அமர்ந்திருக்க, பாசில் எழுந்து நின்று, "நாம் எல்லோரும் இந்த டிராக்டரால் செழிப்படையப் போகிறோம். நம் நிலத்தில் பணக் காரர்கள் போட்ட வேலியெல்லாம் மறையப் போகிறது" என்று மகிழ்ச்சியுடன் சொல்ல, ஒதுங்கி நிற்கும் பணக்காரன் தாமஸ் கேலி செய்கிறான். கூட்டத்தை விலக்கி தாமஸை நோக்கி வரும் பாசில், "என்ன நடக்கப் போகிறது என்று பாருங்கள்!" என்று சொல்ல, "பார்க்கலாம்" என்று சவால் விடுகிறான் தாமஸ்.

அன்றே டிராக்டரின் மூலம் பாசில் நிலங்களை உழத் துவங்குகிறான். பாசிலின் அப்பா ஒருபுறம் விளைந்த நிலங்களில் நின்று, கையில் கூரான கம்புடன் களைகளை நீக்கிக்கொண்டு இருக்கிறார். டிராக்டரில் அவரை நோக்கி வரும் பாசில், "அப்பா! அதையெல்லாம் தூக்கிப் போடுங்க" என்று மகிழ்ச்சியுடன் கத்துகிறான். டிராக்டரின் மூலம் சகலவிதமான வயல்வேலைகளும் எளிதாக நடக்கத் துவங்குகின்றன. அறுவடை நடக்கிறது. பெண்கள் உற்சாகமாக கதிர்களைக் கட்டிவைக்கிறார்கள். பாசிலின் அப்பா நடப்பதையெல்லாம் சந்தோஷத் துடன் பார்க்கிறார்.

புதிய நிலங்களை பாசில் உழுத் துவங்குகிறான். அதைப் பார்க்கும் ஒருவன் வேகமாக தாமஸிடம் ஓடி வந்து, "தாமஸ், பாசில் வேலி யெல்லாம் கடந்து டிராக்டரால் உழுகிறான்" என்றதும், தாமஸ் கோபம் அடைகிறான்.

அன்று இரவு, வேலையெல்லாம் வெற்றிகரமாக முடிந்த மகிழ்ச்சியில், வயல்வெளியில் நடந்து வருகிறான் பாசில். கிராம மக்களுக்காகத் தான் செய்தது குறித்த பெருமையில் நடனமாடிக்கொண்டே வருகிறான். மறைந்திருக்கும் ஒருவன் பாசிலை துப்பாக் கியால் சுட்டுவிட்டு ஓடுகிறான். பாசில் அந்த இடத்திலேயே சுருண்டுவிழுந்து இறக்கிறான்.

அனைவருக்கும் அதிர்ச்சி. பாசிலுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்ட பெண் அழுதுகொண்டே வீட்டுக்கு ஓடி வருகிறாள். இறந்த அவனது உடலை எடுத்துவந்து வீட்டில் வைக்கிறார்கள். அதன் அருகில் அமைதியாக அமர்ந்திருக்கும் பாசிலின் அப்பா, ஒருநிலையில் ஆவேசம் வந்தவர் போல வயல்வெளிக்கு வந்து நின்று, "ஏய்! பணக்காரர்களே... நீங்கள்தானே என் பாசிலைக் கொன்றது?" என்று கத்துகிறார். பின்னர் தாமஸ் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று, "நீதான் கொன்னியா? சொல்லு!" என்று கோபத்துடன் கேட்கிறார். அவன் இல்லை எனத் தலையசைக்கிறான்.

அன்று இரவு, வீட்டில் சோகமாக அமர்ந்திருக்கிறார் பாசில் அப்பா. வீட்டின் கதவு பலமாக தட்டப்படுகிற சத்தம். கதவைத் திறந்தால், வயதான பாதிரியார் நிற்கிறார். அவரை முறைத்துப்பார்க்கும் அப்பா, "கடவுள் இல்லை. நீங்களும் எனக்குத் தேவை இல்லை" என்று சொல்ல, பாதிரியார் பதில் சொல்லாமல், திரும்பிச் செல்கிறார்.

பின்னர், அப்பா அங்கிருந்து கிராமத்தின் அங்கத்தினர்கள் இருக்கும் இடத்துக்கு வருகிறார். அனைவரும் நடந்ததை நினைத்து சோகமாக தலைகவிழ்ந்து அமர்ந்திருக்கிறார்கள். அப்பா பேசத் துவங்குகிறார்... "நான் உங்க எல்லார்கிட்டயும் ஒண்ணு கேட்கணும். பாசில் நமக்கெல்லாம் புது வாழ்க்கையை கொடுக்க நினைத் ததற்காகவே கொல்லப்பட்டான். எனவே, அவனது உடல் அடக்கத்தை நாம புது முறையில் செய்யணும்னு கேட்டுக்கிறேன். பாதிரியார், குருமார்களனு யாருமே வேணாம். நம்ம இளைஞர்களும் பெண்களும் புது வாழ்க்கைக்கான புதிய பாடல்களைப் பாடட்டும்" என்கிறார். அதை கிராம அங்கத்தினர்களும் ஒப்புக்கொள்ள, இறுதி ஊர்வலம் துவங்குகிறது.

இளைஞர்களும் பெண்களும் விவசாயிகளும் பாடிக்கொண்டே நடக்கிறார்கள். ஊர்வலம் கிராமத்துத் தெருக்களின் வழியாகப் புறப்பட, வழியெல்லாம் கிராம மக்கள் ஓடி வந்து இணைந்து கொள்கிறார்கள். புழுதி பறக்க பல தெருக்களின் வழியாக ஊர்வலம் நகர்கிறது. முதியவர்கள் தங்கள் வீட்டு வாசலில் நின்று, பாசிலின் உடலைப் பார்த்து அழுதுகொள்கிறார்கள். பாசிலுக்கு நிச்சயிக்கப் பட்டிருந்த பெண் அழுது தவிக்கிறாள். ஊர்வலத்தில் பாசிலின் அப்பா இறுக்கமாக நடந்து வருகிறார். பாசிலின் உடல், பழுத்த மரங்கள் அடர்ந்த பாதை வழியே எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது. கனிந்த பழங்கள், கடந்து செல்லும் அவனது உடலில் உரசுகின்றன. மலர்ந்திருக்கும் தூர்யகாந்தி தோட்டங்களின் வழியே ஊர்வலம் செல்கிறது. மக்கள் எழுச்சிப் பாடலைப் பாடிக்கொண்டே செல்வதைப் பார்க்கும் தாமஸ் அதிர்ச்சி அடைகிறான். பயந்து போய், "இது என்னுடைய நிலம். நான் யாருக்கும் கொடுக்க முடியாது" என்று கத்திக்கொண்டே ஓடி வருகிறான்.

ஒருபுறம், பாதிரியார் பிரார்த்தனை செய்கிறார்... "தெய்வத்துக்கும் மதத்துக்கும் எதிராகச் செயல் படும் இவர்களது கலகத்தை, கடவுளே... தோற்கடியுங்கள்!" இன்னொரு புறம், தாமஸ் தனது நிலத்தையே சுற்றித் திரிகிறான். இறுதி ஊர்வலம் வயல்வெளியில் முடிய, எல்லோரும் சோகமாக அமர்கிறார்கள். பாசிலின் நண் பன் ஒருவன் எழுந்து நின்று, "நம் எதிரிகளின் வன்முறை, நம்மைப் போன்ற ஏழை மக்களின் மீது காட்டிய அவர்களின் வெறுப்பு பாசிலை நம்மிடமிருந்து பிரித்துவிட்டது" என்று உணர்ச்சிகரமாகப் பேச, ஓடிவரும் தாமஸ் தொலைவிலிருந்தபடியே, "ஏய் ஏழைகளே... நான்தான் பாசிலைக் கொன்றேன்" என்று கத்துகிறான்.

அவனைப் பொருட்படுத்தாமல் இரங்கல் கூட்டம் தொடர்கிறது. பாசிலின் நண்பனின் ஆவேசம் குறையவில்லை. "கம்யூனிசம் தந்த டிராக்டர் என்னும் இரும்புக் குதிரையால் பாசில் ஆயிரம் வருடப் பழைமையான சக்திகளைத் துவம்சம் செய்துவிட்டான். அவனுடைய வெப்பமான ரத்தத்தால் நமது வர்க்க எதிரிகளுக்கு எதிரான அற்புதமான தீர்ப்பை எழுதிவிட்டான். அவனுடைய தந்தையே... நீங்கள் நம்பிக்கையை இழந்துவிடாதீர்கள். நமது பாசிலின் புகழ் நம் தலைக்கு மேல் பறக்கிற கம்யூனிஸ விமானம் போல, உலகெங்கும் செல்லும்!" என்று முழங்க, மக்கள் அனைவரும் பெருமிதத்துடன் வானத்தைப் பார்க்கிறார்கள்.

பாசில் துவக்கிவைத்த வெற்றி யினால் பரந்த வானத்தின் கீழ் வேலிகளற்ற கூட்டுப் பண்ணையில் கோதுமைப் பயிர்கள் காற்றில் அலைகின்றன. தோட்டத்தில் பழங்கள் காய்த்துக் குலுங்குகின்றன. பாசிலின் முறைப் பெண் களைத் திறந்து பார்க்கிறாள். அவள் அருகில் நிற்கும் பாசில் அவளை அன்பாக அணைத்துக் கொள்கிறான். அவள் பிரமிப்புடன் பாசிலைப் பார்த்துப் புன்னகைக் கிறாள். பாசிலும் வெற்றிக்களிப் பில் அவளைப் பார்த்துப் புன்னகைக்கிறான். இறந்தபோதும் பாசிலின் கனவு கூட்டுப் பண்ணைகளாக இருப்பதைப் போல, அவளும் பாசில் தன்னுடன் இருப்ப தாகவே நம்புகிறாள். அந்த நம்பிக் கையுடன் படம் நிறைகிறது!

கதை சொல்வதைவிடவும் காட்சிரீதியாக மக்களின் உணர்வுகளையும் எதிர்ப்பையும் அழுத்தமாக இப்படம் பதிவு செய்கிறது. சிறுசிறு துண்டுக் காட்சிகளை வேகமாகத் தொகுக்கும் 'Montage' என்னும் உத்தியின் மூலம் இப்படம் ஏற்படுத்தும் உணர்வுரீதியான தாக்கம் வலிமையானது. டிராக்டர் ஊருக்குள் வரும்போதும், வயலில் அதன் உதவியால் அறுவடை செய்யும்போதும், அடுக்கடுக்கான துண்டுக் காட்சி களின் வழியே மனித உணர்வு களையும் இயந்திரங்களின் இயக்கத்தையும் இணைத்த விதமும், கடைசியில் இறுதி ஊர்வலம் வலிமையான மக்கள் கூட்டமாகப் பெருகிவருகிற துண்டுக் காட்சிகளும் புதுமையானவை. வரும் வழியில் கார்புரேட்டரில் தண்ணீர் இல்லாமல் டிராக்டர் நின்றாவிட, என்ன செய்வது என்று யோசிக்கும் பாசில், உடனிருக்கும் தோழர் களை அழைக்கிறான். எல்லோரும் சிறுநீர் கழித்து நிரப்பி, திரும்பவும் டிராக்டர் கிளம்புகிறது. ஒற்றுமையின் தேவையையும் வலிமையையும் படம் முழுக்க உணர்த்தும் இந்தப் படம் காட்சிக் கவிதை என்று போற்றப்படுகிறது.

பாசில் கொல்லப்பட்டதும் குதிரை நிமிர்ந்து பார்ப்பதும், வயல்வெளியின் மகிழ்ச்சியை உணர்த்த காற்றில் பெண்களின் உடை அசைவதும், பாசிலுக்கு எதிரான நடவடிக்கை எடுக்க தாமஸ் யோசிக்கையில் வயல்வெளிகளுக்கு மேலே கருமேகங்கள் சூழ்வதும் இதன் எளிய உதாரணங்கள். இறுதி ஊர்வலத்தில் அஞ்சலி செய்ய, நிலம் ஏந்திய பூங்கொத்து போல வரிசையாக சூர்யகாந்தி மலர்கள் அணிவகுத்து நிற்பதும், அதன் நடுவே பாசிலின் முகம் கடந்து செல்வதும் காட்சிரீதியாக ஒளிப் பதிவின் வலிமையைச் சொல்லும் பதிவுகள். ஏர் ஓட்டி விவசாயம் செய்தவர்கள் தங்கள் நிலங்களை கூட்டுப்பண்ணையில் இணைத் துக்கொள்வதற்காக ஏற்பட்ட இயக்கத்தின்போது நடந்த வன்முறையில், ஒருவர் குத்திக் கொல் லப்பட்ட பத்திரிகைச் செய்தியை அடிப்படையாகக்கொண்டு எடுக் கப்பட்ட இப் படம் 1930ல் வெளியானது. உலக சினிமாவின் க்ளாஸிக் வரிசையில் முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதப்படும் ரஷ்ய நாட்டைச் சேர்ந்த இந்த மௌனப் படத்தின் இயக்குநர் அலெக்சாண்டர் டவ்ஷென்கோ (Alexander Dovzhenko).

கையளவு நிலத்தில் செடி வளர்த்து, அது துளிர்க்கையில் அருகிருந்து பார்க்கும் மகிழ்ச்சி நம்மில் எத்தனை பேருக்கு வாய்த் திருக்கிறது? எத்தனை மரங்களின் பெயர்கள் நமக்குத் தெரியும்? பாசில் விளைநிலங்களை எதிரி களிடமிருந்து மீட்டெடுக்கிறான். ரசாயன உரங்களாலும் பிளாஸ் டிக் கழிவுகளாலும் பூமி தனது ஆன்மாவை இழந்துவிட்டால் நம்மால் மீட்டெடுக்க முடியுமா? பூமியைத் தாய் என்கிறோம். ஆனால், அதைச் சதுர அடிகளால் அளவிடும் வீட்டுமனைகளாக மட்டும் நாம் நினைப்பது எத்தனை பரிதாபம்?

அலெக்சாண்டர் டவ்ஷென்கோ

ரஷ்யாவில் உள்ள சோஸ்நிட்ஸா என்னுமிடத்தில், படிக்காத பெற்றோரின் மகனாக 1894ல் பிறந்தார். இவரது தாத்தா உற்சாகம் கொடுத்து படிக்கவைத்தார். 19வது வயதில் ஆசிரியர் வேலை கிடைத்தது. 1920ல் கம்ப்யூனிஸ்ட் பார்ட்டியில் சேர்ந்தார். பின்னர் உக்ரேனியாவில் தூதரின் உதவியாளராக, வார்ஷாவிலும் பெர்லினிலும் கொஞ்ச காலம் பணியாற்றினார். 1922ல் கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். 1923ல் உக்ரைனுக்குத் திரும்பியதும் புத்தகங்களில் ஓவியங்களும் கார்ட்டூனும் வரையத் துவங்கினார். 1926ல் ஒடேசா என்னும் இடத்துக்கு வந்ததும் திரைப்படம் மீது ஆசை வந்தது. முதலில் ஒரு படத்துக்கு திரைக்கதை எழுதி, அதே படத்தில் இணை இயக்குநராகவும் பணியாற்றினார். 1928ல் தனது முதல் படத்தை இயக்கினார். இரண்டாம் உலகப் போரில் செம்படையில் பத்திரிகையாளராகப் பணிபுரிந்த இவர், ரஷ்யாவில் ஸ்டாலின் ஆட்சியின்போது கடுமையான துன்பங்களுக்கு ஆளானார். பின்னர், எழுத்தின் மீது ஆர்வம்கொண்டு நாவல்கள் எழுதத் துவங்கினார். "கலையில் நேசமும் வெறுப்பும் கலந்தே இருக்கிறது. அது கொள்கைப் பிடிவாதத்தினால் வறட்சியாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை" என்று சொல்லும் இவர், ரஷ்யாவின் மிக முக்கியமான இயக்குநர். 1956ல் மாஸ்கோ நகரில் இறந்தார்!

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

தி சென்ட் ஆஃப் க்ரீன் பப்பாயா

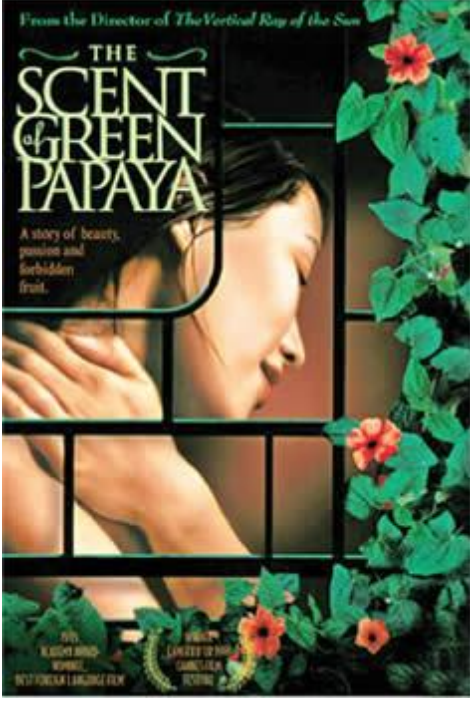
குடும்பவறுமையால் பல சிறுமிகள் வீட்டு வேலை செய்வதற்காக கிராமத்தில் இருந்து நகரத்துக்கு வருகிறார்கள். தங்கள் குடும்பத்தைப் பிரிந்து, எந்த மகிழ்ச்சியும் இன்றி, தான் பணிபுரியும் வீட்டில் நாள் முழுவதும் உழைக்கிறார்கள். அப்படி வந்த ஒரு வேலைக்காரர் சிறுமியின் மென்மையான உணர்வுகளைச் சொல்வதே, 'The scent of green papaya'!

அந்த இரவில் பத்து வயதுச் சிறுமியான 'மூய்', பழைய கந்தல் உடை அணிந்து, கையில் ஒரு துணி மூட்டையுடன் நகரத்துக்கு வருகிறாள். தான் வேலை பார்க்கப்போகும் வீட்டைத் தேடிச் கண்டுபிடித்துக் கதவைத் தட்டுகிறாள். அந்த வீட்டு அம்மாள் கதவைத் திறந்து, மூயை உள்ளே அழைத்துப்போகிறாள். பெரிய பங்களா போன்ற அந்த வீட்டை அதிசயமாகப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்து வரும் மூயை, வயதான இன்னொரு வேலைக்காரப் பெண்மணியிடம் அறிமுகப்படுத்துகிறாள் அந்த அம்மாள். மூயை அந்த வேலைக்காரப் பெண்மணி அழைத்துச் சென்றதும், இசைக் கருவியை வாசித்துக்கொண்டு இருக்கும் கணவனிடம் வருகிறாள் அந்த அம்மாள். "புதுசா வேலைக்கு ஒரு சின்னப் பொண்ணு வந்திருக்கா. பாவம், ரொம்ப ஏழைப் பொண்ணு! பகல் முழுக்க நடந்தே இங்கே வந்திருக்கா. நம்ம பொண்ணு உசரோட இருந்திருந்தா, இப்ப அவளுக்கு இவ்வயசுதான் இருந்திருக்கும்" என்கிறாள்.

மறுநாள் காலையில், மூய் தனது படுக்கையிலிருந்து விழித்து எழுகிறாள். ஜன்னல் வழியே தோட்டத்தைப் பார்க்கிறாள். அந்த இடம் அவளுக்குப் பிடித்திருக்கிறது.

வேலைக்காரப் பெண்மணி அங்கிருக்கும் பப்பாளி மரத்திலிருந்து காய் பறிக்கிறாள். அதன் காய்பிலிருந்து பால் வடிகிறது. அதன் பச்சை வாசனை மூய்க்குப் பிடிக்கிறது. வேலைக்காரப் பெண்மணி, மூய்க்குச் சமைக்கக் கற்றுத் தருகிறாள். "மாடியில் இருக்கிற பாட்டி பிரார்த்தனையை முடிச்சுட்டாங்க. சாப்பாடு கொடுக்கணும்" என்று அவள் சொல்ல, "அந்தப் பாட்டி யாரோட அம்மா?" என்று மூய் கேட்கிறாள். "மாஸ்டரோட அம்மா! அவங்க கணவர், மாஸ்டர் பிறந்த உடனே இறந்துட்டாராம். அன்னிலேர்ந்து எந்நேரமும் அந்த அம்மா பிரார்த்தனை பண்ணிட்டேதான் இருப்பாங்களாம்" என்கிறாள். பின்னர், மூய் ஆர்வமாக வேலையில் மூழ்குகிறாள். வேலையெல்லாம் முடித்ததும், "சரி, நீ போய் சாப்பிடு" என்று எஜமானி அம்மாள் சொல்ல, மூய் வேலைக்காரப் பெண்ணுடன் சேர்ந்து சாப்பிடு கிறாள்.

மறுநாள், மூய் வீடு முழுக்க ஈரத் துணியால் துடைத்துச் சுத்தம் செய்கிறாள். அவள், இறந்துபோன தன் மகள் போலத் தெரிவதால், எஜமானி அம்மாள் அவளை அன்பு ததும்பப் பார்க்கிறாள். "மூணுமாசம் கழிச்ச நீ உன் ஊருக்குப் போய் உங்க அம்மாவைப் பார்த்துட்டு வா!" என்று அம்மாள் சொல்ல, மூய் மகிழ்ச்சியுடன் "நன்றிம்மா" என்கிறாள்.

அன்று இரவு, மூய் வேலைக்காரப் பெண்ணுடன் படுத்திருக்கிறாள். "உங்க அம்மா, அப்பா எங்கே இருக்காங்க?" என்று கேட்கிறாள் வேலைக்காரப் பெண். "அப்பா மூணு வருஷத்துக்கு தங்கச்சியும் கிராமத்துல

முன்னால இறந்துட்டாரு. அம்மாவும் இருக்காங்க" என்கிற மூய், "இங்கே போட்டோவில் ஒரு சின்னப் பொண்ணு இருக்கே. அது யாரு?" என்கிறாள். "அது ஒரு சோகக் கதை. அது மாஸ்டரோட மகள். ஏழு வருஷத்துக்கு முன்னால இறந்துடுச்சு.", "எப்படி இறந்துச்சு?", "உடம்புக்கு முடியாம இறந்துடுச்சு. ஆனா, மாஸ்டர் தன்னோட தவறாலதான் அது இறந்ததா நினைக்கிறாரு. ஏழு வருஷத்துக்கு முன்னால, வீட்டில இருந்த பணத்தையெல்லாம் எடுத்துட்டுப் போயிட்டாரு மாஸ்டர். அவர் அப்படிப் போறது மூணாவது முறை. ஒவ்வொரு முறையும் பணம் செலவானதும், திரும்பி வந்துடுவாரு. ஆனா, அந்த முறை வழக்கத்தைவிட ரொம்ப நாளாகியும் அவர் வரல. அவர் போன மூணாவது வாரமே மகளுக்கு உடம்புக்கு முடியாமப் போய், அவர் வரறதுக்கு முதல் நாள் இறந்துட்டா. அதனால, தான் பண்ணின பாவங்களாலதான் மகள் இறந்ததா அவர் நினைக்கிறாரு. அதுக்கப்பறம் அவர் வீட்டை விட்டுப் போனதே இல்லை. சரி, தூங்கு! காலையில் சீக்கிரம் எழுந்திருக்கணும்!"

வெளியில் போன மாஸ்டர், அன்று இரவு வெகு நேரம் ஆகியும் திரும்பாததால் எஜமானி அம்மாள் சந்தேகப்பட்டு, தான் சேர்த்துவைத்திருக்கும் பணமும் நகையும் இருக்கிறதா என்றுபார்க் கிறாள். பெட்டி காலியாக இருக் கிறது. மிகுந்த கவலையுடன் தூக் கம் வராமல் அமர்ந்திருக்கிறாள்.

காலையில் வேலைக்காரப் பெண்ணும் மூயும் சீக்கிரமே எழுந்து வருகிறார்கள். அம்மா அடுப்பங்கரையில் சோகமாக அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்து, "என்னம்மா இவ்வளவு சீக்கிரம் எழுந்துட்டீங்க?" என்று வேலைக்காரப் பெண் கேட்கிறாள். "வீட்டில அரிசி இருக்கா?" என்று கேட்கி றாள் அம்மாள். "நாலஞ்சு நாளைக்கு வரும்மா!" என்று சொல்ல, அம்மா தனது தோடுகளைக் கழற்றித் தருகிறாள். "இதை வெச்சு கொஞ்ச நாளைக்கு சாப்பாட்டுக்கு வர மாதிரி பார்த்துக்கங்க" என்று சொல்லிவிட்டு, சோகமாகச் செல்கிறாள். மூயிடம் வேலைக்காரப் பெண் நடந்ததைச் சொல்கிறாள்.

அன்று இரவு, மாடியில் பிரார்த்தனை செய்யும் பாட்டியின் அருகில் அமர்ந்திருக்கிறாள் எஜமானி அம்மாள். "இது உன் தப்புதான். அவனை எப்படி அன்பா வெச்சுக்கிறதுன்னு உனக்குத் தெரிஞ்சிருந்தா, அவன் இன்னொரு பொண்ணுகூட போயிருக்க மாட்டான்" என்று பாட்டி சொல்ல, அம்மா அழுகிறாள். குடும்பத்தில் இதுபோன்ற பிரச்னைகள் நடந்துகொண்டு இருக்க, மூய் தனது வேலையை எந்தக் குறைவும் இல்லாமல், ஆர்வமாகச் செய்கிறாள். தோட்டத்தில் இருக்கும் வெட்டுக்கிளிகளைப் பிடித்து, ஒரு கூண்டில் வளர்க்கிறாள். பப்பாளிக் காயை நறுக்கி, அதனுள் இருக்கும் முத்துப் போன்ற

விதைகளைத் தொட்டுப் பார்த்துப் பரவசம் அடைகிறாள். நனைந்த வாழை இலைகளின் மேல் அமர்ந்திருக்கும் பச்சைத் தவளைகள் கத்துவதை வேடிக்கை பார்க்கிறாள்.

ஒரு நாள் அதிகாலை, வேலைக்காரப் பெண் வேகமாக ஓடிப்போய் எஜமானி அம்மாவை அழைத்து வருகிறாள். அம்மாள் வந்து பார்த்ததும், அதிர்ச்சி அடைகிறாள். அவளது கணவர் மயக்கமாக விழுந்துகிடக்கிறார். அம்மாள் அழுகிறாள். வீட்டில் இருக்கும் விலை உயர்ந்த பீங்கான் பாத்திரங்களை விற்று, வைத்தியத் துக்கு ஏற்பாடு செய்கிறாள். ஆனாலும், பலனின்றி அவர் இறக்கிறார்.

பத்து வருடங்கள் கழிகின்றன. மூய் அழகான இளம் பெண்ணாக வளர்ந்திருக்கிறாள். எஜமானி அம்மாள் உடல் தளர்ந்து, முதியவளாக இருக்கிறாள். குடும்பம் மிகவும் நலிவடைந்து இருப்பதால், மூயை வேலையைவிட்டு நிறுத்தும் சூழல் வருகிறது. மூய் இங்கு இருப்பதைவிட, தன் மகனின் நண்பனான 'குயென்' வீட்டில் இருந்தால், சம்பளம் அதிகமாகக் கிடைக்கும் என்று அம்மாள் நினைக்கிறாள்.

அதனால் மூயை அழைத்து, ஒரு புது உடையையும் ஒரு சங்கிலி மற்றும் வளையலையும் கொடுத்து, "என் மகளுக்காக வெச்சிருந்தேன் இதை!" என்கிறாள். கண்கலங்கும் மூய்,

அம்மாளின் காலில் விழுந்து அழுகிறாள். அவள் தலையை ஆறுதலாக வருடும் அம்மாள், "உனக்கு நான் நன்றி சொல்லணும்மா! உன்னை என் மகளாவே நான் உணர்றேன். என் பையன் வேலை தேடி எங்கேயோ போயிட்டான். நீயும் இப்ப போகப்போறே. அவன் இருந்திருந்தா உன்னை மனைவியா ஏத்துக்குவான்னு நான் நம்பினேன்" என்கிறாள். மூய் கண்ணீருடன் தனது பெட்டிய எடுத்துக்கொண்டு, பிரிய மன மில்லாமல் கிளம்புகிறாள்.

குயென் என்னும் இளைஞனின் வீட்டில் மூய் வேலைக்குச் சேர்கிறாள். இசைக் கலைஞனான குயென் அந்த வீட்டில் தனியாக இருக்கிறான். எந்த நேரமும் இசைப் பயிற்சி செய்து, இசைக்குறிப்புகள் எழுதிக்கொண்டு இருக்கிறான். அந்த வீட்டிலும் மூய் தனது வேலைகளை ஒழுங்காகத் தொடர்கிறாள். தோட்டத்துக்கு நீருற்றுகிறாள். தோட்டத்தில் இருக்கும் சிறுசிறு உயிரினங்களை அன்புடன் பார்க்கிறாள். குயெனுக்கு மிகவும் நேர்த்தியாக உணவு பரிமாறுகிறாள்.

குயெனைப் பார்க்க ஒருநாள் அவனது முறைப் பெண் ஒருத்தி வருகிறாள். இருவரும் மகிழ்ச்சியாக வெளியே கிளம்புகிறார்கள். அவர்கள் போனதும், அவனது சட்டையை எடுத்து, அதற்குப் பொத்தான் தைக்கிறாள் மூய். பிறகு, அறையில் முறைப் பெண்ணின் லிப்ஸ்டிக் விழுந்துகிடப்பதைப் பார்த்து, அதை எடுத்துப் பத்திரமாக வைக்கிறாள். மறுநாள், குயென் பியானோ வாசித்துக்கொண்டு இருக்கிறான். அவன் அருகில் வரும் மூய், அவன் காலடியில் இருக்கும் ஷாவை பாலிஷ் செய்ய எடுத்துக் கொண்டு போகிறாள். எந்நேரமும் அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன்கவன மாக அவள் தன் வேலையிலேயே மூழ்கியிருப்பதைப் பார்க்கும் அவன், அருகில் இருக்கும் புத்தர் சிலையைப் பார்க்கிறான். அது மூயின் சாயலில் இருப்பது போல அவனுக்குத் தோன்றுகிறது.

மறுநாள், வீட்டில் யாரும் இல்லாதபோது, எஜமானி அம்மாள் முன்பு தனக்குக் கொடுத்த புது உடையையும் நகைகளையும் அணிந்து, அந்த வீட்டில் இருக்கும் ஒவ்வொரு கண்ணாடி எதிரிலும் போய் நின்று அழகு பார்க்கிறாள் மூய். பிறகு, லிப்ஸ்டிக்கை எடுப்பதற்காக மேஜையைத் திறக்கிறாள். அங்கே இசைக் குறிப்பு எழுதும் காகிதத்தில் தனது முகம் புத்தரின் சாயலில் வரையப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறாள். புன்னகையுடன் லிப்ஸ்டிக்கை எடுத்து, கண்ணாடி முன் நின்று உதடுகளில் பூசி அழகு பார்க்கிறாள். அப்போது வீடு திரும்பும் குயென் அவளது அழகில் மயங்குகிறான்.

மறுநாள் இரவு, குயெனைப் பார்க்க வரும் முறைப் பெண் அவன் அருகில் நெருக்கமாக நின்று பேசுகிறாள். வெளியே மழை பெய்துகொண்டு இருக்கிறது. குயென் அவளைப் பொருட்படுத்தாமல், பியானோ வாசிக்கிறான். அந்தப் பெண் கோபித்துக்

கொண்டு, மழையில் அழுதுகொண்டே கிளம்பிப் போகிறாள். தனது வேலைகளை முடித்துவிட்டு, மூய் தன் அறைக்கு வந்து படுத்துக் கொள்கிறாள். குயென் தயக்கத்துடன் அவள் இருக்கும் அறைக்கு வருகிறாள்.

மறுநாள், குயென் இல்லாத நேரத்தில் வீட்டுக்கு வரும் முறைப் பெண், இசைக் குறிப்பு எழுதும் காகிதத்தில் மூயின் முகம் வரையப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்துக் கோபமடைந்து, மூயின் கன்னத்தில் அறைகிறாள். கோபத் தில் அங்கே இருக்கும் பொருள் களை எல்லாம் உடைத்துவிட்டு, குயென் தனக்கு அணிவித்திருந்த மோதிரத்தையும் கழற்றிவைத்து விட்டுப் போகிறாள்.

பின்பு வீட்டுக்கு வரும் குயென், மூய் இருக்கும் அறைக்கு வருகிறாள். மூய் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருக்கிறாள். குயென் தன் கையிலிருக்கும் புத்தகத்தை அவளிடம் கொடுக்கிறாள். மூய் அதை வாங்கிப் பிரிக்கிறாள். அது குழந்தைகளுக்கான பாடப்புத்தகம். குயென் அவளுக்கு எழுதப் படிக்கக் கற்றுத் தரு கிறாள். 'எனது தோட்டத்தில் ஒரு பப்பாளி மரம் இருந்தது. அதில் பப்பாளிகள் கொத்தாகத் தொங்குகின்றன. அதிலிருந்து பறிக்கப்பட்ட பழங்கள் மஞ்சள் நிறத்தில் இருந்தன. அவற்றின் சுவை சர்க்கரை போல இனிப்பாக இருந்தது' என்று அவள் படிக்கிறாள். குயெனின் இசைப்பயிற் சியும் மூயின் பாடப் பயிற்சியும் தொடர்கிறது.

பியோனோ வாசிக்கும் கண வனுக்கு அருகில் அமர்ந்து, கர்ப்பமாக இருக்கும் மூய், ஒரு கவிதைப் புத்தகத்தைப் புன்ன கையுடன் வாசிக்கிறாள். அருகில் சிலையாக இருக்கும் புத்தரின் முகத்திலும் புன்னகை தவழ, படம் நிறைவடைகிறது.

நுட்பமான உணர்வுகளை ஒரு வேலைக்காரப் பெண்ணின் வாழ்க்கை வழியாக இப்படம் அழகாகப் பதிவு செய்கிறது. மூய் தூக்கக் கலக்கத்தில், 'அம்மா' என்று முன்குவதும், அவளை இறந்துபோன தன் மகளாகப் பார்க்கும் அம்மா கண்கலங்குவதும், இழந்த அன்புக்கான இருவரது ஏக்கத்தையும் சொல்லும் நெகிழ்ச்சியான காட்சி. மூய் சிறுமியாக இருக்கும்போதே, குயென் அந்த வீட்டுக்கு விருந் துக்கு வருவதும், அவனுக்கு உபசரிப்பதற்காகச் சிறுமியான மூய் நல்ல உடை உடுத்தி வருவதும், அவன் பார்த்ததும் நாணம்கொள்வதும், கடைசியில் வெளிப்படுத்த முடியாத காதல் உணர்வுடன் அவள் குயென் வீட்டில் தன்னை அலங்கரித்துப் பார்ப்பதும்... உரையாடலே இல்லாத காட்சிக் கவிதைகள்!

பொறுமையாக எதையும் செய்யும் மூய், காதல் உணர்வு வந்ததும் தடுமாறுவதும், அதுவரை படம் முழுக்க நிதானமாக இருந்த கேமராவின் நகர்விலும் அப்போது வேகம் கூடுவதும் அழகு. 1950களில் பிரான்ஸின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த வியட்நாமின் அழகுணர்ச்சியை, அடிமை வேலை செய்யும் பெண்ணின் உணர்வாகப் பதிவுசெய்வதில் இருக்கும் அரசியல், நுட்பமானது.

படம் முழுக்க அதிக மௌனத்துடனும், இயற்கை ஒலிகளுடனும் இருக்கும் இப்படம் ஒளிப்பதிவுக்காகவும் சிறந்த இளம் படைப்பாளருக்காகவும், 'கேன்ஸ்' திரைப்பட விழாவில் இரண்டு விருதுகள் பெற்றது. 1993ல் வெளியான இந்த வியட்நாம் நாட்டுப் படத்தின் இயக்குநர் ட்ரான் ஆன் ஹங் (Tran Anh Hung).

ஓட்டல் போன்ற வெளியிடங்களில் வேலை செய்கிற சிறுவர்களே குழந்தைத் தொழிலாளியாக நமக்குத் தெரிகிறார்கள். ஆனால், பள்ளிக்குப் போக முடியாமல் வீட்டு வேலை செய்கிற குழந்தைத் தொழிலாளிகள் எண்ணிக்கையில் அதிகம். அவர்கள் வாழ்க்கை முழுக்க அடிமைகளாக, சேவகம் செய்கிற மனித இயந்திரங்களாக முடிந்து போகிறார்கள். அவர்களுக்கும் விருப்பங்கள் இருக்கின்றன. நாம் பொருட்படுத்தாவிட்டாலும், பப்பாளிக்கும் வாசனை இருக்கத்தானே செய்கிறது!

ட்ரான் ஆன் ஹங்

மத்திய வியட்நாமில் உள்ள டா நாங் என்னுமிடத்தில், 1962-ல் பிறந்தார். 1975-ல் வியட்நாமில் போர் முடிந்ததும், தனது 12-வது வயதில் பிரான்ஸில் குடியேறினார். பள்ளிப் படிப்பை முடித்த பின், 1987-ல் பிரான்ஸில் உள்ள Ecole Louis Lumiere என்னும் ஒளிப்பதிவுக் கல்லூரியில், திரைப்பட ஒளிப் பதிவைக் கற்றார். அந்த வருடமே மாணவர் படமாக, தனது முதல் குறும்படத்தை எடுத்தார். 1993-ல் வியட்நாம் வந்த இவர், தனது முதல் படமான 'The Scent of green papaya' திரைக்கதையை எழுதி, இயக்கினார். இது சிறந்த வெளி நாட்டுப் படத்துக்கான ஆஸ்கர் விருதுக்காகப் பரிந்துரைக்கப்பட்ட முதல் வியட்நாம் படம். "நான் வியட்நாமியன். அதன் கலாசாரம்-தான் எனக்கு முக்கியமானது. எனவே, என் படங்களின் வழியே பார்வையாளர்கள் கலாசாரம்சார்ந்த சூழலை உணர வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்"

என்று சொல்லும் இவர், தற்போது பிரான்ஸில் வசிக் கிறார். இவர் வியட்நாமின் முக்கியமான இயக்குநர்!

உலக சினிமா

செழியன்

தி பை சைக்கிள் தீஃப்

வளர்ப்பு மிருகங்களில் நாயுடன் நமக்கு இருக்கும் சிநேகம் போல, சைக்கிளுடன் நமக்கு இருக்கும் உறவும் அலாதி யானது! அப்படி ஒரு சைக்கிள் உங்களிடம் இருந்திருக்கிறதா? வறுமையான சூழலில், இருந்த சைக்கிளைத் தொலைத்துவிட்டு, அதைத் தேடுகிற ஒருவரின் நெகிழ்ச்சியான கதைதான் thief!"

வேலைவாய்ப்பு தரும் அந்த இடத்தில் வெளியில் வந்து பெயர்களை வாசிக்கப்படுவதை அறிந்து ஓட்டமும் ரிச்சி. "ரிச்சி, வேலைவாய்ப்பு உத்தரவை அவங்க தருவாங்க. டுப் போக மறந்துடாதே!" "சைக்கிளா?" சைக்கிள் இல்லையா? சைக்கிள் "இன்னொரு வருஷம் வேலை என்கிட்ட சைக்கிள் இருக்கு" என்று அறிவிப்புடன் வீட்டுக்கு ஓடி வருகிறான்

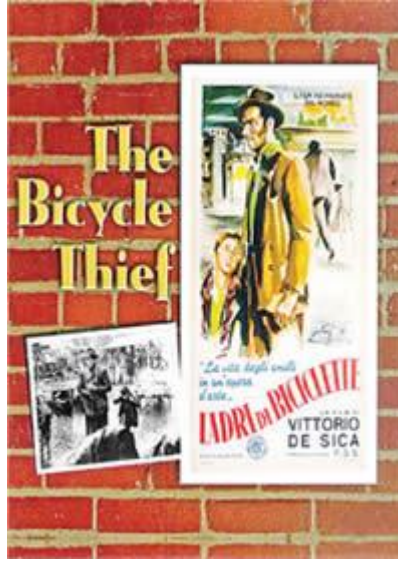
மனைவி மரியாவிடம் விஷயத்தைச் நீங்கதானே சைக்கிளை அடகு வெச்சீங்க!" செய்யறதாம்?" மரியா

போர்வைகளை உருவுகிறாள். "மரியா, என்ன செய்யறே?" "இனிமே போர்வை இல்லாம தூங்குங்க" என்கிற அவள், போர்வைகளை மடிக்கிறாள். இருவரும் அவற்றை எடுத்துக்கொண்டு, பழைய பொருட்களை வாங் கிக்கொள்ளும் இடத் துக்கு வருகிறார்கள். போர் வைகளுக்கு கடைக்காரர் ஒரு விலையைச் சொல் கிறார். "இன்னும் கொஞ்சம் கூட்டித் தர முடியுமா?" என்று கேட்க, கடைக்காரர் சம்மதிக்கிறார். இருவரின் முகத்திலும் புன்னகை! கிடைத்த பணத்தைக் கொண்டு, ரிச்சி சைக்கிளை மீட் கிறான்.

மறுநாள் காலை, வீட்டில் இருக்கும் சைக்கிளை ரிச்சியின் எட்டு வயது மகன் புருனோ துடைத்துக்கொண்டு இருக்கிறான். ரிச்சி வேலைக்குக் கிளம்ப, மரியா மகிழ்ச்சியோடு காலை உணவு கொடுத்து வழியனுப்புகிறாள். புருனோ சைக்கிளில் முன்னால் அமர்ந்துகொள்ள, புறப்படுகிறார்கள். வழியில் புருனோ வேலை பார்க்கும் பெட்ரோல் பங்க்கில் அவனை இறக்கிவிட்டு, "அப்பா ராத்திரி ஏழு மணிக்கு வருவேன். நீ காத்திரு" என்று முத்தமிட்டு அவனை அனுப்பிவிட்டு, தான் வேலை செய்யும் இடத்துக்கு வருகிறான் ரிச்சி.

முந்தைய பகுதிகள்

[சென்ற இதழ்...](#)

எல்லோரும் கூடியிருக்கிறார்கள். அதிகாரி வாசிக்கிறார். தன் பெயர் நடையுமாக அந்த இடத்துக்கு வருகிறான் அலுவலகத்துக்குப் போ! வேலைக்கான போகும்போது உன் சைக்கிளை எடுத்துட் என்று ரிச்சி தயங்குகிறான். "ஏன், உங்கிட்ட இல்லைன்னா வேலை கிடையாது!" இல்லாம என்னால இருக்க முடியாது. சொல்லிவிட்டு, வேலைக்கான ரிச்சி.

சொல்கிறான். "இப்ப என்ன செய்யறது? என்கிறாள். "அப்புறம் சாப்பாட்டுக்கு என்ன புலம்பிக்கொண்டே கட்டிலில் இருக்கும்

போஸ்டர் ஒட்டுகிற வேலை. ஏணியையும் போஸ்டர்களையும் வாங்கிக்கொண்டு கிளம்புகிறான் ரிச்சி. ஒரு தெருவில் போஸ்டரை ஒட்டிவிட்டு, அடுத்த தெருவுக்கு வருகிறான். சைக்கிளை சுவரோரம் நிறுத்திவிட்டு, ஏணியில் ஏறி போஸ்டர் ஒட்டுகிறான். அப்போது ஒருவன் நைஸாக அருகில் வந்து, சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு வேகமாகக் கிளம்புகிறான். ரிச்சி, 'திருடன்... திருடன்' என்று கத்திக்கொண்டே வேகமாக ஏணியில் இருந்து இறங்கி, திருடன் பின்னால் ஓடுகிறான். ஆனாலும், நகர நெரிசலில் திருடன் மறைந்துவிடுகிறான். மனம் சோர்ந்தவனாக ரிச்சி அங்கிருந்து காவல் நிலையத்துக்கு வந்து புகார் செய்கிறான். "தேடிக் கொடுத்துடுவீங்களா சார்?" என்கிறான். "நீங்களே தேடிக்குங்க. உங்க சைக்கிளை உங்களுக்குதானே தெரியும்!" என்கிறார் அதிகாரி. "சார், வண்டியோட லைசென்ஸ், அடையாளம் எல்லாம் சொல்லியிருக்கேனே!" என்கிறான் ரிச்சி பரிதாபமாக. "அதான் புகார் குடுத்துட்டீங்கள்ல... போங்க" என்று பொறுப்பில்லாமல் அதிகாரி பதில் சொல்ல, ரிச்சி ஏமாற்றத்துடன் புருனோ வேலை பார்க்கும் இடத்துக்கு வருகிறான்.

"அப்பா, சைக்கிள் எங்கே?" என்று புருனோ கேட்க, ரிச்சி பதில் சொல்லாமல் அவனை அழைத்துப் போய் வீட்டில் விட்டுவிட்டுத் தன் நண்பரைத் தேடிப் போகிறான். அவரைப் பார்த்து, நடந்ததைச் சொல்கிறான். "திருடி ன வங்க உடனே சந்தையில் அதை வித்துடுவாங்க. காலைல முதல் வேலையா சந்தைக்குப் போய்த் தேடிப் பார்க்கலாம்" என்று நண்பர் சொல்லிக்கொண்டு இருக்கையில், ரிச்சியைத் தேடிக்கொண்டு அங்கு வருகிறாள் மரியா. "அது உண்மையா?" என்று கேட்டு அழத் துவங்குகிறாள். "அழாதீங்க... சைக்கிளை எப்படியும் கண்டுபிடிச்சிடலாம்" என்று நண்பர் ஆறுதல் சொல்ல, ரிச்சியும் மரியாவும் சோகமாக வீடு திரும்புகிறார்கள்.

மறுநாள் விடிந்ததும், ரிச்சியும் புருனோவும் சைக்கிளைத் தேடி சந்தைக்கு வருகிறார்கள். இரவில் சந்தித்த நண்பருடன் இன்னும் சிலரையும் உதவிக்கு அழைத்துக்கொண்டு, சைக்கிளைத் தேடுகிறார்கள். ஆனால், கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அங்கிருந்து இன்னொரு சந்தைக்கு வருகிறார்கள். மழை கடுமையாகப் பெய்யத் தொடங்குகிறது. கடைக்காரர்கள் தங்கள் கடைகளை மூடிவிட்டு, ஓரத்தில் ஒதுங்கி நிற்க, அவர்களுடன் ரிச்சியும் புருனோவும் நிற்கிறார்கள். ரிச்சி அந்தப் பகுதியில் வருபவர்களை எல்லாம் சந்தேகத்துடன் பார்த்துக்கொண்டே நிற்கிறான். கொஞ்ச நேரத்தில் மழை விட, அப்போது ஒருவன் சைக்கிளுடன் அங்கு வருகிறான். அவனைப் பார்த்ததும் ரிச்சி அதிர்ச்சியுடன், நடப்பதைக் கவனிக்கிறான். சைக்கிளில் வந்த வன் அங்கே இருக்கும் ஒரு முதிய வரைச் சந்தித்துக் கொஞ்சம் பணத்தைக் கொடுக்கிறான். ரிச்சி அவர்களை நோக்கி ஓட, சைக்கிளில் வந்தவன் உஷாராகி வேகமாகக் கிளம்புகிறான். "திருடன்... திருடன்... பிடிங்க" என்று கத்திக் கொண்டே ரிச்சி விரட்டுகிறான். புருனோவும் உடன் ஓடுகிறான். ஆனால், திருடன் தப்பித்துவிடு கிறான். பின்பு, அந்த வயதான வரைப் பார்க்கலாம் என்று இரு வரும் சந்தையை நோக்கி ஓடி வருகிறார்கள். அந்த முதியவர் அங்கிருந்து வேகமாக நடந்து போய்க் கொண்டு இருக்க, அவரை நெருங்கி, "மன்னிக்கணும்... உங்ககிட்ட நான் ஒண்ணு கேட்கணும். அந்த இளைஞனை நான் எங்கே பார்க்கலாம்?" என்று கேட்கிறான் ரிச்சி. "யாரு? எந்த இளைஞன்?" "கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி சைக்கிள் வந்தானே... அவன்!" எனக்கு எதுவும் தெரியாது. விடுப்பா, நானே வயசானவன்!" என்கிற அவர் அங்கிருந்து நடந்து, ஒரு தேவாலயத்துக்குள் நுழைகிறார். ரிச்சியும் புருனோவும் அவர் பின்னாலேயே தேவாலயத்துக்குள் நுழைகிறார்கள்.

பிரார்த்தனை துவங்குகிறது. எல்லோரும் கூட்டமாக அமர்ந்திருக்க, ரிச்சி அந்த முதியவரின் அருகில் சென்று அமர்ந்து, "நான் அவனைப் பார்க்கணும். எங்கே இருக்கானனு சொல்லுங்க! சொல்லலைன்னா போலீஸைக் கூப்பிடுவேன்" என்று மிரட்டுகிறான். முதியவர் ஒரு தெருவின் பெயரைச் சொல்கிறார். "வீட்டு நம்பர்?" "பதினஞ்சுன்னு நினைக் கிறேன்!" "சரி, என்கூட வாங்க!" "நான் வரலைப்பா!" "வர லைன்னா போலீஸைக் கூப்பிடு வேன்" என்று மிரட்டி, அவரைக் கூட்டத்துக்குள் இருந்து வெளியே அழைத்து வரும்போதே, முதியவர்

சாமர்த்தியமாகத் தப்பித்துவிடுகிறார். ரிச்சியும் புருனோவும் தேவாலயத்துக்கு வெளியே வந்து தேடிப் பார்க்கிறார்கள். முதியவரைக் காணவில்லை. இருவரும் சோர்வாக நடந்து வருகிறார்கள். "புருனோ, பசிக்குதா?" "ஆமாம்" என்று புருனோ தலையசைக்க, ரிச்சி தனது பர்ஸை எடுத்துப் பார்த்து, "ஓட்டல்ல சாப்பிடுவோமா?" என்று கேட்கிறான்.

புருனோ புன்னகைக்க, இருவரும் அங்கிருக்கும் ஓட்டலுக்கு வந்து சாப்பிடுகிறார்கள்.

பின்பு, முதியவர் சொன்ன தெருவுக்கு வருகிறார்கள். அங்கு தெருவில் நடந்து செல்லும் ஓர் இளைஞனைப் பார்த்ததும் ரிச்சிக்குச் சந்தேகம் வர, அவனைப் பின் தொடர்கிறான். அதை உணர்ந்த இளைஞன் ஒரு வீட்டுக்குள் ஓடி ஒளிகிறான். ரிச்சி அவனை விரட்டிச் சென்று பிடித்து, வெளியில் இழுத்து வருகிறான். அவனது சட்டையை முறுக்கி, "திருடின சைக்கிளைக் கொடுடா!" என்று கோபமாகக் கேட்க, அவனது கைகளைத்தட்டி விடும் இளைஞன், "எந்த சைக் கிள்? நான் ஒண்ணும் திருடன் இல்லை. என்னை விடு. இல்லைன்னா பெரிய பிரச்னை ஆயிடும்!" என்கிறான். "சைக்கிளைக் கொடுக்கலைன்னா உன்னைக் கொன்னுடுவேன்" என்று

ரிச்சி கத்த, அதற்குள் அங்கு கூடும் தெருக்காரர்கள், "சும்மா குற்றம் சுமத்தாத! போ! போய் போலீஸைக் கூட்டிட்டு வா!" என்கிறார்கள். நடப்பதை எல்லாம் கூட்டத்துக்குள் நின்று பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும் புருனோ, அங்கிருந்து நழுவி ஓடுகிறான். இதற்குள் திருடன் வலிப்பு வந்தது போல நடித்துக் கீழே விழுகிறான். இதனால் தெருக்காரர்கள் கோபம்கொண்டு, கூட்டமாகச் சேர்ந்து ரிச்சியை அடிக்க முயல்கிறார்கள். புருனோ போலீஸை அழைத்து வர, அவர் நடந்ததை விசாரிக்கிறார். ரிச்சியை அழைத்துக்கொண்டு, அருகில் இருக்கும் இளைஞனின் வீட்டுக்குள் சென்று தேடுகிறார். அங்கு சைக்கிள் எதுவும் இல்லை. "சரி, இவன்தான் திருடினான் கிறதுக்கு ஏதாவது சாட்சி இருக்கா?" "நானே பார்த்தேன், சார்!" "நீங்க சொல்றது சரியாவே இருக்கலாம். ஆனா, ஆதாரம் இல்லியே!" என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்புகிறார் போலீஸ் அதிகாரி. ரிச்சியும் ஏமாற்றத்துடன் கிளம்புகிறான். "போ, போ! இனி இந்தப் பக்கம் வராது!" என்று தெருக் காரர்கள் கேலி செய்ய, புருனோவுடன் சோகமாக நடந்து வருகிறான் ரிச்சி.

இருவரும் வெகு தூரம் நடந்து, பேருந்து நிறுத்தத்துக்கு வருகிறார்கள். பகல் முழுக்க அலைந்த களைப்பில், புருனோ அந்த இடத்திலேயே உட்கார்ந்து விடுகிறான். அமைதி இல்லாமல் நிற்குகொண்டு இருக்கும் ரிச்சி, சற்றுத் தொலைவில் பெரிய மைதானத்தில் கால்பந்து போட்டி நடப்பதையும், அங்கு ரசிகர்கள் கூட்டமாக அமர்ந்திருப்பதையும் பார்க்கிறான். ரசிகர்களின் ஆரவாரம் சத்தமாகக் கேட்கிறது. மைதானத்தின் வெளியே நூற்றுக்கணக்கான சைக்கிள்கள் நிற்கின்றன. இன்னொரு பக்கம், ஒரு சைக்கிள் மட்டும் சுவரில் தனியாகச் சாய்ந்து நிற்கிறது. ரிச்சி யோசிக்கிறான். கால்பந்து போட்டி முடிந்து விதிவிறமான சைக்கிள்கள் கடந்து செல்கின்றன. ரிச்சி ஒரு முடிவுக்கு வந்தவன்போல, "புருனோ, நீ பஸ்ல போய், வேலை பார்க்கிற இடத்துல காத்திரு. அப்பா இதோ வந்துடறேன்" என்று சொல்லி அவனை அனுப்பிவிட்டு, தனியாக நிற்கும் சைக்கிளின் அருகே வருகிறான். சட்டென்று அதில் ஏறி அமர்ந்து, ஓட்டத் துவங்குகிறான். இதைக் கண்டு ஒருவர், "திருடன்... திருடன்" என்று கத்த, சத்தம் கேட்டு அங்கிருக்கும் பலரும் ரிச்சியை விரட்டத் துவங்குகிறார்கள். பேருந்து நிறுத்தத்தில் நிற்கும் புருனோ, சைக்கிளை ஓட்டிச் செல்லும் தன் அப்பாவைப் பலரும் துரத்திச் செல்வதைப் பார்த்து அதிர்ச்சி அடைகிறான்.

விரட்டிச் செல்பவர்கள் ரிச்சியைப் பிடித்து அடிக்கத் துவங்குகிறார்கள். ஓடி வரும் புருனோ, 'அப்பா... அப்பா' என்று அழுகிறான். "கிரிமி னல்... திருட்டுப் பய!" என்று திட்டிக்கொண்டே அவர்கள் ரிச்சியைப் பிடித்து இழுத்து வர, புருனோ அழுதுகொண்டே பின்னால் நடந்துவருகிறான். அப்போது அங்கு வரும் ஒரு போலீஸ் அதிகாரி, ரிச்சியை அவர்களிடமிருந்து விடுவித்து, "உன் மகனுக்கு நல்ல முன்னுதாரணமா இருக்கே! போ... போ!" என்று சொல்ல, மற்றவர்கள் "போடா" என்றுதள்ளி விடுகிறார்கள். அவமானம் தாங்காமல், வெறித்த பார்வையுடன் ரிச்சி நடக்கிறான். பந்தயம் முடிந்து நடந்துவரும் கூட்டம், ரிச்சியை இடித்துக்கொண்டே கடந்து செல்கிறது. அழுதுகொண்டே உடன் நடந்து வரும் புருனோ, அப்பாவின் கையை ஆறுதலாகப் பிடிக்கிறான். பொங்கி வரும் அழுகையுடன் ரிச்சி, மகனின் கையை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு நடக்க, இருவரும் கண்ணீருடன் நடந்து கூட்டத்தினுள் மறைகிறார்கள். பெருகும் இசையுடன் திரை இருள்கிறது!

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பிந்திய வேலை இல்லாத திண்டாட்டத்தையும் வறுமையையும் ஒரு ஏழைத் தொழிலாளியின் கதையாகப் பதிவு செய்யும் இப்படம் முடிகையில், நம்மைக் கலங்கவைத்துவிடுகிறது. பழைய போர்வைகளை விற்கையில், அதைப் போல நூற்றுக்கணக்கான போர்வைகள் அங்கு அடுக்கப்பட்டு இருப்பதையும், தங்கள் போர்வை வைக்கப்படும் இடத்தை ரிச்சி ஏக்கத்துடன் பார்ப்பதும், நாட்டில் நிலவும் வறுமையை மறைமுகமாகச் சொல்லும் காட்சி. இத்தனை வறுமைக்கு இடையிலும், ரிச்சி ஒட்டும் போஸ்டரில் அமெரிக்க கதாநாயகியின் கவர்ச்சிப் படம் இருப்பதில் இருக்கும் அங்கதம், அரசியல்ரீதியானது! சைக்கிளைத் தேடி அலைகையில் அப்பாவுக்கும் மகனுக்குமான அன்பும் கோபமும் வெளிப்படுவதும், ஓட்டலில் சாப்பிடும்போது, இழந்த வேலையின் சம்பளக் கணக்கை ரிச்சி போட்டுப் பார்க்கையில் வெளிப்படும் இயலாமையும், அருகில் அமர்ந்து சாப்பிடும் பணக்காரர் சிறுவன் வழியாக வெளிப்படும் வர்க்கபேதமும் நுட்பமானவை. எளிய மனிதர்கள், யதார்த்தமான சம்பவங்கள் என முழுக்க நடிகர்கள் அல்லாதவர்களைவைத்து எடுக்கப்பட்ட இந்தப் படம், உலக சினிமாவில் மிக முக்கியமானது. நியோ ரியலிச (Neo realism) பாணியில் எடுக்கப்பட்ட இந்த இத்தாலிய நாட்டுப் படம், 1948ல் வெளியாகி, உலகெங்கும் பாராட்டுக்களையும் கௌரவ ஆஸ்கர் விருதையும் பெற்றது. இந்தப்படத்தின் இயக்குநர் விட்டோரியோ டிசிகா (Vittorio De Sica).

'தேடுங்கள், கண்டடைவீர்' என்கிறது வேதாகமம். வறுமையில் இருக்கும் மனிதர்கள் எதையும் கண்டடைய முடியாமல், ஆயுள் முழுக்கத் தேடிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். வேலை இழந்து அவமானப்பட்டபோதும், கடைசியில் ரிச்சி அழுதுகொண்டே தன் மகனின் கையை இறுகப் பற்றுகிறான். அதில் வெளிப்படும் உணர்வு அற்புதமானது.

நாம் எதை இழந்தாலும், நம் பிக்கையை இழக்காதிருக்க வேண்டும். வெற்றி எங்கிருந்து துவங்குகிறது? எதுவும் முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்துதானே!

விட்டோரியோ டிசிகா

இத்தாலியில் உள்ள சோரா என்னுமிடத்தில், 1902ல் ஏழ்மையான குடும்பத்தில் பிறந்தார். பிறகு, நேப்பிள்ஸ் நகரில் வளர்ந்த இவர், அலுவலக குமாஸ்தாவாக வேலை பார்த்தார். தனது 16வது வயதில் நாடகங்களில் நடிக்கத் துவங்கினார். 1923ல் ஒரு நாடகக் கம்பெனியில் சேர்ந்து புகழ்பெற்ற நடிகரான இவர், பின்னாளில் திரைப்படங்களில் நகைச்சுவை நடிகரானார். 1933ல் சொந்தமாக ஒரு நாடகக் கம்பெனியைத் துவக்கினார். இரண்டாவது உலகப் போரின்போது, 1940ல் தனது முதல் படத்தை இயக்கினார். தொடர்ந்து நகைச்சுவைப் படங்களை இயக்கிய இவர், சிசரே ஸவட்டினி (Cesare Zavattini) என்னும் திரைக்கதை ஆசிரியரோடு சேர்ந்து 'Shoe shine', 'The Bicycle Thief' போன்ற முக்கியமான படங்களை எடுத்தார். "இது மாதிரி படங்களை எடுப்பதில் என் பணம் முழுவதையும் இழந்தேன். இவை வணிகரீதியான படங்கள் இல்லை. எனினும், இவற்றை எடுத்ததற்காக நான் மிகழ்கிறேன். காரணம், என் வாழ்க்கையில் பெருமைகொள்ளத்தக்க நினைவுப் பதிப்புகளாக இவை இருக்கின்றன" என்று சொல்லும் உலக சினிமாவின் மிக முக்கிய இயக்குநரான இவர், 1974ல் பிரான்ஸில் இறந்தார்!

-(நிறைந்தது)